RACHEL CAINE

Rock'n Roll
asla ölmeyecek
- onlar da!

ÖLÜMÜN ÖPÜCÜĞÜ

MORGANVILLE VAMPİRLERİ 1. KİTAP

ÖLÜMÜN ÖPÜCÜĞÜ

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 8

Morganville'den ayrılmak hiç kolay değil. Morganville'den uzaklaşmaksa belki de imkansız. Michael Glass'ın hayatı boyunca beklediği telefon en sonunda gelmişti. Ünlü bir müzik prodüktörü, Michael'ın şarkılarından etkilenmiş ve ondan bir demo kaydetmesini istemişti. Bu da, Michael'ın insanların dünyasına girmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Ama Michael yalnız değildi. Acımasız, zorba vampir Oliver'la birlikte insan arkadaşları da ona eşlik edecekti: İsyankar Eve, korkusuz Shane ve elbette Claire. Bu kadroyla yolculuğun cehenneme dönüşmemesi düşünülemezdi bile. Ne var ki, bu ekibi en korkunç tahminlerinin de ötesinde bir kabus bekliyordu. Gözü dönmüş insanlar ve kan banyosu peşindeki vahşi, acımasız vampirler arasında can derdindeyken randevularına yetişebilecekler miydi?

Rachel Caine. "Morganville Vampirleri", "Weather Warden" ve "Outcast Season" gibi dünya çapında çok satan seriler yazdı. Caine, kendisi gibi sanatçı kocası R. Cat Conrad'la birlikte Forth Worth, Teksas'ta yaşıyor.

Facebook Artemis Severler!
ISBN 978-605-4482-87-0
ARTEMİS
www.ar
KAKTUSUN

ÖLÜMÜN ÖPÜCÜĞÜ

MORGANVILLE VAMPİRLERİ
KİTAP 8

RACHEL CAINE

KAKTUS.COM

ŞİMDİYE KADAR

Morganville'e hoşgeldin. Buradan hiç gitmek istemeyeceksin.

Demek Morganville'e yabancısın. Hoşgeldin yeni Morganvilleli! Küçük, sakin kasabamızda rahat etmek için birkaç basit kurala uyman yeterli.

- Hız sınırını aşma,
- Yerlere çöp atma,
- Ne yaparsan yap, vampirleri kendine düşman etme.

Evet, yanlış duymadın. Vampirler diyoruz.

Buraya yeni gelen bir insan olarak kendine bir vampir koruma bulman gerekecek. Seni ve sahip olduklarını -özellikle de diğer vampirlerden- korumak için seninle sözleşme imzalamaya yanaşacak bir vampir bulmalısın. Karşılı-

ğında sen de vergi ödeyeceksin. Bütün şehirlerde olduğu gibi. Ama tabii diğer şehirlerde vergiyi Kanarabası'yla toplamazlar.

Koruma istemediğine karar vermen de mümkün. O zaman hızlı koşmayı öğrenip gölgelerden uzak dursan ve sana yardımı dokunacak dostlar edinsen iyi olur. Mesela Cam Ev'de oturanlarla bağlantıya geçmeye çalışabilirsin. Michael, Eve, Shane ve Claire. Sürekli kendilerini belanın ortasında bulsalar da onlar buraları iyi bilir.

Morganville'e hoş geldin. Buradan hiç gitmek istemeyeceksin.

İstesen de gidemezsin zaten.

Kusura bakma.

1

Çam Ev'de tüm angarya işler için bir zaman çizelgesi vardı. Yemek, temizlik, tamirat, çamaşır. Teoride, herkesin listesinde bunlar mevcuttu. Pratikte ise erkekler -Michael ve Shane- kızlara -Eve ve Claire- çamaşır için, kızlar da onlara tamirat için rüşvet veriyordu.

Claire yepyeni iPod'una baktı, göz kamaştıran aleti şarkıları karışık çalmak üzere ayarladı ve bakışlarını çamaşır yıkayacağım diye yarattığı rezalete çevirdi. Bir sorunla karşı karşıyaydı. Pembe iPod'unu çok sevmişti, bundan daha güzel bir rüşvet olamazdı ama Claire onu hak etmiyordu. Çünkü çamaşırlar...

...tıpkı iPod gibi pespembeydi. Yıkananlar kadın iç çamaşırı olsa bu duruma belki bir dereceye kadar tahammül edilebilirdi.

Erkek giysileri söz konusu olduğunda pembenin bahanesi yoktu. Claire işiteceği azarı düşünmeye bile korkuyordu.

"Evet," dedi iç çekip pembe tişörtlere, çoraplara, külotlara bakarak. "Beni hoş bir akşamüstü beklemiyor." Tek bir kırmızı çorabın neler yapabildiğine inanmak güçtü. Bir umutla bütün çamaşırları baştan yıkamayı denemişti ama hayır, bunun geri dönüşü yoktu.

Cam Ev'in bodrumu tahmin edilebileceği gibi büyük, karanlık, korkunç bir yerdi. Ne de olsa çoğu bodrum böyleydi ve üstelik burası *Morganville*'di. Las Vegas için neon ışıklar ne anlama geliyorsa, Morganville için de karanlık ve kasvet o anlama geliyordu. Claireler'in bodrumunda külüstür bir çamaşır makinesi, kurutucu, bir zamanlar yeşilmiş gibi görünen bir masa ve raflar dolusu ne olduğu belirsiz çer çöp vardı. Neşeli şarkılar çalarak bu korkunç görevi biraz daha çekilir kılan iPod olmasa Claire mutlak bir sessizliğe mahkum olacaktı.

Korkunç şeylerle baş edebiliyordu.

Pembe çamaşırlarla ise... görünüşe bakılırsa edemiyordu.

Müziğin sesini o kadar açmıştı ki merdivenden gelen ayak seslerini duymadı. Omzundaki eli ve boynundaki nefesi hissedene kadar orada yalnız olmadığını anlamadı bile.

Vampirlerle dolu bir kasabada yaşayan her mantıklı insanın yapacağını yapıp çığlığı bastı. Tiz sesi kiremit ve beton karışımı duvarlarda yankılanırken ellerini ağzına götürüp arkasına döndü ve gülmekten yerlere yatan Eve'le yüz yüze geldi. Kötü adamlarınki gibi olmadığı sürece böyle kahka-

halar gotik makyajla pek uyuşmazdı ama nasıl oluyorsa Eve'e yakışıyordu.

Claire kulaklıkları çekip çıkardı. "Seni... Seni..."

"Çekinme, söyle," dedi Eve. "Seni sürtük diyeceksin, değil mi? Biliyorum, hak ettim. Ama çok komikti."

"Seni sürtük," dedi Claire geç de olsa. "Ödümü patlattın."

"Amaç da o ya," dedi Eve gülmesini tutarak. Rimeli yüzüne bulaşmıştı ama bu, gotik makyajın bir parçası da olabilirdi. "Eee, ne var ne yok, şeker?"

"Başım dertte," dedi Claire iç çekerek. Kalbi hala ağzında atıyordu ama bunu belli etmemeye kararlıydı. Masanın üstündeki çamaşırları gösterdi.

Eve'in siyah rujlu dudakları aralanıp bir süre öyle kaldı. "Buna dert değil, *fiyasko* denir. Yoksa bütün beyazlar mı?"

"Evet, hepsi," dedi Claire, suçlu kırmızı çorabı alarak. "Senin mi?"

"Lanet olsun." Eve çorabı onun elinden alıp salladı. "Yaramaz çorap! Cezalısın! Bir daha asla eğlenceli bir yere gitmeyeceksin!"

"Ben çok ciddiyim. Beni öldürecekler."

"Öyle bir şansları olmayacak. Seni *ben* öldüreceğim. Pastel renklere ölüp biten birine benziyor muyum ben?"

"Özür dilerim," dedi Claire. "Cidden. Çorabı çıkarıp her şeyi bir daha yıkadım ama..."

Eve başını iki yana sallayarak en alt rafa uzandı ve bir çamaşır suyu şişesi çıkarıp masaya koydu. "Sen yıkayacak-

sın, ben seni yönlendireceğim. Çünkü elbiseme çamaşır suyu damlaması riskine giremem, anlaşıldı mı? Daha yeni aldım."

Söz konusu elbise, Claire'in iPod'u gibi pespembe ve enine siyah çizgiliydi. Altında siyah, pileli bir mini etek, üstünde ise kristallerle süslü kurukafa desenli bir bluz vardı. Eve siyaha boyalı saçlarını tepesinde gevşek bir topuz yapmıştı. Topuzdan dört bir yana saç tutamları fışkırıyordu.

Hem ürkütücü hem tapılasıydı.

Claire bu kez çamaşır suyu kullanmak üzere makineyi doldururken Eve kurutucunun üstüne oturup ayaklarını sallamaya başladı. "Haberleri duydun mu?"

"Ne haberi?" dedi Claire. "Sıcakta mı yıkayacağız?"

"Evet," dedi Eve. "Müzik yapımcısı, Michael'ı tekrar aramış. Dallaslı yapımcı var ya. Hani kızı burada okuyan, ünlü yapımcı. Michael'ı Dallas'ta bazı gece kulüplerinde sahneye çıkartmak istiyormuş. Birkaç gün de kayıt yapmak için stüdyoya sokacakmış. Adam galiba ciddi."

Eve sevinçliymiş gibi konuşmaya çalışıyordu ama Claire işaretleri görebiliyordu. İşaret no bir; ÇIKIŞ. Michael Glass, Eve'in ciddi bir ilişki/aşk yaşadığı sevgilisiydi. İşaret no iki; TEHLİKE. Michael Glass yakışıklı, yetenekli ve tatlıydı. İşaret no üç; sarı bir DİKKAT. Michael Glass bir vampirdi, ki bu durum her şeyi bin kat zorlaştırıyordu. İşaret no dört; kıpkırmızı yanıp sönen bir ALARM. Michael son zamanlarda Eve'in sevdiği çocuk olmaktan çıkıp bir vampir gibi davranmaya başlamıştı. Bu konuda o kadar ciddi kavgalar

etmişlerdi ki Claire, Eve'in ayrılmayı düşünmediğini iddia edemezdi.

Bütün bunlar, beşinci işarete sebep oluyordu. DUR!

"Gidecek mi sence?" diye sordu Claire çamaşır makinesinin sıcaklığını ayarlarken. Deterjan ve çamaşır suyunun çiçeksi kokusu çok hoştu ama böyle çiçekler, koparmaya kalksanız elinize batardı. "Dallas'a yani."

"Herhalde." Eve'in sesi daha da kötü gelmişti. "Michael için iyi bir şey, değil mi? Teksas'ın dibindeki bir kafede çalıp duramaz ya. Onun..." Başını eğip çok önemli bir şey görmüş gibi eteğine baktı. "Onun dünyaya açılması gerek."

"Hey," dedi Claire, makine çalışmaya ve Claire'in beceriksizliğinin izlerini yok etmeye başlarken. Elini Eve'in dizine koydu. Eve ayaklarını sallamayı kesti ama başını kaldırmadı. "Yoksa ayrılıyor musunuz?"

Eve hala ona bakmıyordu. "Sürekli ağlıyorum," dedi. "Bundan nefret ediyorum. Onu kaybetmek istemiyorum ama sanki giderek benden uzaklaşıyor. Onun ne hissettiğini de bilmiyorum. Ne hissediyor? Herhangi bir şey hissediyorsa tabii. Çok korkunç."

Claire güçlükle yutkundu. "Bence seni hala seviyor."

Eve'in ona bakmasını sağlamayı böylece başardı. Eve iri, hüzünlü, siyaha boyalı gözlerini ona dikti. "Gerçekten mi? Çünkü ben..." Eve derin derin nefes alıp başını iki yana salladı. "Terk edilmek istemiyorum. Çok canım yanacak. Başkasını bulmasından korkuyorum. Benden daha iyi birini..."

"İşte o mümkün değil," dedi Claire. "Öyle bir şey asla olmayacak."

"Söylemesi kolay. Konserden sonra kızların ona neler yaptığını görmedin."

"Sen olsan asla onlar gibi yapmazdın, değil mi?"

Eve bir an gülümseyip gözlerini kaçırdı. "Aynı şey değil. Sonuçta o benim Michael'ım. Oradaki kızlar... Her neyse. Michael onlara hep çok kibar davranıyor."

Claire kurutucunun üstüne atlayıp Eve'in yanına oturdu ve ona uyarak ayaklarını sallamaya başladı. "Ama zaten öyle davranmak zorunda, değil mi? Ne de olsa onun işi sayılır. Ayrılacak mısınız diye sormuştum..."

"Şey, bilmiyorum. Şu an her şey bir tuhaf. Üzülüyorum ve üzüntünün geçmesini istiyorum. Öyle ya da böyle, geçsin artık." Eve omuz silkti. "Hem zaten Dallas'a gidiyor. Benim gitmeme izin vermezler. Ben sadece *insanım*."

"Ama o değerli broşlardan takıyorsun. Kimse seni durduramaz." Broşlar kasabanın Kurucusu Amelie'den hediyeydi. Amelie, Claire'in tanıdığı en korkunç vampirlerden biri ve aynı zamanda da patronuydu. Broşlar, kasabadaki çoğu insanın taktığı, takanın bir vampirin korumasında olduğunu gösteren bilekliklere benziyordu ama onlardan üstündü. Broşu olanlar kan vermek ya da kimseden emir almak zorunda değildi. Bir sahipleri yoktu.

Claire'in bildiği kadarıyla kasabada bu statüde olanların sayısı onu geçmezdi. Bunlar teoride kasabanın bazı korkunç uygulamalarından kurtulmuş oluyordu.

Tüm bunlar başları belaya girdiği ve kurtulmaya çalışırken Amelie'ye faydaları dokunduğu içindi. Claire'e sorsan yanlışlıkla kahraman olmuşlardı ama broşa ve broşun temsil ettiği haklara hayır diyecek hali de yoktu.

"Michael'ın gidebileceğine karar verirlerse geçici çıkış için dilekçe vermem gerekecek," dedi Eve. "Gelmek istersenız Shane'le ikiniz de dilekçe vereceksiniz. Reddedebilirler de. Zaten kabul edeceklerini sanmıyorum."

"Neden?"

"Gıcık oldukları için olabilir mi? Gıcıklıkları yetmezmiş gibi bir de kan emici vampirler olduklarını söylemeye gerek duymuyorum bile."

Claire ona itiraz edemezdi. Çamaşırlardan yayılan kokular, sıkıntılarına zıtlık oluşturuyordu. Claire, kulaklıklarda hala bağıran iPod'unu hatırlayıp kapattı. Bir süre sessizce oturdular. "Keşke kurutucu çalışsaydı. Salıncaktaymış gibi sallanırdık."

Claire gülmeye başladı. Bir saniye sonra Eve de ona katıldı ve her şey düzeldi.

Karanlıkta bile. Bodrumda bile.

Makineden çıkan çamaşırlar sadece birazcık pembeydi.

O gece *taco* gecesiydi ve yemek yapma sırası da Claire'deydi. Bu işte bir yanlışlık var gibi görünüyordu ama Claire geç saate kadar kütüphanede kaldığı için yemek gününü Michael'ınkiyle değiştirmişti. O yüzden bütün gün çalışmak zorundaydı. Gerçi *taco* yapacağı için canı sıkılıyor değildi. Aksine seviniyordu.

tg: kaktusunx

Claire sonuncu soğanı doğrarken Shane rüzgar gibi içeri daldı. Tam Shane'e göre bir hareketti bu. Beş dakika önce gelse Claire soğanları ona doğratacaktı. Ama Claire yanan gözlerini silerken gelmişti. Harika.

Anlaşılan Shane onun kızarmış gözlerine aldırmıyordu. Kapıyı bir tekmeyle kapatıp çevik bir hareketle kilidi yerine oturttu, elindeki kese kağıdını tezgaha koydu ve eğilip onu öptü. *Merhaba, ben geldim* diyen öpücüklerden biriydi bu, en güçlü öpücüklerinden biri değildi ama yine de Claire'in dizlerini titretti. Shane şey gibi... Shane gibi görünüyordu, ki Claire'in canına minnetti bu durum. Uzun boylu, geniş omuzluydu. Dağınık saçları güneşte hafifçe açılmıştı. İnsanın aklını başından alan bir gülümsemesi vardı. İşyeri yüzünden mangal kokan bir *Killers* tişörtü giymişti.

"Bir dakika!" dedi Claire gönülsüzce ona karşı koyarak. Soğan doğradığı bıçağı tehditkarca salladı. "Silahlıyım!"

"Evet ama pek tehlikeli değilsin," dedi Shane onu yine öperken. "Dudaklarından taco tadı alıyorum."

"Ben de senden mangal tadı alıyorum."

"İkimiz de karlıyız!" Sırıtarak tezgahtaki kese kağıdına uzandı. "Göğüs etine ne dersin?"

"Göğüs etinden taco olmaz."

"Ama çok lezzetli. Bence olur."

Claire iç çekip soğanları tencereye koydu. "Ver bakalım etleri." Gizliden gizliye göğüs etli tacoya bayılıyordu ama Shane'e zorluk çıkarmak için itiraz etmişti.

"Biliyor musun," dedi Claire etleri çıkarırken. "Michael'la konuşsan iyi olur."

"Ne konuda?"

"Ne olacak, Eve'le ilişkileri konusunda!"

"Of, hayatta olmaz. Erkekler öyle saçmalıklardan bahsetmez."

"Sen ciddi misin?"

"Evet."

"Neden bahseder peki?"

Shane ona deliymiş gibi baktı. "Bilirsin işte. Havadan sudan. Biz kız değiliz. Duygulardan konuşmayız. Başka erkeklerle yani."

Claire gözlerini devirdi. "Peki. Duygusal açıdan bodur ezikler olmak istiyorsanız siz bilirsiniz."

"Teşekkür ederim, aynen öyle olacağız." Kapı açıldı ve Michael, Claire'in o güne kadar gördüğü en uyuşuk haliyle içeri girdi. Yataktan yeni kalktığı belliydi. "Of, bu ne hal? Rejiminde yeterince demir var mı senin?"

"İlgilendiğin için sağol ama dırdırı kes. Ben yeni uyandım. Senin bahanen ne?"

"Ben geceleri gezen ölülerin aksine ekmek parası için çalışıyorum."

Michael doğruca buzdolabına gidip plastik bir şişe aldı ve şişeyi on beş saniye mikrodalga fırında tuttu. Claire şişeden gelen kokuyu bastıran soğan ve ete minnettardı. Hepsi şişede ne olduğunu biliyordu. Claire bütün gücüyle çabalarsa bu o kadar da bariz değilmiş gibi yapabiliyordu.

Michael şişeyi kafasına diktikten sonra onların ne yaptığına bakmaya geldi. "Taco ha, güzel. Ne kadar sürer?"

"Doğrama işini bana bırakıp bırakmayacağına bağlı," dedi Shane. "Beş dakika falan."

Kapı zili çaldı. "Ben bakarım!" dedi Eve. Sesinde bir tuhaflık vardı. Sanki kapıya bakmak istediği için değil de kimse kapıya bakmasın diye hemen atılmıştı. Claire, kaşlarını kaldıran Shane'e baktı.

"Tüh," dedi Shane. "Mikey, seninki ya nihayet senden ayrılmış ve yeni sevgilisini yemeğe davet etmiş ya da..."

Gerçek olan *ya da* gerçeğin bir kısmıydı tabii. Kısa süre sonra Eve kapıdan başını uzattı. Biraz daha uğraşsa gerçekten gülümsemeyi başaracaktı. "Şey, yemeğe birini davet ettim."

"İyi ki zamanında haber verdin," dedi Shane.

"Kes sesini. Beşinci zırhlı piyade taburuna yetecek kadar yemeğimiz var. Fazladan bir tabaktan zarar gelmez." Eve gözlerini kaçırıp dudağını ısırdı.

"Eyvah," dedi Michael. "Hiç hoşuma gitmeyecek, değil mi? Kim geldi?"

Eve kapıyı ardına kadar açtı. Onun arkasına ellerini kotunun cebine sokmuş, başı yerde duran kişi kardeşi Jason Rosser'dı.

Claire'in görebildiği kadarıyla Jason değişmişti. Öncelikle her zamanki halinin aksine sarhoş gibi ve tehditkar görünmüyordu. Ayıktı ve belli ki yıkanalı çok olmamıştı. Hala zayıftı ve bol giysileri çok şık sayılmazdı ama Claire, onu hiç bu kadar iyi görmemişti.

Tüm bunlara rağmen onu görünce karnına yumruk yemiş gibi oldu. En kötü anılarının bazılarında Jason vardı ve Claire'in canını doğrudan yakmamış olsa da bu zor durumlarda ne Claire'e ne de öldürülen onca kıza yardım etmişti. Jason çok ama çok kötü bir çocuktu. En az üç cinayetin ve Claire'e yapılan bir saldırının suç ortağıydı.

Shane de, Michael da bunları unutmamıştı.

"Onu buradan götür," dedi Shane alçak, tehlikeli bir sesle. "Hemen."

"Burası Michael'ın evi," dedi Eve, ikisine de bakmadan. "Michael?"

"Bir dakika! Burası bizim evimiz! Ben de burada oturuyorum!" dedi Shane. "Bu serseriyi hiçbir şey olmamış gibi buraya getiremezsin!"

"O benim kardeşim! Elinden geleni yapıyor, Shane. Tanrım, sen ne kadar..."

"Tamam," dedi Claire elleri titreyerek. Jason başını kaldırdı ve bir an göz göze geldiler. Birden fiziksel bir darbe yemiş gibi oldu. Claire ne gördüğünü ya da Jason'a nasıl göründüğünü anlamadı ama ikisi de hemen gözlerini kaçırdı. "Sadece bir akşam yemeği. Büyütecek bir şey yok."

Shane gözlerini iri iri açarak ona döndü ve elini Claire'in omzuna koydu. "Claire, o senin canını yaktı. Benim de! Jason eve alıp karnını doyuracağın bir zavallı değil. Psikopatın teki o. Bunu en iyi bilen de Eve." Eve kaşlarını çattı ama ondan beklenenin aksine Shane'e bakmadı. "Sırf kötü adamların artık kazanamayacağını anladı diye bize yanaşıp

özür dilediği için onu affetmemizi mi bekliyorsun? Öyle bir şey olmayacak."

"Böyle olacağını anlamıştım. Rahatsız ettiğim için kusuruma bakmayın," dedi Jason. Sesi zayıf ve çatlaktı. Kapıya yürüyüp görüş açılarından çıktı. Peşinden giden Eve onu durdurmaya çalışmış olmalıydı çünkü Claire, Jason'ın itiraz ettiğini duydu. "Hayır, doğru söylüyor. Burada olmaya hakkım yok. Kötü şeyler yaptım, abla. Buraya gelmem hataydı."

İçlerinde sadece Michael konuşmamıştı. Hatta kıpırdamamıştı bile. Gözlerini öne arkaya sallanan kapıya dikmişti. Sonunda derin bir nefes alıp şişeyi elinden bıraktı ve hole yürüdü.

Claire, Shane'in koluna vurdu. "O neydi öyle? Sen kabadayı mısın? Kimse beni tehdit etmiyorken bile beni kurtarmaya mı çalışıyorsun?"

Shane şaşkındı. "Ben sadece..."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Benim adıma konuşma!"

"Ben istemiştim ki..."

"Bak, Jason'ın iyilik meleği olmadığını biliyorum ama o kendini toparlamaya çalışıyor. Bishop zamanında biz ortalarda yokken Eve'e sahip çıktı."

"Ve manyak dostu Dean'in seni yakalamasına göz yumdu. Neredeyse ölecektin ve o kılını kıpırdatmadı!"

"Kıpırdattı," dedi Claire. "Yardım getirmeye gitti. Daha sonra Richard Morrell'den öğrendim. Jason polisle-

re gidip olanları anlatmış. Ona inanmamışlar. İnansalar beni daha önce kurtarırlardı." Daha önce demek, daha az dehşet, acı ve korku demekti. Onu deli sanmaları Jason'ın suçu değildi.

Shane bunları duymayı beklemiyordu ama yine de müçadeleyi sürdürdü. "Öbür kızlara ne demeli? Onlara yardım etmediği kesin. Öyle biriyle arkadaş olacak değilim."

"Kimse ol demiyor zaten," dedi Claire. "Jason cezasını hapiste çekti. Aynı masaya oturunca kan kardeş olmazsınız."

Shane ağzını açtı, kapadı, sonra alçak sesle konuştu. "Tek istediğim, bir daha sana zarar vermesine fırsat bırakmamak."

"Tacoyu ölümcül bir silah olarak kullanmayı bilmiyorsa fırsatı olmayacak zaten. Yanımda Michael, Eve ve sen varsınız. Daha ne kadar güvende olabilirim? Hem gözünün önünde dursa daha iyi değil mi?"

Shane'in gözlerindeki ateş sönmeye yüz tutmuştu. "Peki. Öyle olsun," dedi ama hala halinden memnun değildi. "Çılgınca şeyler yapıyorsun ve bu tutum bulaşıcı."

"Biliyorum." Shane'in yanağına dokundu. Karşılığında küçücük bir gülümseme aldı. "Beni korumak istediğin için teşekkürler. Ama abartma, olur mu?"

Shane kızgın bir ses çıkardı fakat tartışmayı sürdürmedi.

Mutfak kapısı tekrar açıldı. Michael bu kez kavgaya hazırmış gibi dipdiri ve sakindi. "Onunla konuştum," dedi. "Bence samimi. Ama onu burada istemiyorsan..."

"Tabii ki istemiyorum," dedi Shane, Claire'e bakarak. "Ama Claire ona şans veriyorsa, isterim."

Michael gözlerini kırpıp kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?" dedi. "Evren yok olur, cehennem donar ve Shane mantıklı bir karar verir."

Shane sessizce ona orta parmağını gösterdi. Michael sırıtıp dışarı çıktı.

Claire, Shane'e en büyük bıçaklarını verdi. "Eti doğra," dedi. "Öfkeni boşalt."

Etlerin hiç şansı yoktu.

Jason yemekte pek konuşmadı. Bir aydır ağzına tek lokma girmemiş gibi dört taco birden yedi. Eve'in getirdiği dondurmanın da neredeyse yarısını silip süpürdü.

Shane haklıydı. Göğüs etinden çok güzel taco oluyordu.

Kardeşinin açığını kapatmaya çalışan Eve'in çenesi düştü. Common Grounds'taki gerzeklerden, vampirlerin en sinir bozucusu olsa da şaşırtıcı derecede ılımlı bir patron olan Oliver'dan, kasabadaki son dedikodulardan bahsetti. Michael da bu dedikodulara vampirlerle ilgili yenilerini ekledi. Claire, vampirlerin de sıradan insanlar gibi aşık olduklarını, terk edildiklerini falan hiç düşünmezdi. Belki Michael ve Amelie dışında. Shane sonunda surat asmayı kesip Michael ve Eve'in geçmişleriyle ilgili utanç verici hikayeler anlattı. Jason'la ilgili bildiği hikayeler varsa bile onlara değinmedi.

Yemek kötü başlamıştı ama dondurma kapları boşaldığında her şey normale dönmüştü. Neşeli oldukları söylene-

mezdi, hafif bir gerginlik hala hissedilebiliyordu ama hiç değilse gardlar inmişti.

"Yemek için teşekkürler," dedi Jason en sonunda. Herkes susup ona baktı. Jason gözlerini önündeki boş tabaktan ayırmadı. "Shane haklıydı. Buraya gelip benden nefret etmemenizi beklemeye hakkım yok. Nefret etmeniz doğal."

"Herhalde yani," dedi Shane. Claire'le Eve ona döndü. "Ne var? O da öyle diyor."

Jason alınmışa benzemiyordu. "Gelip sizden özür dilemem gerekiyordu. Garip şeyler oldu. Çok garip. Defalarca çuvalladım. Sonra Claire'le ilgili o olay oldu. Ben asla öyle bir şey olsun istemedim. Hepsi onun suçu." *O* dediği, hiçbirinin adını anmadığı diğer çocuktu. Claire terleyen avuçlarını dizlerine sildi. "Ama başka suçlarım da vardı, hepsini polislere anlattım ve cezamı çektim. Ben kimseyi öldürmedim. Tek isteğim... Saygı gören biri olmaktı."

"Katilmiş gibi yaparak mı saygı göreceğini düşündün?" dedi Michael.

Jason başını kaldırıp baktı. Eve'in gözlerini başka bir yüzde görmek çok tuhaftı. "Evet," dedi. "Hala da öyle düşünüyorum. Bu konuda bir *vampirden* tavsiye alacak değilim. Morganville'de koyunlardan ya da kurtlardan değilsen sivri dişli bir sokak köpeği olmak zorundasın."

Claire, Shane'in öfkelenmediğini görünce şaşırdı. Aksine, onu anlıyormuş gibi bakıyordu Jason'a. Belki de anlıyordu. Belki erkeklere özgü bir bağdı bu.

Bir sessizlikten sonra Jason konuşmaya devam etti. "Her neyse. Sonuç olarak hapisten çıkmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Etmeseydiniz şu an ölüydüm. Bunu unutmayacağım." Sandalyesini geriye itip kalktı. "Tacolar için sağolun. Yemek çok güzeldi. Uzun zamandır böyle bir sofraya oturmamıştım."

Hiçbirinin yüzüne bakmadan koridorda gözden kayboldu. Eve peşinden koştu ama yetişemeden Jason çıkıp gitti. Eve kapıyı açıp dışarı baktı ama onun peşinden gitmedi. "Jason!" diye seslendi ama kardeşinin döneceğinden pek umutlu değildi zaten. "Dikkatli ol!" diye bağırdı çaresizce.

Kapıyı yavaşça kapatıp kilitledi ve sandalyesine dönüp taco festivalinden kalanlara baktı.

"Hey," dedi Shane. "Eve."

Eve ona baktı.

"Buraya gelip özür dilemesi büyük cesaret ister. Buna saygı duyarım."

Eve şaşırıp bir an gülümsedi. "Sağol. Jason'ın hiçbir zaman iyi biri olmayacağını biliyorum ama ona sırtımı da dönemiyorum. Yoldan çıkmaması için birinin ona göz kulak olması gerekiyor."

Michael şişesinden bir yudum aldı. "O bir kamyon," dedi. "Ve sen yolun ortasındasın. Devamında ne olacağını düşün Eve."

Eve'in gülümsemesi yok oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Şu an düzgün davransa da kardeşin uyuşturucu bağımlısı bir serseri. Belki bunlar onun suçu değil ama o tam bir

baş belası. Bizimle yemek yedi, özrünü de diledi, yeter. Bir daha buraya gelmeyecek. O ailemizden biri değil."

"Ama..."

Claire'le tanıştıklarında Michael ona soğuk ve sert davranmıştı. Şimdi o Michael geri gelmişti.

Hem de Eve'le konuşurken.

"Eve, bu konuyu tartışmayacağız," dedi Michael. Kılıcıyla ceza kesen, öfkeli bir meleğe benziyordu. "Ev kuralları. Öyle bir belayı kapıdan içeri sokamazsın."

"Yapma, Michael. Kural buysa Claire'i de mi evden atacaksın? Bu kapıdan içeri en çok bela taşıyan oydu. Shane'le sen de sorun çıkarıp duruyorsunuz ama ben öz kardeşimi yemeğe çağıramıyorum, öyle mi?" Sesi titreyen Eve ağlamamak için kendini zor tutuyordu ama Claire, onun siyah gözlerinin dolduğunu görebiliyordu. "Sen benim babam değilsin!"

"Baban değilim, ev sahibinim," dedi Michael. "Jason'ı buraya getirmek herkes için risk. Tekrar kötü tarafa geçecek. Oradan ayrıldıysa tabii. Ben sadece mantıklı davranmaya çalışıyorum."

"Öyleyse emir vermek yerine benimle konuşmayı dene!" Eve, tabakları yere iterek merdivene koştu.

Michael vampir hızıyla oraya Eve'den önce ulaştı ve onun önünü kesti. Eve'in yüzünün nasıl solduğu, makyajına rağmen anlaşılıyordu. "Vampirlik taslayarak mı haklı çıkacaksın?" dedi. "Jason buradayken bile evdeki en tehlikeli şey sendin ve bunu sen de biliyorsun!"

"Biliyorum," dedi Michael. "Eve, ne istiyorsun? Elimden geleni yapıyorum. Jason'la aynı masaya oturdum. Bir kere yeter diyorum sadece. Neden kötü adam ben oluyorum?"

Shane, yalnızca Claire'in duyabileceği bir sesle mırıldandı. "Güzel soru, kardeşim." Claire ona susmasını işaret etti. Bu özel bir konuydu ve başkalarının yanında konuşmak zorunda kaldıkları için hem Eve'e hem de Michael'a üzülüyordu. Kavga etmek yetmezmiş gibi bir de Shane'in ukalaca yorumlarına gerek yoktu.

"Bilmiyorum, Michael. Neden kötü adam sensin?" dedi Eve. "Dünyanın sahibiymiş gibi davrandığın için olabilir mi?"

"Şımarıklık yapıyorsun."

"Ne yapıyorum?"

"Sofradakileri yere atıp gidiyorsun. Buna başka ne denir?"

Eve tokat yemiş gibi şaşkındı. Claire hemen araya girdi. "Önemli değil, biz temizleriz." Eğilip yerdekileri toplamaya başladı. "Hemen hallederiz." Shane hala bir gösteri izliyormuş gibi onlara bakıyordu. Claire ona tekme atıp tabakları uzattı. "Mutfak," dedi. "Çabuk."

Shane kaşlarını kaldırdı ama gitti. Claire yerleri temizlemeye başladı. Shane gidince sanki dengeler değişmişti. Claire yerdeki yemekleri peçeteyle toplarken görünmez olmaya çalışıyordu.

"Eve," dedi Michael. Claire onun artık kızgın olmadığını fark etti. Sesi yumuşamış ve alçalmıştı. Claire başını kal-

dırınca Eve'in ağladığını gördü. Gözyaşları, rimellerini yanaklarına akıtıyordu ama Eve gözlerini kaçırmadı. "Eve, neyin var? Mesele Jason değil. Ne oldu?"

Eve birden kendini Michael'ın kollarına atıp ona sarıldı. Vampir reflekslerine rağmen Michael bir adım gerileyecek kadar hazırlıksız yakalandı. Sonra toparlanıp bir eliyle Eve'in sırtını okşamaya başladı. Eve başını onun göğsüne gömüp çocuklar gibi ağladı. "Seni kaybetmek istemiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Hiç istemiyorum. Lütfen. Lütfen gitme."

"Gitmek mi?" dedi Michael hayretle. "Ne? Nereye gidiyorum?"

"Bir yerlere. Birileriyle. Gitme... Seni seviyorum, Michael. Gerçekten."

Michael iç çekip ona sıkı sıkı sarıldı. "Kimseyle, hiçbir yere gitmiyorum," dedi. "Yemin ederim. Ben de seni seviyorum. Oldu mu?"

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Michael derin bir nefes alıp Eve'e daha sıkı sarıldı. "Gerçekten, Eve. Sen inanmazken bile seviyordum."

Eve yüzüne bulaşan rimelleri silip sıkça hıçkırarak yerleri ovalayan Claire'e baktı. "Ah, Tanrım," dedi. "Özür dilerim. Dur, ben yaparım."

Michael'ın kollarından sıyrılıp geldi ve diz çöküp temizliğe yardım etti.

Michael da onun peşinden gelmişti. Claire tabakları alıp mutfağa gitti. Kapı kapanırken Michael'ın eğilip

Eve'i öptüğünü gördü. Tatlı, içten ve gerçek bir öpücüktü bu.

"Eee?" dedi Shane. "On Beşinci Dünya Savaşı bitti mi?"

"Galiba," dedi Claire. Bir kalça darbesiyle Shane'i yoldan çekti ve tabakları lavaboya koydu. "Sen yıkayacaksın, değil mi?"

"Bulaşığına oyun oynayalım."

"Efendim?"

"Kaybeden yıkasın."

Claire'in hem bulaşıkları yıkamaya hem de kaybetmenin utancını yaşamaya niyeti yoktu. "Olmaz," dedi. "Sen yıkıyorsun."

Shane ona sabun köpüğü fırlattı. Claire çığlık atıp gülerek ona aynı şekilde karşılık verdi. Birbirlerini ıslattılar. O kadar güzeldi ki, Claire'in nefesi kesildi. Shane sonunda onu köpüklü elleriyle yakalayıp ıslak tişörtüne bastırarak öptü.

"Bu da On Altıncı Dünya Savaşı'nın sonu."

"Yine de seninle *Dead Rising* oynamayacağım."

"Hiç eğlenceli değilsin."

Claire onu uzun uzun öptü ve "Emin misin?" dedi fısıltıyla.

"Fikrim kesinlikle değişiyor," dedi Shane dudaklarını yalayarak. İrileşen göz bebekleri Claire'e kilitlenmişti. Sanki yer çekimi tersine dönmüştü de Claire onun gözlerine çekiliyordu.

"Bulaşıklar," dedi Shane. "Bulaşıklar bana bakıyor."

Claire onu tekrar öptü. "Bu daha sonrası için," dedi. "Bu arada üstün köpük kaplıyken çok çekici oluyorsun."

Mutfak kapısı açıldı. Eve girip elindeki tabağı çöpe döktü ve dans ede ede lavaboya ilerledi. Rimelleri hala yanaklarındaydı ve gözleri kurumamıştı ama dalgın dalgın gülümsüyordu.

"Hey," dedi Shane. "Nasılsın? *Dead Rising* oynayalım mı?"

"Olur," dedi Eve. "Çok güzel olur."

Eve dışarı çıktı. Shane gözlerini kırpıştırdı. "Bu cevabı hiç beklemiyordum."

"Havalara uçmuş," dedi Claire. "Nesi var acaba?"

"Hiçbir şeyi yok. Bana laf sokmaya bile çalışmadı. Bu hiç normal değil. Kafam karıştı."

"Bu sakinlikten faydalanıp hemen ders başına oturacağım," dedi Claire.

"Aşağıda çalış," dedi Shane. "Tribün desteği iyi olur. Çok mutlu olduğu için bu akşam zombi öldürmeyi beceremez."

Claire gülerek üst kata çıktı. Kitaplarının durduğu çantayı kaldırır kaldırmaz dikişler söküldü ve yirmi kilo kitapla birlikte çantanın içindeki her şey yerlere saçıldı. "Harika," dedi Claire iç çekerek. "Bir bu eksikti." Gerekli kitapları kucaklayarak aşağı indi.

Claire basamakları yarılamışken kapı çalındı. Herkes olduğu yerde kaldı – Michael gitarını çıkarıyor, Shane'le Eve oyun kumandalarını almış kanepeye kuruluyordu. "Birini daha mı bekliyordun?" dedi Shane, Eve'e. "İkinci kuşak kuzenin Karındeşen Jack kahve içmeye mi geldi?"

"Kapa çeneni, Collins."

"Sonunda dünya normale döndü. Olimpiyatlarda yarışabilecek seviyedeki hakaretlerinden biri olmasa da, hiç yoktan iyidir. Ben bakarım."

Michael bir şey söylemedi ama gitarını bırakıp Shane'in peşinden gitti ve koridorun ucundan kapıya baktı. Claire kalan basamakları hızla aştı, kitapları yemek masasına yığdı ve Michael'ın yanına koştu.

Shane kapı deliğinden baktı ve bir adım geriledi. "Of."

"Ne oldu?"

"Bir sorunumuz mu var?"

Michael hızla kapıya gidip dışarı baktı ve vampir dişleri de dahil hepsini göstererek dişlerini sıktı. Bu iyiye işaret olamazdı. Claire nefesini tuttu. Çanta tam yırtılacak zamanı bulmuştu. Başka zaman olsa çanta, içindeki vampir silahlarıyla birlikte masada duruyor olurdu.

"Morley," dedi Michael. "Çıkıp onunla konuşsam iyi olacak. Shane, sen onlarla kal."

"Sana bir tavsiye. Bana kızlarla kal deyip durma," dedi Shane, "yoksa bir gün senin ağzına bir tane yapıştıracağım. O vampir dişlerinden biri de kırılabilir, unutma."

"Ya bugün?"

"Bugün... Yok, daha erken."

"O zaman kes sesini." Michael kapıyı dışarı çıkabileceği kadar açtı, arkasına baktı ve "Kilitle," dedi.

Shane başını salladı, kapıyı kapatıp kilitledi ve hemen deliğe yapıştı.

Claire'le Eve sessizce anlaşarak oturma odasının camına koştu. Verandayı tamamen değilse de rahatça görebiliyorlardı.

"Ah, hayır," dedi Eve.

Ay ışığında dikilen Michael'ın karşısında bir değil üç vampir vardı. Evsizleri andırsa da Claire'in öyle olmadığını bildiği Morley'nin yanında iki yandaşı duruyordu. Genç, asi vampirlerden oluşan çetesi oldukça kalabalıktı. Gerçi vampirler söz konusuyken gençlik kavramı fazlasıyla göreceliydi. Sadece yaşa değil, statüye de bağlıydı.

Yanlarında bir de insan vardı.

Jason.

Claire'in görebildiği kadarıyla Jason isteyerek orada değildi. Vampirlerden biri dostaneymiş gibi bir tavırla onun koluna girmişti ama aslında onu sımsıkı tutuyordu.

"Jase," diye fısıldadı Eve. "Tanrım. Sana dikkatli ol demiştim!"

Shane kapıdan ayrılıp oturma odasına geldi ve bir koltuğun altından siyah, bez bir çanta çıkardı. Çantanın fermuarını açtı ve içinden küçük, yaylı bir tüfek aldı. Tüfeğe bir ok yerleştirip gümüş kaplı kazıkları Claire'le Eve'e fırlattı. "Ne yapıyoruz?" dedi yanlarına gelerek. "Kardeşin vampirlere özendiğini defalarca söyledi. Onu kurtarmamıza gerek var mı, yoksa o sevgilisiyle buluşmuş gibi halinden memnun mu?"

"Çıkıntılık yapma," dedi Eve. Kazığı öyle sıkıyordu ki eli bembeyaz olmuştu. "Zaten onu vampire dönüştürmezler.

Kanını kurutup ölmeye bırakırlar." Bir insanı vampir yapmak çok uğraştırıyordu ve Claire'in gördüğü kadarıyla vampirler bu zahmete girmek istemiyordu. Acı çekiyor ve bir şeylerini yitiriyorlardı. Claire'in bundan zevk aldığına şahit olduğu tek vampir, Amelie'nin korkunç babası Bay Bishop'tı. Claire onun, Shane'in babasını vampire dönüştürdüğünü görmüştü. Dehşet verici bir şeydi bu.

Jason hakkında ne düşünürse düşünsün Shane'in okunu hazırlamasının nedeni de buydu.

"Michael ne yapıyor?"

"Aklın yolundan gidiyor," dedi Shane. "İlk tercihi hep bu olmuştur. Michael için genellikle işe yarar. Bense doğruca *B* planına geçerim."

"*Bodoslama*nın *B*'si mi?" dedi Eve. "Evet, tam sana göre."

Shane pencereyi kaldırdı, teli itti ve tüfeği Morley'ye doğrulttu.

Rengarenk bir Hawaii tişörtü dışında tamamen paçavralar giyen Morley pencereye bakıp gülümsedi ve başını hafifçe oynattı.

"Ha şöyle. Tarafımız belli olsun, kan emici," dedi Shane.

"Seni duyabilir mi?"

"Çok da güzel duyar. Hey, Morley. Bu oku kaburgalarının arasına sokarım, anladın mı?"

Morley gülümsemeyi kesmeden başını salladı.

"Onu tehdit etmek sence iyi bir fikir mi?" diye fısıldadı Eve.

"Neden olmasın? O da bizi tehdit ediyor."

Konuşmalar bir süre daha devam etti. Shane gözlerini Morley'den hiç ayırmadı. Claire elini ondan ayırmadı. O dokunuşun ikisine de iyi geldiğine inanıyordu. Sonunda Morley, Michael'ın önünde kibarca eğildi ve Jason'ı tutan vampirlere işaret verdi.

Vampirler onu bıraktı. Jason bir an sendeledikten sonra sokakta koşarak kaçtı. Vampirler peşinden baktı ama kimse onu takip etmedi.

Eve derin bir nefes alıp duvara dayandı.

Shane kıpırdamadı. Tüfek hala Morley'yi gösteriyordu.

"Acil durum geçti," dedi Eve. "Rahat, asker."

"Git kapıyı aç. Michael içeri girince ben rahat ederim." Shane dişlerini göstererek gülümsedi. Bir vampir kadar tehditkar görünmüyordu belki ama niyeti anlaşılıyordu. Eve başını sallayıp kapıya koştu. Kapı açılınca sakinliğinden ve karizmasından bir şey kaybetmeyen Michael içeri girdi, iyi geceler diledi ve kapıyı kapattı. Claire dönen kilidin sesini duydu. Morley, tüfeği indirmeyen Shane'e bakıp parmağını kaşına götürerek selam verdi ve iki yandaşıyla birlikte karanlığa dalıp gözden kayboldu.

Claire pencereyi kapatıp kilitlerken Shane derin bir nefes alıp oku tüfekten çıkardı. "Yemekten sonra biraz heyecan gibisi yok," dedi Claire'i hızlıca öperek. "Mmm. Hala taco tadı geliyor."

Claire ona ağzının payını verirdi ama hala titriyor ve zor nefes alıyordu. O biraz soluklandığında Shane çoktan hole inmişti. Claire, nefesini konuşmak yerine Shane'in peşin-

den gitmeye harcadı. Michael kolunu Eve'in beline dolamıştı.

"Eee?" dedi Shane. "Morley neden uğramış? Dalımızda olgunlaşmamızı mı bekliyormuş?"

"Neden geldiğini biliyorsun," dedi Michael. "Onlara hala kasabadan çıkış izni alamadık. Üçünüzü öldürmesin diye ona verdiğin söz bu değil miydi? Sabırsızlanıyor. Üçünüzün onun özel kan deposu olmamanız için hemen harekete geçmek zorundayız."

"Buna cesaret edemez."

"Edemez mi? Ben o kadar emin olmazdım. Morley, ne Amelie'den ne Oliver'dan ne de kalbine girecek tahta bir oktan korkuyor." Michael, Shane'in gözlerinin içine baktı. "Yine de teşekkürler."

"Bodoslama. Benim işim bu."

"Tüfeğini doğru kişilere doğrult, yeter."

Shane takınabildiği en masum ifadeyle elini kalbine götürdü. "Asla öyle bir şey yapmam. Bir daha bana vampir dişlerini gösterirsen ya da kızlarla kalmamı söylersen, o başka."

"Güzel. Hadi gidip biraz zombi öldürelim."

"Kaybetmeye mahkumsun."

"Görürüz."

"Ben şimdiden görüyorum."

2

Ertesi gün Claire'in Teksas Prairie Üniversitesi'nde dersleri vardı. Üniversite hem müthiş hem sinir bozucuydu. Müthişti çünkü normalde alamayacağı bazı çok ileri derslere girmenin bir yolunu bulmuştu. Sinir bozuculuğu ise Morganville'de olan bitenden haberi olmayanların -yani öğrencilerin neredeyse tamamının- ona çocukmuş gibi davranmasıydı. Vampirlerin farkında olanlar da Claire'den uzak duruyordu. İkinci defa biri Claire'in yüzüne bakmadan ona kahve ısmarlamak isteyince, kasabada hala önemli biri gibi görüldüğünü anladı. Demek ki hala Monica Morrell seviyesinde tutuluyordu.

Bu durum Morganville'in otuz yaş altı kitlesinin kraliçesi olan Monica'nın kafasını çok fena bozuyordu. Claire erken kabul almış o çömez birinci sınıf öğrencisi değildi artık. Monica ona kabadayılık taslayınca -ki haftada en az birkaç kere oluyordu bu- genellikle istediği

sonucu elde edemiyordu. Claire'in de bundan bir kazancı olmuyordu. Yine de Claire, berabere kalmayı yenilgiye tercih ediyordu.

Claire ilk iş olarak kampüsteki kırtasiyeye uğradı ve bol cepli, sağlam bir sırt çantası aldı. Tuvalete gidip bantlarla tutturduğu çantasındakileri yeni çantaya aktardı. Eski çantayı tam atacakken... eli bir türlü varmadı. Neler görmüştü o çanta. Manevi değeri vardı. Morganville'e Claire'le birlikte gelmişti. Sanki onu atmak, Morganville'den gitme şansını da çöpe atmak demekti.

Saçmaydı ama Claire böyle düşünmeden edemiyordu.

Eski çantayı kıvırıp yeninin ceplerinden birine koydu ve ilk dersine koştu.

Üç olaysız (ve çoğunlukla sıkıcı) saatin ardından Dil Sanatları binasının basamaklarında Monica Morrell'le karşılaştı. Monica arkasına yaslanmış, güneş gözlüklerinin arkasından gelip geçenleri izliyordu. Makyaj mafyası kılıklı kuyruklarından biri -Jennifer- yanındaydı ama Gina ortalarda yoktu. Monica pahalı kıyafetleri içinde her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Ekonomi uzmanları televizyonda ne derse desin, babasının mirası iyi dayanıyordu anlaşılan. Jennifer ise Monica'nın alışveriş yaptığı mağazaların indirimli ürünlerini almışa benziyordu. Ama ikisi de göz kamaştırıyordu. Neredeyse otuz saniyede bir oğlanlar durup onlarla konuşmaya çalışıyor, her seferinde de kovuluyorlardı. Bazıları bunu büyütmüyor, bazılarınınsa adeta dünyası yıkılıyordu.

Claire onları görmezden gelip merdivenden çıkıyordu ki Jennifer seslendi. "Hey, Claire! Günaydın!"

Günaydın mı? Claire merdivenin ortasında kalakaldı. Başını çevirince Jennifer'ın ona *el salladığını* gördü.

Monica da el sallıyordu.

Onu yerlerde tekmelemiş, merdivenden aşağı atmış, en az iki kere kaçırmış, bıçakla tehdit etmiş, onun evini yakmaya kalkmış bu iki kız, ona el sallıyordu. Claire aralarındaki ilişkiyi yeniden tanımlamaya hazır değildi.

Claire bir süre onlara boş boş baktıktan sonra yoluna devam etti. Kafasını girmek üzere olduğu Amerikan Edebiyatı dersine vermeye çalıştı. Konu neydi? Nathaniel Hawthorne mu? Geçen hafta...

"Hey!" İki basamak kala Monica onu yeni çantasının askısından çekti. "Sana diyoruz, sürtük!"

Bu daha uygundu. Claire, Monica'nın eline bakıp kaşlarını kaldırdı. Monica onu bıraktı.

"İnsan gibi seslendiğiniz için üstüme alınmadım," dedi Claire. "Başka bir Claire vardır diye düşündüm."

"Birbirimize mahkum olduğumuza göre biraz arkadaşça davranmak iyi olur diye düşündüm. Erkek arkadaşını elinden almışım falan gibi karşılık vermen gerekmezdi." Monica gülümseyip güneş gözlüğünü indirdi. İri, mavi gözlerinde sahte bir sevecenlik vardı. "Erkek arkadaş demişken, Shane nasıl? Çocukla çocuk olmaktan sıkılmadı mı daha?"

"Bak bu başarılı hakaretlerinden biriydi. Neredeyse ortaokul seviyesine yaklaştın. Çalışmaya devam et," dedi Claire.

"Nasıl olduğunu merak ediyorsan Shane'e sor. Eminim zevkle cevabını verecektir. Ne istiyorsun?"

"Bir şey istediğimi kim söyledi?"

"Çünkü sen aslanlara benziyorsun. Bir çıkarın olmazsa yerinden kalkmazsın."

Monica gülümsedi. "Acımasızca ama doğru. Neden gereğinden çok yorulayım ki? Her neyse. Sizi zor durumda bırakan bir anlaşma yaptığınızı duydum. Şu evsiz, iğrenç vampirle. Neydi adı, Mordred miydi?"

"Mordred, Kral Arthur efsanesindeki bir karakter. Vampirin adı Morley."

"Neyse ne. İstersen o işi sizin için halledebilirim diyecektim." İnci gibi dişlerini göstererek güldü. "Bunun bir karşılığı olacak tabii."

"Çok şaşırdım," dedi Claire iç çekerek. "O işi nasıl halledecekmişsin?"

"İstediği kasabadan çıkış iznini sağlayabilirim. Ağabeyim sayesinde."

Claire gözlerini devirdi ve omzundan kayan sırt çantasını düzeltti. "Nasıl olacak o? İmzasını taklit edip hepimizi hapse mi düşüreceksin? İstemez, kalsın." Claire, Monica'nın yalan söylediğinden emindi. Belediye Başkanı Richard Morrell'le kendisi de defalarca konuşmuş ama bir yere varamamıştı. Monica her şey onun elindeymiş gibi yapmaya bayılırdı zaten. "Söyleyeceklerin bu kadarsa ben derse gidiyorum."

"Değil," dedi Monica. "Lit 220 dersinin final sorularının cevaplarını istiyorum. Onları bana bul."

"Şaka yapıyorsun herhalde."

"Şaka yapıyormuş gibi mi görünüyorum? İstediğimi yap yoksa... Bu *yoksa* ne anlama geliyor, tahmin edersin." Monica gözlüğü tekrar yüzüne itti. "Cuma günü elimde olsun yoksa seni kızartırım, özürlü."

Claire başını iki yana sallayıp son iki basamağı çıktı, sınıfa girip çantasını sıraya koydu ve oturup düşünmeye başladı.

Ders bittiğinde bir planı vardı.

Bazı günler yataktan kalkmaya sonuna kadar değiyordu.

Claire eve ulaştığında güneş hızla batıyordu. Vampirlerin çoğu için hala erkendi. Gerçi dışarı çıkanlar hemen kül olacak değildi. Yaşlı vampirlerin çoğu güneşten neredeyse hiç etkilenmiyordu. Her şeye rağmen Claire sürekli tetikteydi. Doğruca Cam Ev'e gitmek yerine yan yola girip birkaç sokak daha yürüdü. Annesiyle babasının evi Cam Ev'in bire bir aynısı olduğu için adeta bir *deja vu* yaşadı. Pencerelerin etrafında daha az çalı vardı, verandadaki mobilyalar farklıydı ve birkaç rüzgar çanı göze çarpıyordu. Claire'in annesi rüzgar çanlarını çok seviyordu. Özellikle de büyük, uzun olup da kalın ses çıkaranları.

Claire verandanın basamaklarından çıkarken bir esinti çanları şıngırdattı. Gökyüzünde bulutlar çoğalıyor, hava değişiyordu. Yağmur yağabilirdi.

Claire kapıyı çalmadan anahtarıyla girdi ve çantasını yere bıraktı. "Hey, ben geldim!" dedi kapıyı kilitlerken. "Anne?"

"Mutfaktayım." Zayıf bir sesti bu. Claire, Cam Ev'dekinin aksine fotoğraflarla süslü koridorda yürürken ortaokul ve lisedeki haline baktı. Tam bir inek gibi görünüyordu ama annesini o fotoğrafları indirmeye bir türlü ikna edememişti. *Bir gün o fotoğraflar hala durduğu için şükredeceksin*, demişti Claire'e. Claire o günü hayal bile edemiyordu.

Oturma odası da rahatsız edecek kadar tanıdıktı ama burada Cam Ev'deki uyumsuz, rahat mobilyalar yerine Claire'in çocukluğundan kalma mobilyalar vardı. Mutfaktan gelen kokular da tanıdıktı. Annesi biber dolması yapıyordu. Claire biber dolmasını sevmese de kabalık etmemek için içini hep yerdi.

"Neden taco değil," dedi iç çekerek. Mutfağın kapısını açıp içeri girdi. "Merhaba, anne. Ben..."

Claire'in ağzı açık kaldı. Annesinin mutfak masasında *Myrnin* oturuyordu. Vampir Myrnin. Patron Myrnin. *Manyak* bilim adamı Myrnin. Elinde bir fincan -*hayır, kan olmasın, n'olur*- ve üstünde makul giysiler vardı. Kot pantolon, ipek bir gömlek ve şık bir yelek. Her zamanki gibi ayakkabı yerine parmak arası terlik giymişti. Anlaşılan onlar olmadan yapamıyordu. Uzun, parlak, dalgalı saçları omuzlarına düşüyordu. İri, siyah gözleri yemek yapan kadını takip ediyordu.

Annesi her zamanki gibi Claire'in yaşıtlarının ev için aşırı resmi bulacağı giysiler seçmişti. Kumaş pantolon, sıkıcı bir gömlek, orta topuklu ayakkabılar. Taşlı bir bileklik ve küpe bile takmıştı.

"İyi akşamlar Claire," dedi Myrnin dikkatini ona çevirerek. "Seni beklerken annen bana çok kibar davrandı."

Annesi, yüzünde sahte bir gülümsemeyle onlara döndü. Myrnin normal davranmak için elinden geleni yapsa da onu tedirgin ediyordu. "Tatlım, okul nasıldı?" Claire'i yanağından öptü ve bıraktığı ruj izini parmağıyla ovuşturdu. Hiç değilse tükürüğünü kullanmamıştı.

"Okul harikaydı," dedi Claire, zorunlu okul muhabbetini nihayete erdirerek. Buzdolabından bir şişe kola alıp Myrnin'in karşısına oturdu. "Burada ne işin var?"

"Claire!" dedi annesi utançla. "O bir konuk!"

"Hayır, o benim patronum ve patronlar, annemlerin evine davetsiz gelemez. Burada ne yapıyorsun?"

"Annenlerin evine davetsiz uğruyorum," dedi Myrnin. "Onları daha yakından tanımam iyi olur diye düşündüm. Senin çalışma gayretinden ne kadar memnun olduğumu anlatıyordum. Araştırman şimdiye kadar gördüğüm en iyi araştırmalardan biri."

Gerçekten de çok ılımlı davranıyordu. Belki biraz abartılı konuşuyordu ama hiç değilse manyakça değil.

"Bugün izinliyim," dedi Claire hatırlatma amacıyla. Myrnin başını sallayıp çenesini eline dayadı. Arada bir takındığı hoş bir gülümsemesi vardı. Demlik getirip fincanını tazeleyen kadına o gülümsemesini sergiledi.

İyi. İçtiği şey en azından kırmızı değildi.

"Bugün çok dersin olduğunu biliyorum," dedi Myrnin. "Bu tamamen sosyal bir ziyaret. Annenler senin adına her

şeyin olumlu gittiğini bilsinler istedim." Kahvesine baktı. "Ve daha önce olanların bir daha asla olmayacağını."

Daha önce olanlar, Claire'in boynundaki diş izlerini sembolize ediyordu. Yarası iyileşmiş ama iz bırakmıştı. Farkına bile varmadan elini yara izine götürdü, sonra da zorla indirdi. Annesiyle babası onu ısıranın Myrnin olduğunu bilmiyordu. Onlara başka bir vampirin bundan sorumlu olduğunu ve Myrnin'in, Claire'in kurtulmasına yardım ettiği söylenmişti. Aslında bu bir anlamda doğruydu. Myrnin onun kurtulmasına yardım etmişti gerçekten. Ama Claire'i ısıran da oydu.

Gerçi bu da onun suçu sayılmazdı. Yaralanmış, çaresiz kalmıştı ve Claire'i yanında bulmuştu. Hiç değilse zamanında durmayı başarmıştı.

Claire'in onu durdurmayacağı kesindi.

"Eksik olma," dedi Claire. Myrnin'e kızamıyordu. Kızabilse her şey kolay olurdu. "Akşam yemeğine kalacak mısın?"

"Ben mi? Her ne kadar enfes koksa da biber dolması maalesef bana göre değil," dedi, vampir zerafetiyle doğrularak. İnsanlar gibi ama onlardan daha *iyi* hareket ediyorlardı. "Ben izninizi isteyeyim, Bayan Danvers. Konukseverliğiniz ve nefis kahveniz için size teşekkür ederim. Eşinize de teşekkürlerimi iletin lütfen."

"Bu kadar mı?" dedi Claire şaşırarak. "Annemlere teşekkür edip gidecek misin?"

"Evet," dedi Myrnin çok doğal bir şey söylüyormuş gibi. "Gelmemin bir sebebi de Amelie'den sana bunu getirmek-

ti." Yeleğinin cebine pat pat vurdu ve krem rengi bir zarf çıkarıp uzattı. Ağır, kaliteli bir kağıttı, üstünde Kurucu'nun Mührü vardı. Kapalıydı. "Yarın görüşürüz Claire. Çörekleri unutma."

"Unutmam," dedi Claire dikkatini zarfa vererek. Myrnin, annesine bir şey daha dedi ve mutfak kapısı kapandı.

"Çok terbiyeli bir adam," dedi annesi arka kapıyı kilitlerken. "Böyle medeni biriyle çalıştığın için seviniyorum."

Claire, Myrnin'in raydan çıktığı anları aklına getirdi. Bir köşeye büzülüp ağlamalarını, Claire'i tehdit edişlerini, saatlerce hiç susmamacasına saçmalamalarını, Claire'e onu ıstırabından kurtarması için yalvarmalarını...

Plastik bir kapta kendi beyninden parçalar vermesini.

"Medeni," dedi Claire yavaşça. "Evet. Harika biridir." İşin kötüsü gerçekten de öyleydi. Korkunç olmadığı zamanlarda.

Bu açıdan dünyaya benziyordu.

Claire zarfı bir bıçakla açtı, katlanmış, kalın kağıdı çıkardı ve Amelie'ye ait olduğu şüphe götürmeyen el yazısı notu okudu.

Yakın zamandaki talepler uyarınca size Morganville'e giriş ve çıkış yapma hakkı temin ediyorum. Geçiş kartlarınızı kasaba sınırındaki kontrol noktalarında ibraz etmeniz gerekmektedir. Lütfen kartları yanınızdakilere de verip onları bilgilendirin. Bu kuralın istisnası yoktur.

Çıkış zamanınız hususunda Oliver'la irtibata geçin.

Claire'in nefesi kesildi. Geçiş kartları! Zamanlaması kusursuzdu. Morley ve yanındakiler sabırlarını yitirmeden

daha ne kadar dayanabilecekleri meçhuldü. Morganville'den bir an önce çıkmak istiyorlardı.

Claire kartları onlara verebilirdi.

Ama zarfta yeterince geçiş kartı olmadığını fark etti. Morley'ye en az otuz geçiş izni gerekiyordu. Kartlar ise sadece dört taneydi.

Ve üstlerinde *Michael Glass, Eve Rosser, Shane Collins* ve *Claire Danvers* yazıyordu.

Neler oluyordu?

Claire telefonunu çıkarıp tek tuşla bir arama yaptı. Cevap yoktu. Bir arama daha yaptı.

"Oliver," dedi telefonun diğer ucundaki ses.

"Şey, merhaba, ben Claire. Amelie yanında mı?"

"Hayır."

"Dur, dur kapatma! Sen şehir konseyindesin. Az önce zarfla bana geçiş kartları geldi ama sayıları..."

"Morley'nin Morganville'den çıkış talebini reddettik," dedi Oliver. Düz, alçak bir sesle konuşuyordu ama Claire ürperdi. "Felsefesi, -nasıl diyeyim- gizli kapaklı kalmak isteyen bizler için tehlike oluşturuyor."

"Ama... bir anlaşma yaptık. Ben, Shane, Eve, Michael... Geçiş izni sağlayacağız dedik."

"Anlaşmanızdan haberdarım. Ne sormak istiyorsun?"

"İzinler çıkmazsa Morley bizi öldüreceğini söyledi. Size de anlattık."

Oliver bir süre bekledikten sonra cevap verdi. "*Haberdarım* lafının neresini anlamadın? Arkadaşlarınla senin geçiş

izni aldınız. Michael kayıtları ve konserleri nedeniyle Dallas'a yolculuk yapma izni istedi. Hep birlikte gitmeniz şartıyla bunu kabul ettik. Eskortunuz da olacak."

"Eskort mu?" dedi Claire. "Polis mi?" Aklına Şerif Hannah Moses gelmişti. Eskort gerekiyorsa o çok güzel olurdu. Hannah'ya ilk gördüğü an kanı ısınmıştı. Kadının da onu sevdiğini düşünüyordu. Bıçkın bir asker eskisi, yarı yaşındaki cılız bir kızı ne kadar sevebilirse tabii.

"Hayır," dedi Oliver. "Polis değil." Telefonu kapattı. Claire birkaç saniye boyunca telefonun ekranına bakakaldıktan sonra tekrar geçiş kartlarına, zarfa, nota baktı.

Amelie, Morley'yi çok kızdırmaya karar vermişti ama hiç değilse Claire'le arkadaşlarını da kasabadan yolluyordu.

Eskort eşliğinde.

Claire, eskort olarak herhangi bir yetişkini seçemeyeceklerini çok iyi biliyordu.

"Gidip babana haber ver. Yemek hazır," dedi annesi tabakları masaya koyarak. "Yukarıda, bilgisayarın başında."

Claire yukarı çıkmadan önce her şeyini toplayıp çantaya koydu. Odasına girince bir kez daha o aşinalık hissine kapıldı. Annesiyle babası yer olarak ona Cam Ev'deki odasını ayırmıştı ama buradaki eşyaları on yaşına göreydi. Fırfırlı beyaz yatak örtüsü, pembe perdeler...

Babasının bilgisayar odası, diğer evde Shane'in odasıydı. O odayı düşününce aklına gelenler yüzünden kızardı. Kapıdan başını uzattı. "Baba, yemek hazır! Ben boğulup ölmeden biber dolmalarını bitirmeme yardım eder misin?"

Babası suçüstü yakalanmış gibi irkilip birden monitörü kapattı. Claire gözlerini kırpıştırdı. *Baba?* Babası... son derece sıradan biriydi. Ne bir aktivist ne de bir çılgındı. Bilgisayarda kızından saklaması gereken bir şey yapacak biri değildi. "Porno sitelere girmediğini söyle bana," dedi Claire.

"Claire!"

"Kusura bakma ama suçlu gibi davranıyorsun. Bu da doğal olarak porno demek."

Babası derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. "Oyun oynuyordum."

Claire tam rahat bir nefes alacakken babası açıklamasını sürdürdü. "Şu internet üstünden oynanan çok oyunculu oyunlardan."

"Ne? Hangisi? Fantastik olanlardan mı?"

Babası utanmışa benziyordu. "Hayır, pek sayılmaz."

"Hangisi peki?"

Babası cevap olarak monitörü açtı. Bir gece sahnesiydi. 1950'lerden fırlamışa benzeyen bir kale ve bir mezarlık görünüyordu.

Ekranda uzun boylu, soluk benizli, Dracula gibi smokin giymiş bir karakter belirdi.

Vampir dişleri vardı.

Ağzı açık kalan Claire sıradan, sıkıcı bildiği babasına baktı. "*Vampirli* bir oyun mu oynuyorsun?"

"Adı Castlemoor. Sadece oynamıyorum. Oyuna girdiğim, oynayanları takip ettiğim için para alıyorum."

"Vampirli bir oyun oynadığın için para mı alıyorsun? *Kim* veriyor?"

Babası arkasına yaslanıp başını yavaşça iki yana salladı. "O beni ilgilendirir Claire."

"Amelie mi? Oliver mı?"

"Claire." Bu sefer sesinde baba otoritesi vardı. "Yeter. Bu bir iş ve iyi gelir getiriyor. Kısıtlamalar yüzünden iyi bir iş bulamadığımı biliyorsun. Doktorlar yorulacağım işlere izin vermiyor."

Babasının sağlığı bir süredir çok iyi değildi. Claire bu konuda giderek daha çok endişeleniyordu. Annesini de düşünmeden edemiyordu. Kadının yorgun gözlerinde bastırılmış bir paniğin izleri vardı.

"İyileşecek misin?" dedi Claire. Bu soru ağzından çıkıvermişti. "Başka bir şey buldular mı?"

"Hayır, hayatım. Her şey yolunda. Sadece gücümü toplamak için biraz zamana ihtiyacım var."

Babası yalan söylüyordu ama Claire onun sıkıştırılmak istemediğini sezdi. Claire onu sıkıştırmak, bağırıp çağırarak nesi olduğunu öğrenmek istiyordu.

Ama bunların yerine yutkundu ve "Vampir oyunları oynamak müthiş bir kariyer hamlesi olmuş baba," dedi.

"İşsizlikten iyi. Biber dolması, ha? Sen bayılırsın, bilirim." Claire kıkırdadı. Babası uzanıp onun saçını karıştırdı. "Neden biber dolması sevmediğini annene açık açık söylemiyorsun?"

"Söyledim. Söylüyorum. Annem işte. Eskiden çok severdin deyip duruyor."

"Evet," dedi. "Annen işte."

Yemek her zamanki gibiydi. Claire biber dolmasının yenebilir kısımlarını ararken annesi bir hafta boyunca neler yapacağını bütün ayrıntılarıyla anlattı. Claire ona soru sorulmadıkça konuşmadı. Annesinin neler anlatacağını zaten tahmin edebiliyordu. Babasının da pek konuşmayacağını biliyordu.

Ama babası beklenmedik bir şey söyledi. "Shane'i neden bir akşam yemeğe getirmiyorsun?"

Sanki zaman durmuştu. Annesinin çatalı havada kaldı. Claire de donakaldı ama ne yazık ki tam da kolasını yudumlarken. Öksürüp tıksırmaya başladı.

"Hayatım, eminim Shane çok meşguldür," dedi annesi. "Değil mi, Claire?"

"Onunla sohbet etmek istiyorum," dedi babası, babalara yakışır bir sesle. "Hem de yakın zamanda."

"Şey... Peki, bir konuşalım da... Ben elimden geleni..." Claire biber dolmasını tam orta yerinden kesip ağzına tıktı ve boğulmadan yutmayı başardı. "Biliyor musunuz, bir yolculuğa çıkma ihtimalim var."

"Ne yolculuğu?"

"Dallas'a gidiyoruz. Arkadaşlarla."

"Göreceğiz," dedi babası. Bu, hayır demekti. "Önce Shane'le bir konuşayım."

Of, şimdi de pazarlık ediyordu. Ya da şantaj yapıyordu. Bazen aradaki farkı anlamak kolay olmuyordu. Claire *olur* anlamında bir şeyler geveleyip dolmanın kalan yarısını da

yuttu ve tabağını alıp mutfağa koştu. "Claire!" dedi annesi peşinden. "Bu gece gitmeyeceksin, değil mi? Seninle biraz vakit geçirmeyi umuyordum!"

"Geçirdik ya," dedi Claire kendi kendine, tabağını durulayıp bulaşık makinesine koyarken. "Mümkün değil anne! Çalışmak zorundayım! Bütün kitaplarım Cam Ev'de!"

"Karanlıkta oraya yürüyerek gidemezsin," dedi annesi. "Söylemeye bile gerek yok."

"Dedim ya, Amelie'nin broşu var! Kimse beni rahatsız etmez!"

Babası mutfağın kapısını açtı. "Sokak serserileri ne olacak peki? Broşun seni her şeyden korur mu sanıyorsun?"

"Baba..."

"Senin için endişeleniyorum Claire. Hiç durmadan sebebini anlayamadığım risklere giriyorsun."

Claire dudağını ısırdı. Babasının sesindeki hayal kırıklığı onun içini sızlatıyor, gözlerini dolduruyordu. Claire onu seviyordu ama adamın dünyadan haberi yoktu.

"Yürüyerek gideceğim demedim baba. Bazen hata yaptığım doğru ama aptal değilim."

Telefonunu çıkarıp bir arama yaptı ve babasına arkasını döndü. "Söyle," dedi Eve neşeyle. "Beni evden alır mısın?" dedi Claire.

"Claire," dedi babası.

Claire dönüp ona baktı. "Baba, gerçekten çalışmak zorundayım."

"Biliyorum. Seni evine ben götürürüm." Hüzünle gülümseyerek söylemişti bunu. Claire onun ne dediğini ancak bir süre sonra anladı.

Evine. Cam Ev'e.

"Bunu kabullenmemiz kolay değil," dedi. "Biliyorsun, değil mi?"

Biliyordu. Claire bir an duraksadıktan sonra telefona konuştu. "Boşver, Eve. Beni babam bırakacak."

Claire babasına sarıldı. Babası da sıkıca sarılıp onu alnından öptü. "Seni seviyorum, bir tanem."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

"Ama biraz daha biber dolması yiyip birlikte Jenga oynayacak kadar değil."

"Daha fazla biber dolması yiyemem ama kesinlikle Jenga oynarım," dedi. "Bir tur oynayalım."

Babası ona daha sıkı sarıldı. "Ben oyunu getireyim."

Üç tur Jenga'dan sonra Claire artık yorgun, mutlu ve biraz da hüzünlüydü. Annesinin gevrek kahkahalarını dinlemiş, babasını mutlu görmüştü. Çok güzeldi ama bir gariplik de vardı. Kendini misafir gibi hissediyordu. Eskisi gibi o evin bir parçası olamıyordu. Ailesinden uzaktaki dış dünyada annesiyle babasının bilmediği çok şey yaşamıştı.

"Claire," dedi babası, karanlık Morganville yollarında ilerlerlerken. Sokaklar ıssızdı. Çok az araba gördüler. İki tanesi beyaz polis arabalarıydı. En az üç tanesinin camları insan gözünü yetersiz bırakacak denli karartılmıştı. "Annen-

le bir konuşma yaptık. Bizimle birlikte oturman konusunda daha fazla ısrarcı olmayacağım. Arkadaşlarınla oturmak istiyorsan oturabilirsin."

"Gerçekten mi?" Claire doğrulup ona baktı. "Ciddi misin?"

"Ne değişeceğini anlayamıyorum. On yedi yaşındasın. Ben senin yaşındayken bu kadar olgun değildim. Benim kavrayamayacağım bir işte çalışıyorsun, büyük sorumluluk taşıyorsun. Sana küçük bir kız çocuğuymuşsun gibi davranmamız anlamsız artık." Bir an tereddüt ettikten sonra devam etti. "Dünyanın en kötü babası gibi konuşuyorum, değil mi?"

"Hayır," dedi Claire. "Hiç de değil. Beni... Beni anlıyormuş gibi konuşuyorsun."

Babası iç çekti. "Annen seni daha çok kısıtlarsak her şey normale döner diye düşünüyor. Bu sayede yine onun tanıdığı küçük kıza dönüşeceksin sanıyor. Ama hiçbir şey normale dönmeyecek, sen de bir daha o küçük kız olmayacaksın. Bunun farkındayım."

Claire evdeki hissi anımsadı. O evde, onların hayatında bir misafirdi artık. Kendi hayatı ikiye bölünüyordu.

Çok garip bir histi bu.

"Shane konusuna gelince..." dedi babası.

"Baba!"

"Bunları duymak istemediğini biliyorum ama yine de söyleyeceğim. Shane kötü bir çocuk demiyorum. Kalbinin temiz olduğundan eminim ama geleceğini düşünmek

zorundasın. Hayatına nasıl bir yön vereceğini iyi düşün. Birden bire fazla derine dalma. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Annemle on dokuz yaşında evlenmişsin."

Babası iç çekti. "Bu konuyu açacağını biliyordum."

"Sen yirmi yaşından önce böyle kararlar verebiliyorken ben veremiyor muyum?"

"Kısa cevap. Hayır, veremezsin. İkimiz de biliyoruz ki istesem Shane'in hayatını cehenneme çevirebilirim. Babalar isterse yapar."

"Sen yapmazsın!"

"Doğru, yapmam. Çünkü seni gerçekten sevdiğine ve seni korumak istediğine inanıyorum. Ama Shane'in bu yaşında bilemeyeceği bir şey var. O, senin için bu dünyadaki en kötü şey olabilir. Senin hayatını mahvedebilir. Sağlam adımlar at, tamam mı? Sen akıllı bir kızsın. Kendini hormonlarının kontrolüne bırakma."

Cam Ev'in önünde, Eve'in kocaman arabasının yanında durdular. Pencerelerdeki ışık onu dostlarının yanına, öbür hayatına, *kendi* hayatına çağırıyordu. Annesiyle babası o hayatı ancak dışarıdan izleyebilirdi.

Babasının yüzünde yine o sakin, hüzünlü ifade vardı. Claire'in yüzüne düşen saçını geriye taradı. "Benim küçük kızım," dedi başını iki yana sallayarak. "Sizi akşam yemeğine bekliyorum."

"Tamam," dedi Claire onu hızla öperek. "Hoşçakal baba. Seni seviyorum."

tg: kaktusunx

Babası gülümserken Claire arabadan inip eve koştu ve ön kapıda anahtarlığını çıkarırken babasına el salladı. Babası, Claire içeri girip kapı kapanana kadar bekledikten sonra arabayı çalıştırıp gitti.

Michael oturma odasında gitar çalıyordu. *Çok yüksek sesle.* Hiç böyle yapmazdı. Claire odaya girince Eve'le Shane'in yere oturmuş, gösteriyi izlediğini gördü. Michael bir anfi getirmiş, elektrogitar çalıyordu. Hem de nasıl çalıyordu. Evde nadiren elektrogitar kullanırdı. Claire, Shane'in yanına oturdu. Shane hemen kolunu ona doladı. Müzik dalga dalga insanı sarıp sarmalıyordu. Claire birkaç saniye direndikten sonra kendini notaların gelgitine bıraktı. Melodiyi çıkartamadı. Hızlı, gürültülü, müthiş bir şarkıydı bu.

Şarkı bittiğinde Claire'in kulakları hala çınlıyordu ama o bunu umursamadı. Shane ve Eve'le birlikte alkışlayıp ıslık çaldı. Michael eğilip anfiyi kapattı. Shane, ellerini önce yukarı sonra aşağı uzatıp Michael'in ellerine çaktı. "Bomba gibi dostum. Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Bilmem," dedi Michael. "Hey, Claire. Sizinkiler nasıl?"

"İyiler," dedi Claire. "Babam tekrar buraya taşınabileceğimi söyledi." İşin aslı, Claire zaten oradan taşınmış sayılmazdı.

"Onları yeneceğimizi biliyordum," dedi Eve. "Ne de olsa biz harikayız." Şimdi çakma sırası Eve'deydi. "Bir avuç uyumsuz inek, uyuşuk ve ezik."

"Sen hangisisin?" dedi Shane. Eve ona bir el hareketi çekti. "Doğru ya. Sen eziksin. Hatırlattığın için sağol."

Claire çantasından Myrnin'in getirdiği geçiş kartlarını çıkardı. "Bugün bana bunlar geldi. Biri neler döndüğünü anlatabilir mi?"

Michael vampir hızıyla gelip zarfı ondan aldı ve hayretle kartlara baktı. "Ama... Ben hiç..."

"Görünüşe bakılırsa birileri onaylamış," dedi Claire. "Eve?"

Eve kaşlarını çattı. "Ne? Ne o?"

"Geçiş kartları," dedi Michael. "Kasabadan ayrılıp Dallas'a gitmek için. Demoyu kaydetmek için."

"Sana mı?"

"Hepimize." Michael başını kaldırıp gülümsedi. "Bunun anlamını biliyor musunuz?"

Shane başını geriye atıp kurt gibi uludu. "Yola çıkıyoruz! Evet!"

Michael sarılınca Eve onun kollarında kayboldu. Claire, Eve'in huzurla gözlerini kapattığını gördü. Sonra gözleri birden açıldı. "Bir dakika," dedi. "Yani biz... Morganville'den... dışarı... Dallas'a? Gerçekten mi? Michael?"

Michael, Eve'in geçiş kartını ona uzattı. "Resmi belgemiz var."

"Kasabadan çıkmamıza izin mi veriyorlar? Delirdi mi bunlar? Dallas'taki mağazalara adımımı atınca bir daha eve dönmem ki ben! Morganville'e ev dediğime de inanamıyorum. Eziklik oranım on üstünden kaç?"

"Sekiz," dedi Shane. "Geri dönmek zorundayız, değil mi?"

"Evet," dedi Michael. "Daha doğrusu *ben* geri dönmek zorundayım. Benim gidecek başka yerim yok. Ama istersen siz..."

"Dur," dedi Eve, elini onun ağzına koyarak. "Devam etme lütfen."

Göz göze geldiler. Michael, Eve'in elini tutup uzun uzun öptü. Claire'in gördüğü en seksi ve duygusal sahneydi bu. Sevgi ve arzu doluydu. Eve'in yüzündeki ifade de bir o kadar çekiciydi. "Yolda konuşuruz," dedi Michael. "İzinler bir haftalık. Ben birkaç görüşme yapıp beni stüdyoya ne zaman beklediklerini öğreneyim."

Eve başını salladı. Claire onun o an iki kelimeyi bir araya getirebileceğini hiç sanmıyordu.

"Hey," dedi Shane, Claire'in burnuna dokunarak. "Kendine gel."

"Ne? Ne!"

"Ciddiyim. Şu romantik kız filmlerinden birini izliyor gibisin. Kes şunu."

"Odun."

Shane omuz silkti. "Ben o kadar romantik değilim," dedi. "Çok istiyorsan Michael'la çık."

"Olmaz," dedi Eve rüyada gibi. "O benim."

"Kan şekerim, sayenizde sıfıra düştü," dedi Shane. "Geç oldu. Claire'in yarın okulu var. Ben bütün gün et doğrayacağım..."

"Galiba biz burada kalacağız," dedi Michael. Hala bakışlarını birbirlerinden ayırmamışlardı.

"Daha fazla dayanamayacağım," dedi Shane, Claire'in elini tutarak. "Çıkalım mı?"

Claire başını sallayıp çantasını sırtladı ve Shane'i takip etti. Shane odasının kapısını açtı, döndü ve Claire'in elini dudaklarına götürdü. Ne var ki öpmeden durdu ve gülerek Claire'e baktı.

"Odun," dedi Claire yine. "Hayatın buna bağlı olsa bile romantik olamazsın sen."

"Neyse ki kötü adamlar *romantik ol yoksa seni öldürürüm* demiyor."

"Ama kız arkadaşlar diyor."

"Doğrusunu istersen onlar da kötü adam sayılabilir ama önce yeraltında gizli bir üsse sahip olmaları gerekir. Bir dakika! Senin çılgın bilim adamı bir patronun var ve laboratuarınız da..."

"Yeter," dedi Claire onun koluna biraz sertçe vurarak. "İyi geceler dileyip beni öpecek misin yoksa öpmeyecek misin?"

"Gördün mü? İnsanı romantik olmaya zorluyorlar."

"Peki," dedi Claire. Bu sefer gerçekten kızmaya başlamıştı. "Öpme o zaman. İyi geceler."

Claire ondan uzaklaşarak odasına yürüdü, kapıyı açıp çarparak kapattı ve ışıkları bile yakmadan kendini yatağa bıraktı. Birkaç saniye sonra Morganville'de bunun hiç akıllıca bir şey olmadığını hatırlayarak başucundaki lambayı yaktı. Rengarenk ışıklar mobilyalara, duvarlara, Claire'in tenine vurdu.

Odanın köşelerinde gizlenen canavarlar yoktu. Claire yatağın altına ya da dolaba bakamayacak kadar yorgundu.

"Odun," dedi yine yüzünü yastığa gömerek. "Shane Collins tam bir odun!"

Kapıya hafifçe vurulunca yastığı bırakıp kulak kesildi.

Kapı tekrar çaldı.

"Sen yontulmamış bir odunsun," diye seslendi.

"Biliyorum," dedi Shane kapının önünden. "Bunu telafi edebilir miyim?"

"Sanki edebilirsin de..."

"Bir deneyelim."

Claire iç çekip yataktan kalktı ve kapıyı açtı.

Shane içeri girip kapıyı kapattı. "Otur."

"Ne yapıyorsun?"

"Otursana."

Claire kaşlarını çatarak yatağa oturdu. Shane'in tavırlarında bir farklılık vardı. Az önce onunla dalga geçen çocuk yok olmuştu.

Karşısındaki çok daha olgun bir Shane'di.

"Dean'le..." Omuz silkti. "...olanlardan sonra, hastanedeyken sersem gibiydin. Ne kadar hatırladığını bilmiyorum."

Claire gerçekten de çok az şey hatırlıyordu. Dean onu kaçırmış ve onun canını yakmıştı. Claire çok kan kaybetmişti. Ona, gördüğü kabuslar için bir ilaç vermişlerdi. Herkesin onu görmeye geldiğini anımsıyordu. Annesi, babası, Eve, Michael, Shane. Hatta Myrnin. Hatta ve hatta Amelie ve Oliver.

Shane... Onun yanında kalmıştı. Demişti ki...

Claire onun ne dediğini hatırlayamıyordu.

"Her neyse," dedi Shane, "sonrası için demiştim. Galiba sonrası oldu."

Cebinden küçük, kadife bir kutu çıkardı. Claire'in kalbi duracak gibi oldu. Az daha bayılıyordu. Yüzü ateş gibi olurken vücudu buz kesti. Gözünü Shane'in elindeki kutudan ayıramıyordu.

Bunu yapamazdı. Mümkün değildi.

Yapıyor muydu?

Shane de kutuya bakıyordu. "Düşündüğün gibi değil," dedi. "Dur biraz. Tamam, bu bir yüzük ama aklına hemen..." Kutuyu açıp ona gösterdi.

Küçük, çok güzel, gümüş bir yüzüktü. Önünde duran kalp şeklindeki kırmızı taşı iki el, iki yandan tutuyordu. "Bu bir *claddagh yüzüğü*," dedi Shane. "Kız kardeşim Alyssa'ya aitti. Ona da annem vermiş. Alyssa... Ev yandığında Alyssa'nın okuldaki dolabındaymış." Alyssa öldüğünde. Shane'in hayatı paramparça olduğunda.

Gözyaşları Claire'in gözlerini yakmaya başladı. Yüzük parlıyor, Claire, Shane'in yüzüne bakamıyordu. Baksa sanki ölecekti. "Çok güzel," dedi fısıltıyla. "Ama benden istediğin..."

"Hayır, Claire." Gücü tükenmiş gibi birden diz çöktü. "Çok kötü, biliyorum ama henüz böyle bir şey düşünemem. Aile deyince ben seninle aynı şeyi anlamıyorum. Benim ailem darmadağın oldu. Kız kardeşim, annem...

Babamı düşünemiyorum bile. Ama seni seviyorum Claire. Yüzüğün anlamı bu. Seni sevdiğimi anlatıyor. Tamam mı?"

Claire başını kaldırıp ona baktı ve gözyaşlarının yanaklarını kavurduğunu hissetti. "Ben de seni seviyorum," dedi. "Ama bu yüzüğü alamam. Senin için çok şey ifade ediyor. Onlardan sana kalan tek şey bu."

"Zaten o yüzden senin alman daha iyi," dedi kutuyu uzatarak. "Sen bir anı olarak onun hakkını verirsin. Ben geçmişi görmeden ona bakamıyorum. O geçmişi artık görmek istemiyorum. Geleceği görmek istiyorum." Shane gözlerini hiç kırpmıyordu. Claire nefessiz kaldığını hissetti. "Gelecek sensin Claire."

Başı dönen Claire titremeye başladı.

Uzanıp kadife kutuyu aldı. Yüzüğü çıkarıp yüzüne yaklaştırdı. "Çok güzel," dedi. "Bundan..."

"Evet, eminim."

Shane yüzüğü çıkarıp Claire'in sağ elinde denedi. Yüzük, yüzük parmağına tam oturdu.

Ardından Claire'in elini dudaklarına götürüp öptü. Öpüşü kesinlikle Michael'ınkinden daha duygusal ve seksiydi. Claire de dizlerinin üstüne, onun yanına çöktü. Shane onu sımsıcak öpmeye başladı. Birlikte sırtüstü, yatağın yanındaki kilime devrildiler. Sonunda soğuğa boyun eğene kadar birbirlerinin kollarında, orada uzandılar.

3

Claire'in yataktan hiç kalkmak istemediği sabahlar olmuştu ama hiçbiri o sabahla boy ölçüşemezdi. Yatak sıcacıktı. Claire, Shane'in kollarındaydı. Uyurken bile el eleydiler. Claire kendini çok iyi hissediyordu. Hayatında hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Bu sakin sabahı dondurmak istiyordu. Shane'in usulca nefes alıp verişi, Claire'in yanında huzurla yatışı...

Bunu istiyorum, dedi Claire içinden. *Her gün. Hayatım boyunca. Sonsuza dek.*

Tam o anda alarmı çalmaya başladı.

Claire kapatmak için uzanınca saati yere düşürmeyi başardı. Aşağı doğru dalıp alarmı susturmaya çalışırken geceden kapatmadığı için kendine kızıyordu. Shane gözlerini açmış ama kıpırdamamıştı. Uykulu, tembel ve çok tatlı görünüyordu. Saçı darmadağındı. Claire eğilip onu yavaşça öptü.

Shane'in kolları onu sarınca Claire yine o kusursuz hisse kapıldı. Sarılışları o kadar doğaldı ki, vücutları birbirine öyle uyuyordu ki...

"Hey," dedi Shane. "Paniğe kapılınca gerçekten çok tatlı oluyorsun."

"Sadece paniğe kapılınca mı?"

"Eyvah. Düşündüğüm kadar güzel bir iltifat olmadı galiba. Eve'le çok fazla takılıyorsun." Parmak uçlarıyla Claire'in sırtında daireler çizdi. Dokunduğu yerlerde günışığı dolanıyordu sanki. "Bugün için planın ne? Ben günümün tamamını burada geçirebilirim."

Claire bunu o kadar isterdi ki. Ama alarm çalmasının bir sebebi vardı. "Dersim var," dedi iç çekerek.

"Girme." Shane onun çıplak omzunu öptü.

"Ben... Senin de işin var! Unuttun mu? Keskin bıçaklar, doğranacak etler?"

"O da kulağa güzel geliyor ama burası daha güzel."

Doğrusu Shane'in gerekçeleri biraz daha ağır basıyordu. Claire ikna olmaya can atıyordu. Yarım saat daha aylaklık ettikten sonra Claire zorla kalktı, Shane'den önce duşu kaptı ve onun yatağında yatıyor olduğu gerçeğini unutmaya çalıştı.

Çantasını almak için odaya döndüğünde de hala yatağındaydı. Ellerini başının arkasına almıştı. Halinden o kadar memnundu ki komik görünüyordu.

Claire örtünün ucundan çıkan ayağına vurdu. "Kalk artık, barbekülerin efendisi."

"Benim daha vaktim var. Sabah yedideki derslere kayıt olmak gibi saçma fikirlere kapılan sensin. Benim işim makul bir saatte başlıyor."

"Bütün gün benim yatağımda yatamazsın, o yüzden kalkacaksın. Odamda yalnız kalamazsın. Sana o kadar güvenmiyorum."

Gülümsemesi çapkınca ve çok ama çok tehlikeliydi. "İyi fikir," dedi. "Ama burada sen varken de bana güvenemezsin."

Claire yatağa dönüp onun yanına yatmayacaktı. Hayır. Yapacak işleri vardı. Bir süre derin derin nefes aldıktan sonra eğilip Shane'e kısa bir öpücük verdi ve ona uzanan ellerden sakınıp kapıya koştu. "Kalk yatağımdan," dedi. "Ciddiyim."

Shane esnedi. Claire güldü ve çıkıp kapıyı kapattı.

Aşağıda kahve demliğinden dumanlar yükseliyor, Michael önünde laptopuyla masada oturuyordu. Claire şaşırdı. Michael bilgisayara düşkün biri değildi. Bir bilgisayarı ve muhtemelen de bir elektronik posta adresi vardı ama yaşıtları gibi vaktinin çoğunu ekran karşısında geçirmiyordu. İtiraf etmek gerekirse, mesela Claire gibi.

Michael bir Claire'e, bir ekrana baktı ve ilk kez görüyormuş gibi gözlerini Claire'e dikti.

"Ne var?" dedi Claire. "Kim'in iğrenç videolarından birinin *Youtube*'a düştüğünü söyleme sakın." Claire olanları bir daha hatırlamak bile istemiyordu. Kim ve onun casusluk düşkünlüğü. Kim ve onun Morganville gizli çekimleriyle meşhur olma planı.

Ama o işin sonu Kim için pek iyi olmamıştı.

Michael başını iki yana sallayarak ekrana döndü. "Kaydı yapacağımız stüdyoyla haberleşiyordum. Çok ciddiler Claire. Perşembe orada olmamı istiyorlar."

"Gerçekten mi?" Bir fincan kahve alıp Michael'ın karşısına oturdu ve kahveye süt ve şeker koydu. "O zaman perşembe sabahı yola çıkmamız gerekiyor, değil mi?"

"Bu akşam çıkalım diye düşünüyordum. Ne olur ne olmaz diye. Hem Dallas'a alışmaya vaktimiz olur. Gündüz yol gitmek de istemiyorum." Doğru ya. Yolculuk. Güneş ışığı. Herhalde çok iyi bir fikir olmazdı.

"Senin arabanı alamayız, değil mi? Camları karartmak Morganville dışında yasal değil."

"Evet. Gece yolculuk etmek için bir neden daha. Eve'in arabasıyla gidebiliriz. Hem geniş, hem gerekirse bagajında bol bol yer var."

Güneşe yakalanırsak demek istiyordu. Claire parmak uçlarıyla fincanına vurarak düşündü. "Yemek işi ne olacak?" diye sordu Claire. "Anladın, değil mi?"

"Kan bankasına uğrayıp bir soğutucu alacağım."

"Nasıl yani? Soğutucu da mı kullanıyorlar?"

"Görsen şaşırırsın. İçine kola bile koyabiliriz."

Bu fikir Claire'e çok hijyenik gelmedi. "Dışarıda ne kadar kalacağız?"

"Bu akşam yola çıkıp demoyu perşembe gündüz kaydedersek cuma akşamı dönmüş oluruz. Belki de cumartesi. Sizin neler yapmak isteyeceğinize bağlı. Bana göre hava hoş."

Claire'in aklına bir şey geldi. "Yanımızda eskort olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Eskort mu?" Michael kaşlarını çattı. "Ne eskortu?" Claire boşluğu ısırırmış gibi yaptı. Michael gözlerini devirdi. "Harika. Kimmiş?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim Amelie'nin notunda gidiş zamanımızı Oliver'la konuşmamız gerektiği."

Michael kaş çatmayı sürdürdü. Kahvesini yudumlarken telefona uzanıp bir arama yaptı. "Ben Michael," dedi. "Kasabadan çıkışımızı seninle konuşmamız gerekiyormuş. Bu akşam gün batımında gitmeyi planlıyoruz."

Oliver'ın dediklerini dinlerken yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Sonunda fincanını bıraktı ve, "Seçim şansımız var mı?" diye sordu. "Ben de öyle tahmin ediyordum. Orada buluşuruz."

Telefonu kapatıp fincanının yanına bıraktı ve arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Claire ne olduğunu anlamaya çalışmaktan vazgeçti. Onun yüzünü okuyamıyordu. Sanki Michael'ın içinde savaşan o kadar çok duygu vardı ki hangisinin yüzeye çıkacağı belirsizdi.

"Ne olmuş?" dedi korka korka.

Michael gözlerini açmadı. "Sahiden eskortumuz varmış."

"Kim?"

"Oliver."

Claire fincanını masaya pat diye koyunca kahve döküldü. "*Ne?*"

"Bence de."

"*Oliver'la* bir arabaya mı sıkışacağız?"

"*Bence de.*"

"Eğlence bize haram. Eğlence hayalleri suya düştü."

Michael iç çekip gözlerini açtı. Claire o bakışı tanıyordu. Onu ilk görüşünden hatırlıyordu. Acı dolu. Yenik. Kapana kısılmış. O zamanlar Michael evinden dışarı çıkamayan bir hayaletti.

Şimdi de kapana kısılmıştı ama kapan, ev yerine kasabaydı. Birkaç saatliğine de olsa o kapandan kurtulabileceğine inanmıştı.

Oliver bu inancı onun elinden almıştı.

"Üzgünüm," dedi Claire. Michael bilgisayarı kapatıp ayağa kalktı. Claire'in yüzüne bakmıyordu.

"Altıda hazır ol," dedi. "Shane'e de söyle. Eve'e ben söylerim."

Claire başını salladı. Michael bakışlarını yerden ayırmadan kapıya yürüdü. Claire'e dönmeden orada durdu. "Teşekkürler," dedi. "Çok kötü oldu."

"Bence de."

Michael acı acı güldü. "Shane olsa asıl kötü sensin derdi."

"Ben Shane değilim."

"Doğru." Hala arkası dönüktü. "Onunla mutlu olduğuna seviniyorum. O iyi biri."

"Michael..."

Ama Michael çoktan gitmişti. Peşinden gitmenin anlamı yoktu. Yalnız kalmak istiyordu.

Claire, Shane'i arayıp yola çıkış saatlerini söyledi ama Oliver'dan bahsetmedi. Bir kez daha aynı travmayı yaşamak istemiyordu. Okula gitti. İlk derslerden sonraki iki saati boştu. Kasabadan içi rahat ayrılmak için yapması gerekenler vardı.

Aklına ilk geldiğinden beri bunu yapmak için sabırsızlanıyordu zaten.

Kampüsten Oliver'ın kafesi Common Grounds'a geçip bir mocha aldı. Oliver tezgahın arkasındaydı. Hippi saçlı, batik tişörtlü, orta yaşlı, uzun boylu bir adamdı. Üstünde kahve lekeli bir önlük vardı. Garsonluk yaparken onun vampir olduğu kimsenin aklına gelmezdi. Özellikle de en vahşilerinden biri olduğu.

Claire bir elinde mochasıyla Monica'ya mesaj yolladı. *Common Grounds'da hemen buluşalım.*

Cevap çabuk geldi. *Önemli bir şey olsa iyi olur.*

Ah, öyleydi.

Claire kahvesini yudumlarken Monica kırmızı spor arabasıyla geldi. Bu sefer yanında Gina da, Jennifer da yoktu. Giderek daha çok yalnız gezmesi Claire'in dikkatini çekiyordu. Onlar bile artık Monica'ya katlanamıyordu demek.

Monica düzgün, bronz bacaklarını sergileyen kısacık bir elbiseyle içeri girdi. Biraz rüzgar esse o elbise yasadışı sayılabilirdi. Pahalı güneş gözlüğünü ışıltılı saçlarının üstüne itti ve içeriye göz attı. Dolgun dudaklarını büzerek gülümsedi.

Kahve sipariş ettikten sonra Claire'in karşısına oturdu. "Eee?" dedi küçük çantasını masaya koyarak. "Dediğim gibi, önemli bir şey olsa iyi olur."

Oliver, Monica'nın kahvesini getirince Claire ona döndü. "Bir dakika yanımızda durmanda bir sakınca var mı?"

"Ne?"

"Arabulucu olarak." Oliver, Morganville'deki anlaşmalar konusunda bir broker sayılırdı. Common Grounds, vampirlerle insanların güven içinde buluşup anlaşmaya varabilecekleri önemli bir mekandı. Oliver da bu anlaşmalara tanıklık eder, taraf olurdu.

Ama insanlar arasındakileri umursamazdı.

Oliver omuz silkip iki kızın arasına oturdu. "Tamam. Elinizi çabuk tutun."

Monica öfkeden köpürecek gibi göründüğünden Claire hemen lafa girdi. "Monica sınav sorularının cevapları için benimle bir anlaşma yaptı. Cevapları verdiğime tanıklık etmeni istiyorum."

Oliver şaşkınca kaşlarını çattı. "Okul bahçesindeymişiz gibi bir kopya işlemine tanık olmamı istiyorsun. Ne kadar... hoş."

Claire hiç vakit kaybetmeden Monica'ya bir USB bellek uzattı. "Bunda elektronik bir dosya var," dedi. "Şifreli. Şifreyi çözebilirsen cevaplara ulaşabilirsin."

Monica'nın ağzı açık kaldı. "*Ne?*"

"Cevapları sana vermek zorunda olduğumu söyledin. Ben de verdim. Oliver'ın görmesini istediğim buydu.

Cevaplar sende olduğuna göre işimiz bitti. Daha fazla uzatmaya gerek yok, değil mi?"

"Cevapları şifreledin mi?"

"Tahmin edebileceğin bir şifre," dedi Claire. "Ödevleri yaptıysan."

"Seni *sürtük*." Monica elini uzattı. USB belleğe değil, Claire'in koluna. Tırnakları kan akıtacak kadar derine saplanmıştı. "Seni kızartırım demiştim."

"O tehdidin boş olmadığını biliyorum," dedi Claire. "Alyssa Collins'ten belli."

Monica donakaldı. Ne ifadesiydi bu? Şok mu? Belki de pişmanlık ve suçluluk. "Beni kandıramazsın. Cevapları şifresiz istiyorum."

Oliver gırtlağını temizledi. "Cevapları sana nasıl teslim edeceğini özellikle belirttin mi?"

"Belirtmedi," dedi Claire. "Sadece vermek zorunda olduğumu söyledi. Ben de verdim. Hem de en güzel şekilde. Latince falan da yazabilirdim."

"Bırak onu," dedi Oliver sakince. Monica bırakmayınca sesi sertleşti. "*Bırak*."

Monica elini yavaş hareketlerle çekip kollarını mutsuzca göğsünde birleştirdi ve dişlerini sıkıp Claire'e baktı. "Bu iş bitmedi."

"Bitti," dedi Oliver. "Ondan ne istediğini iyi tanımlamaman onun suçu değil. O bütün yükümlülüklerini yerine getirdi. Şifreyi bulman için de yeterli şansı tanıdı. Belleği alıp git Monica."

"Bu iş bitmedi," dedi Monica yine, Oliver'ı görmezden gelerek. Belleği almak için uzanınca Oliver güçlü, beyaz eliyle onun elini masaya yapıştırdı. Monica çığlık attı. Canı yanmış olmalıydı.

"Bana bak," dedi Oliver. Monica gözlerini kırpıp onun yüzüne baktı. Gözbebekleri büyümüş, dudakları hafifçe aralanmıştı. "Monica Morrell, sen benim sorumluluğumdasın. Bana saygı ve itaat borçlusun. Claire Danvers'ı rahat bırakacaksın. Ona saldırmak için bir gerekçen varsa önce bana söyleyeceksin. Harekete geçip geçemeyeceğine *ben* karar vereceğim. Bu konu için sana saldırma izni vermiyorum." Elini kaldırdı. Monica elini çekip göğsüne bastırdı. "Şimdi ikiniz de gidin. Kahvelerinizi başka yerde içersiniz."

Monica küçük belleği aldı. "USB bana on dolara mal oldu," dedi Claire. Monica sinirinden tepinmek üzereydi ama Oliver hala yanlarındaydı. Küçük çantasından on dolarlık buruşuk bir banknot çıkarıp Claire'e fırlattı. Claire banknotu düzeltti ve gülümseyerek cebine koydu.

"Artık gidin," dedi Oliver. "Monica, önce sen. Ben senin hizmetçin değilim. Ortalığı dağıtmana izin vermem. Arkanı toplamaya niyetim yok."

Monica ona öfkeden çok korkuyla baktı, çantasıyla kahvesini aldı ve kapıya gitti. Arabasına binip hızla uzaklaşırken hiç arkasına bakmadı.

"Böyle günlerden birinde," dedi Oliver sokağa bakarak, "işler planladığın gibi gitmeyecek Claire. Farkındasın, değil mi?"

Farkındaydı ama işte bazen insan kendine söz geçiremiyordu.

"Bu akşam bizimle geliyormuşsun, doğru mu?"

Oliver'ın soğuk bakışları onu ürpertti. "Git dediğimi duymadın mı? Kişisel sorunlarını çözmek için beni kullanman hiç hoşuma gitmedi."

Claire yutkunup eşyalarını topladı ve gitti.

Öğleden sonrayı Myrnin'in laboratuarında geçirdi. Yenilemelerden sonra laboratuar çok daha güzel olmuştu. Yeni aletler, bilgisayarlar, kitaplıklar gelmiş, açılıp kapanırken kıvılcımlar saçan geçen yüzyıldan kalma aydınlatma sistemi de değişmişti.

Ne var ki dekor nasıl olursa olsun Myrnin'in aklı hiçbir zaman tamamen başında olmuyordu. Kasabayı yöneten bilgisayar Ada'nın yerine bir yenisini geçirmesi için Amelie ona baskı uyguluyordu. Myrnin insan beyni kullanmadan nasıl bir sistem oturtacağını henüz çözememişti. Claire de insan beynine tamamen karşıydı. Hem sonuçlarının hoş olmadığını Ada sayesinde bildiği için, hem de Ada'nın yerine geçecek kişi muhtemelen kendisi olacağı için.

"Bilgisayarlar," dedi Myrnin, Claire'in getirdiği laptopu iterek. "Tamamen gerzekçe bir teknoloji. Kim icat etmiş bunu? Babunlar mı?"

"Gayet güzel çalışıyor," dedi Claire, bilgisayarı alıp kendi tasarladığı arayüzü açarak. "Sen Ada'nın geçit ve güvenlik sistemlerine nasıl bağlandığını anlat yeter. Ben bağdaştırıcı gibi bir şey yapabilirim. Bak, ekrandan yönetebiliyorsun."

Claire, Myrnin, kendisini yabancı hissetmesin diye güzel sanatlar öğrencilerinden birine buhar çağı teknolojisini anımsatan bir tema çizdirmişti. Myrnin kaşlarını çatmaya devam etti ama eskisi kadar kararlı görünmüyordu. "Denesene. Ekrana dokun."

Myrnin parmağını uzatıp kalkan şeklindeki ikona dokundu. Değerli taşlarla süslü paslı demirlerle birlikte güvenlik ekranı geldi. Myrnin *hmmm* sesi çıkararak ekrana bir daha dokundu. "Program böyle kontrol ediliyor demek."

"Evet, buna GKA deniyor. Grafik kullanıcı arayüzü."

"Bu program vampirlerle insanları tespit edip onlara farklı davranabilecek mi?"

"Evet. Isı algılayıcı teknolojiler kullanıyoruz. Vampirlerin vücut ısıları daha düşük olduğu için ayırt etmek kolay."

"Program manipüle edilebilir mi?"

Claire omuz silkti. "Her şey manipüle edilebilir ama sistem yeterince kararlı."

"Hafıza değişimi?"

İşte bu büyük bir sorundu. "Bir bilgisayarın öyle bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Zaten o vampir zihnine özgü bir şey değil mi?" Ada da aslında bir vampirdi ve Myrnin'in, onun beynini canlı tutmak için yaptığı makine, vampir güçlerini daha geniş ölçüde kullanmasını sağlıyordu. Claire bunun nasıl gerçekleştiğini anlamıyordu ama işe yaradığını çok iyi biliyordu.

"Büyük eksiklik. Bu ne?" Myrnin radar şeklindeki bir ikona dokundu. Hiçbir şey olmadı.

"O erken uyarı sistemi. Kasabaya gelişleri gözlemliyor. Ne olur ne olmaz diye."

"Ne olacak ki?"

"Bay Bishop gibi biri tekrar ziyaretimize gelirse diye."

Myrnin gülümseyip arkasına yaslandı. "Bay Bishop gibi biri yok," dedi. "Çok şükür. Çok iyi bir çalışma olmuş Claire. Ama temel sorunumuzu çözmüyor. Bu hesap makinesinin tehlikeli anıları silecek şekilde programlanabilmesi gerekiyor. Bunu da ancak biyolojik bir veritabanı arayüzüyle başarabiliriz."

"Bir beyin."

"Teknik detaylara girmek istiyorsan, evet."

Claire iç çekti. "Sana beyin getirmeyeceğim. Ben öyle bir asistan değilim, Doktor Frankenstein. Tabloya tekrar bakalım mı?"

Tablo, laboratuar boyunca uzanan dev bir şemaydı. Claire, Myrnin'in ortaya koyduğu bütün *eğer/öyleyse* ve *ve/ya da* durumlarını büyük bir sabırla kayda geçirmişti.

Yapılması gerekenler çoğaldıkça çoğalıyordu. Claire hepsini koda döküp dökemeyeceğini bilmiyordu. Öte yandan Myrnin, bunların hepsini Ada'da hayata geçirmişti.

Claire'in istediği denklemden insan beynini çıkarmaktı.

"Öylesi çok daha kolay," dedi Myrnin, sayfaların yanında yürürlerken. "Beyin saniyede inanılmayacak kadar işlem yapabiliyor, bilgisayarın kaldıramayacağı kadar değişken hesaplayabiliyor. Geliştirilmiş en başarılı hesap makinesi beyin. Onu kullanmamak için akılsız olmak gerek."

"Benim beynimi o makineye koyamazsın. Asla olmaz."

"Koymam zaten." Myrnin parlak yeleğinin üstünden bir iplik aldı. "Tek çaremiz bu değilse tabii. Ya da beynini artık kullanmıyorsan."

"Asla koymayacaksın. Söz ver."

Myrnin omuz silkti. "Söz." Myrnin'in sözlerinin oldukça *esnek* olduğunu Claire çok iyi biliyordu. "Haftanın kalanında kasaba dışında mı olacaksın?"

"Evet. Bu akşam yola çıkıyoruz. Tek başına idare edebilecek misin?"

"Neden etmeyeyim?" Ellerini arkasında bağlayıp şemaya bakarak volta atmaya başladı. Altında şort, ayağında yine parmak arası terlikler vardı. Belinden aşağısı evsiz bir sörfçüyü, yukarısı ise bir İngiliz lordunu andırıyordu. Tam da Myrnin'lik bir görüntüydü bu. "Ben bebek değilim Claire. Bana göz kulak olmana gerek yok. İnan bana."

İnanmıyordu. Evet, Myrnin yaşlıydı. Evet, bir vampirdi. Evet, hem deli hem zekiydi ama deliliği her zaman ağır basmıştı.

"Aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?" diye sordu Claire. Myrnin dönüp masum bir ifadeyle ona baktı.

"Yok canım, nereden çıkardın? Eğlenmene bak Claire. Döndüğünde iş seni bekliyor olacak."

Claire laptopu kapatıp toparlandı. Myrnin başıyla bilgisayarı işaret etti. "Başlangıç için fena değil."

"Sağol." Doğrusu Claire biraz şaşırmıştı. Myrnin sık sık iltifat etmezdi. "Sen iyi misin?"

"Kesinlikle. Neden olmayayım?"

Onda bir tuhaflık olduğu kesindi. Ailesini ziyaret etmesinden, laboratuarda sessizce turlamasına kadar. Her zamanki huzursuz çılgınlığı yoktu Myrnin'de. *Başka türlü* bir çılgınlık vardı.

"Keşke seninle gelseydim," dedi Myrnin sonunda. "İşte söyledim. İstediğin kadar dalga geç."

"Gerçekten mi? Ama... Biz sadece Michael için gidiyoruz." Bu çok da doğru değildi. Önlerinde Morganville'den dışarı çıkma, dışarıdaki dünyayı tatma şansı uzanıyordu. Bir süreliğine de olsa yeniden özgürlüğü hissetmek harika olacaktı. "İstesen gelemez misin?"

Myrnin deri koltuğuna oturup yuvarlak gözlüğünü taktı ve eline bir kitap aldı. "Gelebilir miyim?" dedi. "Amelie gitmemi istemezken mi? Pek mümkün görünmüyor."

Claire, onca kişi dururken Myrnin'in Morganville'de kendini hapiste hissettiğini hiç düşünmemişti. Bazen çok kontrollü, bazen tamamen kontrol dışıydı. Düşününce, Amelie'nin neden ona izin vermeyeceği çok açıktı. Myrnin çok şey biliyordu. O çılgın kafasında dönüp dolanan çok fazla şey vardı.

Amelie çok dikkatliydi, risk almayı sevmezdi. Myrnin, Morganville'den ancak sondan bir önceki kişi olarak, Amelie'den hemen önce çıkabilirdi. O, Amelie'nin en değerli malıydı.

Myrnin'in bundan hoşlanmayabileceği Claire'in hiç aklına gelmemişti.

"Üzgünüm," dedi Claire usulca. Myrnin onu kovar gibi elini salladı. Claire birden kendini yalnız hissetti. Son zamanlarda ilişkilerinin sınırlarına -ve tehlikelerine- çok dikkat etse de Myrnin'i seviyordu. "Gerekirse beni ara..."

"Neden? Koşa koşa Morganville'e mi döneceksin?" Myrnin başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Gerek de yok. Sen git Claire. Ben buradayım."

Myrnin'in sesinde Claire'in hiç hoşuna gitmeyen bir hırs vardı ama geç oluyordu. Michael altıda hazır olmasını söylemişti. Daha yolculuk için hazırlık yapması gerekiyordu.

Claire tekrar ona döndüğünde Myrnin'in kitap okuyormuş gibi yapmayı bırakıp uzaklara daldığını gördü. İfadesinde dehşet verici bir hüzün vardı. Claire neredeyse geri dönecekti.

Ama dönmedi.

4

Cam Ev'e gelip kapıyı açtığında içeride kaos hüküm sürüyordu. Eve'le Shane müzik savaşı çıkarmıştı. Eve, Korn çalarken Shane ona Makarena'yla karşılık veriyordu. Michael ortalarda yoktu ama gitarlar kılıflarına konup oturma odasında bırakılmıştı. Yanlarında da bir çantayla tekerlekli soğutucu vardı. Claire *sıradan* görünen soğutucuda *sıradan* bir şey olduğunu hiç sanmıyordu. Açıp bakmaya da niyeti yoktu.

Zaten yanına alacağı sırt çantasını yere bırakıp yukarı çıktı. Eve açık duran bavulunun başında durmuş, birbirinin aynısı gibi görünen iki tişörte bakıyordu. Ölümcül moda kararsızlığı. Claire içeri girip sağ eline vurunca Eve minnettarca sırıtıp tişörtü bavula attı. Müzik sesi o kadar yüksekti ki konuşmanın imkanı yoktu.

Koridordan geçerken Shane'in yatağında uzandığını gördü. Michael'ınki gibi bir spor çanta hazırlamıştı. Sıkılmışa benziyordu ama Claire'i görünce canlandı.

"Sen ciddi misin?" diye bağırdı Claire. "Makarena ha?"

"Bu bir savaş," dedi Shane. "Ağır silahları ortaya sürmem gerekti. Sırada Barry Manilow var!"

Claire teybi kapatarak Korn'un zaferini ilan etti. Birkaç saniye sonra Eve de müziğin sesini kıstı. "Bak ne kadar kolaymış," dedi Claire.

"Pes etmek mi? Pes etmek her zaman kolaydır. Kötü olan ardından gelen barış." Shane yataktan kalkıp Claire'in peşinden onun odasına yürüdü. "Nasıl gidiyor?"

"Ne?"

"Her şey."

"Bildiğin gibi." Omuz silkti. "Sıradan." Tabii. Kasabanın en güçlü ikinci vampirini manipüle edip psikopat kraliçeye karşı onun tarafını tutmasını sağlamıştı. Bilgisayara insan beyni koymak gibi son derece sıradan bir konuyu tartışmıştı. Çok sıradan bir gün geçirmişti yani. Bu halde olmasına şaşmamalıydı. "Seninki nasıldı?"

"Et. Satır. Çok güzeldi. Toplandın mı?"

"Eve yeni girdiğimi görmedin mi?"

"Ha. Galiba toparlanmadın."

Shane kendini onun yatağına bırakırken Claire eski püsküü valizlerinden birini açtı. Eve gibi bir kıyafet fanatiği olmadığı için işi onunki kadar zor değildi. Birkaç tane hoş, beş-altı tane o kadar da hoş olmayan tişörtü, birkaç tane de kot pantolonu vardı. Tek eteğini ve ona uyan ayakkabılarını ve file çoraplarını aldı. Shane ellerini başını arkasına koymuş, seyrediyordu.

"Bana ne almam gerektiğini söylemeye kalkmayacak mısın yani?" dedi Claire. "O yüzden peşimden geldin sanmıştım."

"Ben deliye mi benziyorum? Peşinden geldim çünkü senin yatağın daha rahat." Gülümsedi. "Denemek ister misin?"

"Şimdi olmaz."

"Yola çıkmadan önce son şansın."

"Kes şunu!"

"Neyi keseyim?"

"Böyle görünmeyi..." Claire onun nasıl göründüğünü tarif edemeyecekti. Gözüne yataktan zor kalktığı o sabah olduğu kadar çekici geliyordu. "Banyodan almam gereken bir şeyler var."

"İyi şanslar. Bana kalırsa Eve, tıraş köpüğü hariç her şeyi aldı."

Bu yanılgının sebebi Claire'in çok az şeyi olmasıydı. Saç kremli şampuan, küçük bir makyaj çantası, jilet. Saç kurutma makinesine gerek yoktu. Zaten Eve bir -belki de ikitane almıştı. Bavuluna bakılırsa her şeyini getiriyordu.

Claire odaya dönünce valizini kapattı, sonra durup kaşlarını çattı. "Korunmak için ne aldın?" diye sordu Shane'e.

Shane dirseklerinin üstünde doğruldu. "Nasıl yani? *Korunmak için* mi?"

"Hayır!" Claire kıpkırmızı kesildi. Daha bu sabah yaptıkları aklındayken kızarması gülünçtü aslında. "Vampirlerle ilgili bir şey olursa diyorum."

"Çantamın dibinde kazıklar var," dedi. "Fazladan birkaç gümüş nitratlı şişe de aldım. Bir şey olmaz. Gittiğimiz yerde vampirlerle ilgili sorun yaşayacak değiliz ya."

Haklı olabilirdi ama Morganville'de yaşamak vampirlere karşı önlem almayı refleks haline getiriyordu. Claire tedbirsiz yola çıkmayı aklının ucundan bile geçirmezdi ve üstelik o burada doğup büyümemişti. Shane'in bu kadar sakin olmasına şaşırdı.

Ama Shane iki yıl Morganville dışında yaşamıştı. O iki yıl hiç iyi geçmese de Shane dış dünyayı Michael ve Eve'den daha iyi tanıyordu.

Claire iç çamaşırı çekmecesinden gümüş kaplı dört kazık alıp valizini açarak bunları giysilerinin üstüne koydu. Ne olur ne olmaz. Shane aferin anlamında baş parmağını gösterdi. Claire valizi tekrar kapatıp kilitledi ve güçlükle yataktan indirdi. Umduğundan daha ağırdı. Üstelik ne tekerleği ne sapı vardı. Ondan böyle bir şey istenmediği halde Shane yataktan kalkıp valizi Claire'den alıp hiç zorlanmadan kaldırdı, odasından kendi çantasını da aldı ve merdivene yürüdü. Eve'in odasının önünden geçerken şöyle bir içeri baktı. "Tek başınasın, ona göre!"

Claire de içeri bakınca bunun sebebini anladı. Eve nasıl becerdiyse bavulunu kapatıp yere indirmişti ama yerde adeta bir tank duruyordu.

Hiç değilse tekerlekleri vardı.

Shane'le Claire aşağı indiğinde Michael'ı orada buldular. Shane çantaları yere bıraktı. "Sevgilinin çantasını alsan iyi

olur. Ben de alırdım ama seyahati bel ağrılarıyla geçirmek istemiyorum."

Michael sırıtıp yukarı çıktı ve Eve'in bavulunu tüy taşır gibi getirdi. Çanta yeniydi. Üstüne kurukafa ve tehlikeli atık çıkartmaları yapıştırılmıştı. Siyahtı tabii. Kesinlikle Eve'in bavuluydu.

Eve, "Yiyecek!" diye haykırıp mutfağa koştu ve tıka basa dolu bir poşetle döndü. "Yolda yenecek şeyler. İnanın bana. Hepsi gerekli. Ha, bize içecek de lazım." Gözü soğutucuya takıldı. "Sana değil Michael. Senin dışındakilere."

Kapı çaldığında ikinci bir soğutucuya kanla ilgisi olmayan içecekleri yerleştiriyorlardı. Claire kapıyı açtı. Oliver karşısındaydı. Güneşe karşı taktığı şapka ve giydiği uzun siyah palto da onu sevimli gösterememişti. Saçını toplayıp şapkanın içine sokmuştu. Claire vampirin saçlarının da güneşte tutuşup tutuşmadığını bir an merak etti. Yaşı onu güneşe karşı dayanıklı yapmıştı ama belli bir süre güneş ışınlarına maruz kalırsa alev alması kaçınılmazdı.

Davet beklemeden içeri girdi. "Peki, hoşgeldin," dedi Claire peşinden sertçe. "Toparlanıyoruz. Sadece bunu mu getirdin?" Vampirin çantası Michael'ın ya da Shane'inkinden de küçüktü.

Oliver ona cevap vermeye tenezzül etmeden oturma odasına girdi ve doğruca Michael'ın yanına gitti. Kolalarla buzlu kahveler için yer kavgası yapan Eve'le Shane sustu.

"Kesinlikle bunların hepsini alamazsınız," dedi Oliver bavullara bakarak. Claire göze çok geldiklerini kabul etmek

zorundaydı. Özellikle Eve'in çantası Rhode Island gibiydi. "Bunlara yer var mı?"

"Bagajım kocaman," dedi Eve. "Sığarlar."

Oliver başını iki yana salladı. "Amatörlerle seyahat etmekten hiç hoşlanmıyorum," dedi. "Peki. Arabaya yerleştirin. Güneş batana kadar Michael'la ikimiz içeride bekleyeceğiz."

Patronluk taslaması sinir bozucuydu ama doğruya doğru, patron oydu. Amelie eskort olarak onu seçmişti. İstediği kadar emir yağdırabilirdi. Oliver için cennet, diğer herkes için cehennem.

Claire itiraz etmeden omuz silkip bavuluyla sırt çantasını aldı ve önden gitti.

Eve'in bavulu yüzünden arabaya yerleşme işlemi uzadıkça uzadı. Sonunda gitarlar ve soğutucular da dahil her şey arabadaydı. Üçü de ter içinde kalmış, güneş batmıştı.

Kimse ön koltuğu kapmaya çalışmadı. Sürücü koltuğuna oturan Michael'ın yanına Oliver geçti. Eve, Claire ve Shane arka koltuğa oturdular. Çok sıkışık sayılmazdı.

"İzin kartları," dedi Oliver elini uzatarak. Michael kartları verdi. Oliver izinlerin çoktan verildiğini bilmiyormuş gibi kartları uzun uzun inceledi. "Tamam. Gidelim."

"Müzik!" dedi Eve. "Hemen..."

"Müzik yok," dedi Oliver. "Sizin müzik dediğiniz şeye katlanmak zorunda değilim."

"Bunları kılık değiştirmek için giydiğini biliyorum ama haberin olsun, sen rezil bir hippisin," dedi Eve. "Hiç değilse *Beatles* falan sev."

"Sevmem."

"Çok uzun bir yolculuk olacak," dedi ortada oturan Shane, kollarını Claire'le Eve'e dolayarak. "Ama en azından bütün kızlar bende. Arka koltuk gibisi yok."

"Kes sesini," dedi Michael.

"Buraya gel de kendin kes *baba*."

Shane birbirlerine el hareketi çekmelerinden sonra Michael arabayı çalıştırdı. Yerinde duramayan Eve ellerini çırptı.

Oliver dönüp ona baktı. Siyah şapkasını çıkarıp Eve'in kafa sallayan iskeletinin yanına koydu. "Yeter," dedi. "Çocuklarla bir arabaya mahkum olmak yeterince kötü. Çocuk gibi davranmayacaksınız."

"Oliver," dedi Michael, "rahat ol biraz. Kasabadan ilk kez çıkıyoruz. İzin ver de biraz keyfini sürelim."

"Bazılarınız ilk kez çıkıyor," dedi Oliver, geride kalan Lot Sokağı'ndaki dizi dizi evlere bakarak. "Diğerleri için hayatlarını değiştirecek kadar önemli bir olay değil."

Bu doğru sayılırdı ama Eve'in heyecanı bulaşıcıydı. Michael gülümsüyordu. Shane arka koltuktaki halinden memnundu. Claire ise... bir süreliğine de olsa Morganville'i arkasında bırakıyordu.

Claire kasaba sınırındaki MORGANVILLE'E HOŞGELDİNİZ tabelasına baktı. Bu tarafında LÜTFEN HEMEN GİTMEYİN! yazıyordu.

Saatte en az yüz, belki de yüz yirmi kilometre hızla tabelayı geride bıraktılar. Yolun kenarında Hannah Moses'ın devriye arabalarından biri bekliyordu. Claire bir an için

gerilse de direksiyonun başındaki polis onlara sadece el salladı. Michael yavaşlamadı bile.

Morganville dikiz aynasında kalmıştı.

Bu kadardı işte.

Böylesine kolay olmamalıydı, dedi Claire içinden. Bütün o mücadelelerden, dehşet verici olaylardan ve tehditlerden sonra.

Sadece gaza basıp geçmişlerdi.

Michael radyoyu açıp bir rock'n roll istasyonu buldu ve Oliver'ın bakışlarına rağmen sesi açtı. Çok geçmeden hep bir ağızdan bağıra çağıra *Born to be Wild*'ı söylüyorlardı. Oliver onlara katılmadı ama bir terslik de yapmadı. Claire onun şarkıya uyarak en az bir iki kere dudaklarını oynattığını gördüğünden emindi.

Gökyüzüne turuncu, kırmızı ve yaldızlı renkler saçıp mavide karar kılan gün batımı muhteşemdi. Claire camını indirip serin, tozlu ve adaçayı kokulu havayı içine çekti. Morganville'in etrafı tamamen çöldü. Çölü bir ok gibi yararak dümdüz ilerleyen iki şeritli asfalt yol dışında görülecek bir şey yoktu.

"Bir süre köy yollarından ilerleyeceğiz," dedi Michael, şarkı bitip de bir önceki kadar karaokelik olmayan bir yenisi başladığında. "İki saat kadar sonra anayola çıkarız."

"Nereye gittiğinden emin misin?" dedi Shane. "Kendimizi Meksika Körfezi'nde falan bulmayalım sonra."

Michael onu duymazdan geldi. Claire gevşeyerek kendini koltuğa bıraktı. *Çıkmışlardı. Morganville'den ayrılmışlar-*

dı. Shane'de de, siyah gözleri heyecanla parlayan Eve'de de aynı mutluluğu görüyordu. Eve bütün hayatı boyunca bunu hayal etmiş olmalıydı. Hayalinde Oliver'la aynı arabada değildi belki. Michael da bir vampir değildi ama onunla birlikte kasabadan ayrılmanın Eve'in en büyük hayallerinden biri olduğu kesindi.

Öyle ya da böyle yoldaydılar. İnsanın hayalleri bazen beklenenden çok farklı gerçekleşiyordu.

"Kasabadan çıktık," dedi Eve. Adeta kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu. "Çıktık, çıktık, *çıktık!*"

"Geri döneceksiniz," dedi Oliver camdan dışarı bakarak. "Hepiniz mecburen döneceksiniz."

"Vampir olmana rağmen bugün hiç durmadan neşe saçıyorsun," dedi Shane. "Evet. Herhalde Dallas'ta ne yapacağımızı konuşmalıyız."

"Her şeyi yapacağız!" dedi Eve. "Her şeyi, her şeyi, her şeyi. Sonra da geri kalan her şeyi."

"Yavaş ol bakalım. Kaç paramız var, bilmiyor musun? Senin kafandaki her şey dahil paketine cüzdan dayandıramayız."

"Ya." Eve para konusunu daha önce hiç düşünmemiş gibi şaşırdı. Gerçekten de düşünmemiş olabilirdi, Eve'di bu. "Ama hiç değilse gece kulüplerinden bazılarına gideriz, değil mi? Alışveriş de yaparız. Çok güzel sinema salonları da var."

"Sinema mı?" dedi Michael dikiz aynasından bakarak. "Eve, sen ciddi misin?"

"Ne olmuş? Deri koltuklar Michael. Dijital ses, cam gibi görüntü."

"Morganville dışına yaptığın ilk geziyi sinema salonunda mı harcayacaksın?"

"Ama... *deri koltuklar!* Tamam tamam, öyle olsun. Müze, konserler, kültür turları. Oldu mu?"

Shane başını iki yana salladı. "Pek değil. Eğlence nerede Eve?"

"Bunlar zaten eğlenceli!"

Oliver iç çekip başını küt diye cama yasladı. "Çenenizi kapatmazsanız içinizden biri Dallas'a yürüyerek gelmek zorunda kalacak."

"Vay be. Birileri bugün tabutun ters tarafından kalkmış," dedi Eve. "Uzman sensin, sen söyle. Nereye gidelim?"

Oliver doğrulup ona baktı. "Pardon?"

"Fikrini soruyorum. Herhalde gidilecek en güzel yerleri biliyorsundur."

"Ben..." Oliver'ın söyleyecek şey bulamaması gülünçtü. Claire onun en son ne zaman bu duruma düştüğünü tahmin bile edemiyordu. En az birkaç yüzyıl geçmiş olmalıydı. "Dallas'ta yapılacak şeyler konusunda benden tavsiye mi istiyorsun?"

"Öyle."

Oliver bir süre Eve'in yüzüne baktıktan sonra önüne döndü. "Ortak zevklerimiz olduğunu hiç sanmıyorum. Barlar için küçük, çocuk bahçeleri için büyüksün. Senin neyi seveceğini ben nereden bileyim?" Birkaç saniye

duraksadıktan sonra devam etti. "Alışveriş merkezleri olabilir belki."

"Alışveriş merkezi!" diye haykırdı Eve. Sonra da iki elini ağzına götürdü. "Tanrım, onları tamamen unutmuşum. Çeşit çeşit mağazalar... Alışveriş merkezine gidebilir miyiz?"

"Hangisine?"

"Birden çok mu var? *Hot Topic** mağazası olan birine."

Claire'in gördüğü kadarıyla Oliver neredeyse gülümseyecekti. "Bence bunu ayarlayabiliriz."

"Harika," diyerek iç çekti Shane. Başını ön koltuğa dayadı. "Alışveriş merkezi. Hep rüyalarımı süslemiştir."

Claire onun elini tuttu. "Biz başka şeyler de yapabiliriz." Shane ona bakınca diğerlerinin de ona baktığını fark edip kızardı ve hemen ekledi. "Kültürel şeyler. Bilirsin işte. Müzelere gideriz. Çok güzel bir bilim müzesi var. Ben orayı görmek istiyorum."

"Koca şehirde video oyunları satan bir tane bile dükkan yok mu yahu?"

"Önce oraya bir gidelim de," dedi Michael.

Bu iyi bir tavsiyeydi işte. Claire solan ışıkların yerlerini geceye devrettiği gökyüzüne baktı. Bu *çok* iyi bir tavsiyeydi.

Claire biraz uyukladı ve ani bir frenle uyandı. Daha ne olduğunu anlamaya çalışırken Oliver'ın sesini duydu. "Kenara çek."

"Efendim?" Göstergelerin ışığında Michael hayalet görmüş gibiydi.

* Müzik ürünleri ve punk/rock tarzı giysi ve aksesuar satan bir mağaza zinciri. Ç.N.

"Morganville dışında hiç araba kullanmadın. Ben kullandım. Kenara çek. Vampir reflekslerin seni kazadan korumayacak, aksine sana kaza yaptıracak. İnsanlar senin kadar hızlı hareket edemez. Trafikte onlara ayak uydurmak için çalışman gerek."

Michael bir arabadan son anda kurtulmuş olmalıydı. Vampir reflekslerinin dezavantaj olabileceği Claire'in hiç aklına gelmezdi. Michael, Oliver'a hak verecek kadar korkmuşa benziyordu çünkü kenarda, çakılların üstünde durup arabadan indi. Oliver'la yer değiştirdiler. Kim bilir ne zamandır araba kullanan Oliver aynaları ayarlayıp tekrar yola çıktı ve tekdüze bir uğultu dünyaya hakim oldu. Claire arka koltuktaki komşularına baktı. Eve'in kulaklıkları kulağındaydı ve gözü kapalıydı. Shane uyuyordu. Claire gökyüzüne baktı. Ay hilal olduğu için ortalık karanlıktı ama gümüşü andıran ışıklar kum tepeciklerine vuruyordu. Arabanın farlarına tutulan her şey capcanlıydı, gerisiyse gölge ve sisten ibaretti.

Uzay yolculuğu gibi, diye düşündü Claire. Bazen karanlığın içinden ışıklarını geceye saçan bir ev birden bire çıkageliyordu. Ama çoğunlukla yapayalnızdılar.

Oliver iki şeritli yoldan çıkıp bir yan yola girdi. Eyaletler arası otoyola çıkıyordu herhalde. Claire, Dallas tabelasını görene kadar bir şey sormaya cesaret edemedi.

Tabeladaki ok sol tarafı gösteriyordu. Oliver dümdüz devam etti.

"Hey," dedi Claire. "Oliver? Galiba dönüşü kaçırdın."

"Tavsiyeye ihtiyacım yok," dedi Oliver.

"Ama tabela..."

"Bir yere uğrayacağız," dedi. "Uzun sürmez."

"Ne? Nereye?" Anlaşılan Michael da bunu yeni duyuyordu. Bu durum Claire'in telaşını yatıştırmadı. "Oliver, neler oluyor?"

"Hepiniz rahat durun. Bu sizi ilgilendirmez."

"Bu bizim arabamız," dedi Michael. "Biz de içindeyiz. Her şey bizi de ilgilendirir. Bizi nereye ve neden götürüyorsun?"

Michael'ın ses tonu Shane'i de uyandırmıştı. İki kere göz kırparak yüzünü sildi ve öne eğildi. "Bir şey mi oldu?"

"Evet," dedi Michael. "Kaçırılıyoruz."

Shane yavaşça doğrulurken Claire ortamın gerildiğini hissetti.

"Sakin olun," dedi Oliver. "Bu Amelie'nin buyruğu. Halletmem gereken küçük bir sorun var. Çok vakit almayacak."

Eve kulaklıklardan birini çıkararak esnedi. "Bacaklarımı esnetebilsem iyi olurdu. Tuvalete de girebilsem fena olmaz."

"Neymiş bu küçük sorun?" diye sordu Shane. Hala gergindi ve Oliver'ın *önemli bir şey yok* havalarını yutmayacaktı. Oliver dikiz aynasından ona buz gibi bir bakış attı.

"Sizi ilgilendirmez," dedi. "Bu bir tartışma değil. Hepiniz sesinizi kesin."

"Mikey?"

Michael upuzun birkaç saniye boyunca Oliver'a baktı. "Tamam. Kısa bir mola hepimize iyi gelecek."

"Nerede olduğuna bağlı," dedi Shane arkasına yaslanarak. "Senin için sorun yoksa benim için de yok."

Michael başını salladı. "Sen ne diyorsun Oliver?"

"Dediğim gibi, bu bir tartışma değil."

"Dörde teksin. İstesek bunu bir tartışmaya çevirebiliriz."

"Sonunda Amelie'ye hesap vermeyi göze alıyorsanız siz bilirsiniz."

Michael bir şey söylemedi. Karanlıkta, farların izinde yol almayı sürdürdüler. Sonunda uzaklarda yeşil bir tabela göründü. Claire gözlerini kısıp baktı.

"Durram, Teksas," dedi tabelayı okuyarak. "Oraya mı gidiyoruz?"

"Daha önemlisi, orada 24 saat açık bir mola yeri var mı?" diye homurdandı Eve. "Tuvalet konusunda çok samimiydim."

"İdrar kesen fındık kadar herhalde," dedi Shane. "Galiba ileride bir tabela var."

Kamyonların mola verdiği bir yerdi orası. Çok büyük ya da çok temiz değildi ama açıktı. Kalabalıktı da. Altı büyük tır ve birkaç kamyon vardı. Oliver arabayı benzin pompalarının yanına park etti. "Depoyu doldur," dedi Michael'a. "Sonra arabayı kenara çekin ve oturup beni bekleyin. Döneceğim."

"Bir dakika. Ne zaman?"

"İşim bitince. Oyalanmak için bir şeyler bulabileceğinizden eminim." Oliver kapıyı açıp yürüdü ve karanlığa karışıp gözden kayboldu.

"Onu bırakıp gidebiliriz," dedi Shane. "Benzin alıp çekip gideriz."

"Sence bu iyi bir plan mı?"

"Doğrusunu istersen değil ama komik bir plan."

"Hayatımıza mal olacak bir plan ama bazılarımız zaten ölü olduğu için avantajlı."

"Aferin. Ölmüşlük kozunu hemen oyna. Ama ben ciddiyim. Neden gitmiyoruz? Oliver'ı burada bırakırız, Morganville'e dönmemize gerek yok ki. İyi düşün."

Claire dudaklarını yaladı. "Hepimiz çekip gidemeyiz Shane. Benim annemle babam orada. Eve'in annesi ve kardeşi var. Onlara kötü bir şey olmasını istemiyorsak gidemeyiz."

Shane bunları düşünmediğine utanmışa benziyordu. "Ben öyle demek..." İç çekti. "Tamam. Ne demek istediğini anladım."

"Hem ben artık Amelie'nin kanındanım," dedi Michael. "İstese beni bulabilir. Büyük kaçışına beni de dahil etmek istiyorsan, ben dev bir GPS cihazı sayılırım."

"Hadi ya."

"Maalesef."

"Tuvalet?" dedi Claire.

Böylece kaçma tartışması sona erdi.

En azından bir süreliğine.

Teksas Yıldızı Tır İstasyonu'nun içi, dışından beterdi.

Claire kapıyı açınca küçük bir çan sesi duyuldu. Herkes ona bakıyordu.

"Vay canına," dedi Shane, Claire'in hemen arkasından. "Uyuşturucu satış merkezi gibi."

Claire onun ne demek istediğini anlıyordu. Ürkütücü tipler göze çarpıyordu. Onlar dışında içerideki en genç kişi, el kadar bir bluz ve kısa şort giymiş, otuzlarında, zayıf bir kadındı. Dövmeleri vardı; hem de çok. Diğer herkes büyük, iri ve kaba görünüyordu. Gözlerini yeni gelenlere dikmişlerdi.

Derken bütün gotikliğiyle içeri Eve girdi. "Tuvalet?" diye sordu barın arkasındaki iri yarı, sakallı adama. Adam ona kaşlarını çatarak baktı ve tezgahın altından bir anahtar çıkardı. "Teşekkürler!" Eve anahtarı aldı ve tuvalet levhalı koridora daldı. Claire ne kadar sıkışırsa sıkışsın oraya girecek cesareti toplayabileceğinden emin değildi. Hijyen kaygısının ötesinde, hiç güvenli de görünmüyordu.

En son Michael içeri girdi ve bir bakışta herkesi tarttı. Bir kaşını kaldırıp Shane'e döndü. "Farkındayım," dedi Shane omuz silkerek. "Komik, değil mi?"

"Kendimize bir masa bulalım," dedi Michael. "Bir şeyler sipariş edelim." Claire'in anladığı kadarıyla Michael, para harcarlarsa kimsenin onlara bulaşmayacağına inanıyordu.

Bunun işe yarayacağını ise hiç sanmıyordu. Duvarlardaki levhalara bir göz attı. SİLAH ÇEKERSENİZ BİZ DAHA HIZLI ÇEKERİZ. DİKKATLİ SİLAH KULLANIMI DEMEK, ATTIĞINI VURMAK DEMEKTİR. GEÇİŞ YASAK, GEÇENLER VURULACAKTIR. KURTULANLAR TEKRAR VURULACAKTIR.

"Acıkacağımı hiç sanmıyorum," dedi Claire ama Michael haklıydı. Arabada oturmak dışında başka seçenekleri yoktu. "Belki bir şeyler içerim. Kolaları vardır, değil mi?"

"Claire, Botswana'da bile kola var. Teksas'ta herhalde vardır."

İçeridekilerin bakışları arasında plastik masalardan birine otururlarken Eve yanlarına geldi. Daha rahat, neşeli ve... daha *Eve gibi* görünüyordu. "Bu iyi oldu," dedi Michael'ın yanına otururken. "Mmm, şimdi çok daha iyi oldu," dedi oturunca.

Michael kolunu ona dolayıp gülümsedi. Çok tatlılardı. Claire de gülümsediğini fark edip Shane'e sokuldu. "Tuvalet nasıldı?"

Eve ürperdi. "Bir daha o konudan hiç bahsetmeyelim."

"Ben de bundan korkuyordum."

"Menü istiyor musunuz?"

"Kesinlikle. Belki dondurmaları vardır."

Yerinde duramayan, coşkulu Eve'e gereken son şey bir şeker patlamasıydı ama dondurma kulağa güzel geliyordu. Claire bir garson bulmak için etrafa baktı. Tezgaha yaslanıp arkadakiyle fısıldaşan birini gördü. İkisi de onların masasına ters ters bakıyordu.

"Çocuklar... Dondurmayı boşversek? Arabada beklesek nasıl olur?" diye sordu Claire.

"Dondurma yemeyelim mi? Olmaz," dedi Eve. Garsona el sallayıp gülümsedi. Claire kaskatı kesildi. "Rahat ol, bebeğim. Beni herkes çok sever."

"*Morganville'de!*"

"Aynı şey," dedi Eve. Garson onlara bakıp Eve'in el sallayışını görmezden geldikçe gülümsemesi sönmeye başladı. Eve sonunda sesini yükseltti. "Merhaba? Sipariş vermek istiyordum. Merhabaaaa!"

Garson ve tezgahın arkasındaki adam yerlerine çakılmış gibi kıpırdamadan duruyordu. Derken Claire'in görüş alanına birileri girdi ve Claire onları göremez oldu. Üç iri yarı, suratsız adam masalarına yaklaştı.

Claire'in yanında tembelce oturan Shane doğruldu.

"Sizin geldiğiniz yerde terbiye diye bir şey yok mu?" diye sordu adamlardan biri. "Sıranızı bekleyin. Sherry bağırtıdan hoşlanmaz."

Eve gözlerini kırpıştırdı. "Ben..."

"Nerelisiniz?" diyerek onu susturdu adam. Masayla dış dünya arasında duvar olmuştu. Shane ve Michael göz göze geldi. Michael kolunu Eve'in omzundan çekti.

"Dallas'a gidiyorduk," dedi Eve hiçbir şey olmamış gibi. "Michael müzisyendir. Bir CD kaydedecek."

Üç adam da güldü. Claire o gülüşe Monica Morrell ve arkadaşlarından alışıktı. Neşe değil, saldırganlık vardı onda. Böyle insanlar *seninle birlikte* değil, *sana* gülerlerdi.

"Müzisyen demek. Şu oğlan gruplarından birinde misin?" Birinciden daha kısa olan ikinci adamın başında kirli, turuncu bir şapka ve üstünde kolları kesilmiş bir Teksas Üniversitesi sweatshirtü vardı. "Biz o oğlan gruplarına bayılırız."

"O Jonas Brothers denen herifleri görürsem onlara hadlerini bildireceğim," dedi üçüncü adam. Siyah gözleriyle diğerlerinden daha öfkeli görünüyordu. "Benim çocuklar sürekli onlardan bahsediyor."

"Seni çok iyi anlıyorum," dedi Eve, Claire'i hayrete düşüren bir tatlılıkla. "New Kids on the Block'tan beri dinlemeye değer biri çıkmadı, yanlış mıyım?"

"Ne?" Adam siyah gözlerini ona dikti.

"Vay canına. Demek New Kids on the Block da sevmiyorsun. Marilyn Manson da sevmeyeceğine göre... Jessica Simpson? Ya da..." Michael onun kolunu tutunca Eve sustu. Eve ona dönünce Michael başını iki yana salladı. "Haklısın. Hemen susuyorum."

"Ne istiyorsunuz?" dedi Michael adamlara.

"Vampir kılıklı küçük sevgilin çeneni ne zaman kapatacağını öğrenmeli."

"Neden *küçük* diyorsun?" diye çıkıştı Eve.

Shane iç çekti. "Neden susman gerektiğini anlatmaya kalksam ömrümü konuşarak geçirmem gerekir. Eve, *kapa çeneni.*"

Eve ağzındaki fermuarı kapatırmış gibi yapıp arkasına yaslandı.

Michael öfkeli adamla uzun uzun bakıştı. "Neden dondurmamızı yiyip gitmemize izin vermiyorsunuz? Sorun yaratmak istemiyoruz."

"Öyle mi, yaramaz çocuk?" Öfkeli adam diğer ikisini itip masaya vurdu ve onlara baktı. "Buraya neden geldiniz?"

"Dondurma yemeye," dedi Eve zor duyulur bir sesle.

"Sana çeneni kapat dedim." Adam Eve'e tokat atmaya kalkıştı.

Sadece kalkışmakla kaldı çünkü Michael, Claire'in gözüyle göremediği bir hızla adamı bileğinden tuttu. Adam da görmediğinden, elini kıpırdatamadığına şaşırdı. Ne olduğunu anlayınca Michael'a döndü.

"Yapma," dedi Michael. Sessiz bir uyarıydı bu. "Ona bir daha el kaldırırsan kolunu koparırım."

Michael şaka yapmıyordu ama sorun şu ki, onlar da şaka yapmıyordu. Turuncu şapkalı adam cebinden koca bir çakı çıkarıp Eve'i saçından kavradı. Eve çığlık atıp ona tekme atmaya çalıştı ama adam tekmelerden kaçtı. "Berle'ü bırak," dedi turuncu şapka. "Yoksa bunu tokatlamaktan çok daha beter ederim. Oldukça yaratıcıyımdır."

Shane kendi kendine söyleniyordu. Claire onun ne dediğini tahmin edebiliyordu. Claire'in arkasında kalmıştı ve bulunduğu yerden Michael'a yardım edemezdi. Orada oturmak zorundaydı ve oturmak konusunda hiçbir zaman çok başarılı olmamıştı. Claire turuncu şapkalının gözlerine baktı. "Bayım," dedi annesinin öğrettiği gibi saygılı bir tavırla. "Bayım, lütfen arkadaşıma bir şey yapmayın. Kötü bir niyeti yoktu."

"Biz burada ukala çatlaklardan hiç hoşlanmayız," dedi adam.

"Evet, efendim. Artık anlıyoruz. Sadece biraz eğlenmek istemiştik. Söz veriyorum, hiç sorun çıkarmayacağız. Lüt-

fen arkadaşımı bırakın." Myrnin çığırından çıktığında konuşmayı öğrendiği gibi sakince, tatlı dille konuşuyordu.

Turuncu şapka gözlerini kırptı. Claire'i ilk kez o an görüyordu sanki. "Kendine daha iyi arkadaşlar bul, küçük kız," dedi. "Bu çatlaklarla gezmemelisin. Benim kızım olsaydın..." Öfkesi azalmışa benziyordu. Eve'in saçını bırakıp çakıyı katladı ve ellerini yağlı kotuna sildi. "Buradan çıkıp gidin. Sen de Berle'ü bırak. Gitmenize izin vereceğiz. Kimsenin canı yanmayacak."

"Gidiyoruz," dedi Claire, Shane'in elini tutarak. Michael, Berle adındaki öfkeli adamı bıraktı. Berle canı yanmış gibi bileğini ovuşturdu. Claire, Michael'ın tuttuğu yerlerdeki beyaz izleri görebiliyordu. Michael kendini tutmuştu. İstese adamın bileğini kolayca kırabilirdi. "Bayım," dedi Claire, turuncu şapkalıya. Ona liderleriymiş gibi davranıyordu. Adam başını sallayıp arkadaşlarının omzuna vurdu.

Hepsi geri çekildiler.

Claire masadan kalkıp Shane'i de sürükleyerek adamların arasından geçti. Eve'le Michael peşlerinden geldi. Claire kapıyı açıp hepsini dışarı çıkardı. Benzin pompalarının yanından geçip arabaya gittiler.

Claire dönüp restorana baktı. Üç adam, restoran işletmecileri ve bütün müşteriler camdan onlara bakıyordu.

Claire önce Eve'e döndü. "Sen delirdin mi? Çeneni tutamıyor musun? Ve sen!" Eliyle Michael'ı gösterdi. "Artık Morganville'de değilsin Michael. Orada patron sendin. *Burada* ise, biz *orada* neysek osun. Savunmasızsın. Sırf

vampirsin diye insanların sana saygı göstereceğini düşünmeyi kes."

Michael afallamıştı. "Ben hiç öyle..."

"Haklı olduğumu biliyorsun," dedi Claire. "Vampir gibi davrandın Michael. Bir insan çıkıştığında vampirler ne yaparsa onu yaptın. Bize bir şey olabilirdi. Eve'in ölümüne neden olabilirdin!"

Shane özür diler gibi omzunu silkti. "Doğru söylüyor, dostum."

"Öyle olmadı," diye üsteledi Michael. "Ben sadece... Bakın, her şeyi Eve başlattı."

"Hey! Beni gözünü kırpmadan sattın!"

Shane yine omuz silkti. "Şimdi de Michael doğru söylüyor. Bu oyun hoşuma gitti. Hayatımda ilk kez yanılan ben olmak zorunda değilim."

"Kes sesini Shane," dedi Eve. "Ya sana ne demeli? *Bayım, lütfen arkadaşlarıma dokunmayın, bayım. Ben nadide bir çiçeğim.* O saçmalık da neydi Claire?"

"Sizi kurtardım diye bana mı kızıyorsun?" Claire'in yanaklarına ateş bastı. "Sen başlattın Eve! Ben size bir şey olmasın diye uğraşıyordum! Yöntemimi beğenmediğine çok üzüldüm!"

"Sen kendini savunamıyor musun?"

"Hey," dedi Shane, Eve'in koluna dokunarak. Eve yumruklarını sıkıp ona dönünce Shane teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "O *seni* savundu. Claire'e korkak demeden önce bunu bir düşün. O hiç korkaklık yapmadı."

"Onun tarafını tutarsın tabii!"

"Ortada bir taraf yok," dedi Shane. "Varsa bile sen de o tarafta olmalısın."

Michael, Eve'i omuzlarından tuttu. Eve önce irkildi, sonra gevşedi ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Tamam," dedi. "Neredeyse boğazım kesiliyordu ama sen bana sinirlenmememi söyleyeceksin."

"Hayır," dedi Michael. "Ama sinirini Claire'den çıkaramazsın. Onun suçu yok."

"Suç bende."

"Şey..." Michael iç çekti. "Biraz da bende. Paylaşalım mı?"

Eve yüzünü ona döndü. "Ben suçumdan memnunum. Tüylü, sıcak bir battaniyeymiş gibi ona sarılacağım."

"Boşver," dedi Michael onu öperek. "Aynı battaniyenin benim olduğum tarafını kullan."

"Peki. Yarısını alabilirsin." Ee kendini Michael'ın kollarına bıraktı. "Of. Aptallık ettim, değil mi? Neredeyse dondurma yüzünden canımızdan oluyorduk."

"Mezar taşında yazmasını istemeyeceğim bir şey daha," dedi Shane.

"Başka şeyler de mi var?" diye sordu Claire.

Shane parmağını kaldırdı. "Dolu değil sandım," dedi. İkinci parmağını kaldırdı. "Bir kibrit ver de gaz kaçağı var mı anlayalım." Üçüncü parmak. "Dondurma yüzünden canından oldu. Kısacası, aptallıktan öldüğümü gösterecek her şeye karşıyım."

Michael başını iki yana salladı. "Yazmasını isteyeceğin şeyler listesi ne durumda?"

"Tahmin edersiniz. CNN'e çıkmamı sağlayacak kahramanlık öyküleri falan. Bir otobüs dolusu süpermodeli kurtarırken ölmem mesela." Claire onun koluna vurdu. "Kurtarırken diyorum! Sen ne sandın?"

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Claire. "Üstüne kendi kanınızdan sos istemiyorsanız dondurma yeme şansımız kesinlikle kalmadı."

"Kasabada yapacak başka bir şey vardır," dedi Michael. "Oliver gelene kadar gaz pompasının yanında oturmak istemiyorsanız tabii."

"Burada beklememizi söyledi."

"Bu konuda Michael'ın tarafını tutuyorum," dedi Shane. "Oliver'ın isteklerine uymak hobilerim arasında yok. Hem bu bizim gezimiz, onun değil. O sadece bize eşlik ediyor. Onu terk etmiyorsak bile arabayı almak hoşuma gidecek."

"Sen ölmek istiyorsun."

"Sen beni kurtarırsın." Claire'i burnundan öptü. "Mikey, arabayı sen kullan."

5

Durram küçük bir kasabaydı. Morganville'den bile küçüktü. Şekilsiz bir yığın halindeki altı bloktan oluşuyordu. Dairy Queen kapalıydı. Sonic de öyle. Bara benzer bir yer vardı ama Michael bu talebi -elbette Shane'den gelmişti- veto etti. Dondurma isterken başları derde girebiliyorsa bira isterken kim bilir neler olurdu.

Claire ona itiraz edemezdi. Zaten hiçbiri bara girebilecek yaşta değildi. Gerçi Durram'dakilerin bunu umursayacağını hiç sanmıyordu. Yasalara harfiyen uyan kişilere hiç benzemiyorlardı. Sokaklarda dolanmak vakit kaybı gibiydi. Onlardan başka araba görünmüyordu, evlerin de çoğu ışıksızdı. Sıkıcı, terk edilmiş bir kasabaya benziyordu.

Morganville gibi. Gerçi Morganville'de gece sokağa çıkmamak için iyi bir gerekçe vardı.

"Hey! İşte!" Eve parmağını uzatarak ön koltukta zıpladı. Claire gözlerini kısarak baktı. Az ışıklı, belli belirsiz bir

tabela vardı. Tabelada *dondurma*yı andıran bir şeyler yazıyordu. "Adam gibi bir Teksas kasabasında geceleri dondurma satılmayacağına zaten hiç inanmamıştım."

"Söylediğin şey çok saçma."

"Kes sesini Shane. Nasıl olur da dondurma istemezsin? Neyin var senin?"

"Dondurma genim olmadan doğmuşum herhalde. Tanrı'ya şükür."

Michael arabayı dondurmacının önüne çekti. Araba susunca geriye tabelaların gıcırtısı dışında hiçbir ses kalmadı. Durram, çok sessiz bir kasabaydı.

Anlaşılan Eve bunu umursamıyordu. Arabadan fırlayıp kapıya koştu. Michael onun peşinden gidip Claire'le Shane'i arka koltukta baş başa bıraktı.

"Hiç de düşündüğüm gibi gitmiyor," dedi Claire iç çekerek. Shane onun elini tutup dudaklarına götürdü.

"Nasıl gideceğini düşünmüştün?"

"Bilmem. Daha sakin herhalde."

"Geçen yıl olan bitenlere hiç mi dikkat etmedin? Sakinlik bizim kitabımızda pek yazmıyor." Dondurmacıyı işaret etti. "Eee? Bir şey istiyor musun?"

"Evet." Claire arabadan inme belirtisi göstermiyordu.

"Öyleyse... Ha." Shane'in buna üzülecek hali yoktu. Doğru söylüyordu, onun gerçekten dondurma geni yoktu.

Ama *öpüşme* geni vardı ve onu harekete geçirmesi için fazla teşvike de ihtiyacı yoktu. Claire'e doğru eğildi. Başlarda küçük bir öpücüktü. Dudakları birbirine değiyordu

sadece. Sonra küçük, ıslak bir dokunuş. Shane'in dudakları inanılmazdı. Claire'in içini ısıtıyorlardı. Sanki yer çekimi birden artmış gibi Claire arka koltuğa serilip Shane'i de kendine çekti.

Bu durum her an ciddi bir noktaya yönelebilecek gibiydi ama cama çat çat vuruldu. Bir ışık Shane'in ensesinde ve Claire'in gözlerinde parladı. Claire, Shane'i itip toparlanırken Shane de doğrulup oturmaya çalıştı.

Arabanın yanında gri gömlekli, gri pantolonlu, Teksas şapkalı bir adam vardı. Telaş içindeki Claire'in, adamın gömleğindeki parlak yıldızı fark etmesi birkaç saniye sürdü.

Ah. *Lanet olsun.*

Şerif.

Adam fenerinin ucuyla tekrar cama vurdu ve ışığıyla yine onları kör etti. Claire gözlerini kısıp camı indirdi. Dudaklarını yalayınca Shane'in tadını aldı. O an buna hiç gerek yoktu!

"Kimliklerinizi görelim," dedi adam. Bunun sıcak bir karşılama töreni olmadığı belliydi. Claire arka cebinden cüzdanını çıkarıp uzattı. Elleri titriyordu. Shane ehliyetini verdi. "On yedi yaşında mısın?" Şerif, feneri Claire'e doğrulttu. Claire başını salladı. Işık Shane'e döndü. "On sekiz misin?"

"Evet efendim. Yanlış bir şey mi yaptık?"

"Bilmiyorum, evlat. On sekiz yaşından küçük bir kızdan sokak ortasında faydalanmaya kalkmak sence yanlış bir şey mi?"

tg: kaktusunx

"Ama o..."

"Ben ne gördüğümü biliyorum küçük hanım. İkiniz de arabadan çıkın. Araba senin mi?"

"Hayır efendim," dedi Shane. Söz dinliyordu. Gerçeklerle yüz yüzeydiler. Claire, Michael'ın hatasına düştüklerini fark etti. Morganville'miş gibi, tanınıyormuş gibi hareket etmişlerdi. Durram'da, bela arayan ve bir arabanın arka koltuğunda işi pişiren gençlerden -üstelik biri reşit değildibaşka bir şey değildiler.

"Uyuşturucu aldınız mı?"

"Hayır efendim," dedi Shane. Claire de onun dediğini uslu bir çocuk gibi tekrar etti. Bir dakika önce sıcacık olan dudakları buz kesmişti. *Olamaz. Nasıl bu kadar akılsızlık ettik?* Shane'in mezar taşında yazmasını istemeyeceği şeyler listesini anımsadı. Belki de listenin dördüncü sırasında bu vardı.

"Arabayı aramamda bir sakınca yoktur öyleyse?"

"Ben..." Claire, Shane'le göz göze geldi. Shane'in gözleri birden faltaşı gibi açıldı. "Araba bizim değil efendim. Arkadaşımızın."

"Nerede bu arkadaş?"

"Orada." Boğazı kuruyan Claire, Shane'in elini sıktıkça sıkıyordu. *Arabayı ararsa soğutuculara bakar. Soğutuculara bakarsa Michael'ın kanını bulur...*

Claire dondurmacıyı işaret etti. Şerif o tarafa bakıp tekrar onlara döndü, başını salladı ve fenerini söndürdü. "Hiçbir yere kaybolmayın."

Claire o ana kadar şerifi doğru dürüst görememişti. Ne genç ne yaşlı, ne şişman ne zayıftı; sıradan biriydi. Ama oradan uzaklaşan adamın belinde şakırdayan kelepçeleri ve tabancalarını görünce Claire, vampirlerin en korkuncu olan Bay Bishop'la yüz yüze gelmiş gibi korktu.

Başları fena halde dertteydi.

"Çabuk," dedi Shane, kapı daha kapanmadan. Michael'ın soğutucusunu alıp kapıyı tuttu ve etrafı kolaçan etti. "Kapıya git. Dışarısı görünmesin."

Claire başını salladı ve dondurmacının kapısına gitti. İçeriyi görmek zormuş gibi ellerini gözlerine siper edip içeri baktı. Aslında içeriyi rahatça görebiliyordu. Şerif, tezgahın önünde, Michael'la Eve'in yanındaydı. Eve'in elinde dondurma külahı vardı ama yüzündeki ifadeye bakılırsa dondurmayı falan unutmuştu.

Claire arkasına baktı. Shane gitmişti. Tekrar dükkana bakınca şerifin Michael'la konuştuğunu gördü.

Omzuna dokunulunca Claire az daha çığlık atıyordu. Shane'di elbette. "Soğutucuyu çöp bidonunun arkasına koydum. Üstünü de gazeteyle örttüm," dedi. "Elimden gelen bu kadar."

Şerif diyeceğini demişti. Üçü birlikte kapıya yürüdü. Claire'le Shane hemen arabaya döndü. Claire yaslanınca Shane'in kalbinin güm güm attığını duydu. Sakin yüz ifadesine rağmen aslında sakin değildi.

Eve ise sakin görünmüyordu bile. "Ama biz hiçbir şey yapmadık!" diyordu dışarı çıkarken. "Efendim, lütfen..."

"Quik-E-Stop'ta olay çıktığını duydum," dedi şerif. "Tarifi size uyan birileri insanları tehdit etmiş. Doğrusunu isterseniz buralarda size benzeyen başka kimse yok."

"Ama biz..." Eve dudağını ısırıp sustu çünkü adam haklıydı. En azından Michael'ı gözden kaçırmak imkansızdı. "Biz isteyerek hiçbir şey yapmadık. Sadece dondurma istedik, o kadar."

Dondurması yeşil yeşil erimeye başlayınca Eve parmaklarını yaladı.

"Her yerine bulaşmadan dondurmanı yesen iyi olur," dedi polis. Bu sefer sesi daha dost canlısı geliyordu. "Aracınızı aramama izin verir misiniz, hanımefendi?"

"Şey..." Eve, şerifin arkasından başparmağını gösteren Shane'e baktı. "Galiba."

Şerif şaşırdı. Belki biraz hayal kırıklığına da uğramıştı. "Kaldırıma oturun. Hepiniz."

Oturdular. Eve siyah eteği yüzünden zorlansa da oturunca hemen dondurmasına yumuldu. Yarısına gelmişken durup avucuyla alnına vurdu. "Of of of!"

"Dondurma baş ağrısı mı yaptı?" dedi Claire.

"Hayır, nasıl bu kadar beceriksiz olabiliriz, onu düşünüyorum," dedi Eve. "Tek yapacağımız Dallas'a direksiyon sallamaktı. O kadar da zor bir şey olmasa gerek."

"Oliver yüzünden durduk."

"Evet ama biz de beladan uzak durabilirdik."

"Dondurma başını ağrıttı, değil mi? Anevrizma falan değil yani."

"Öyle olunca beyninde bir şeyler patlıyor, değil mi? Evet, olabilir." Eve iç çekip külahını ısırdı. "Yoruldum. Siz de yoruldunuz mu?"

Michael hiç konuşmuyordu. Arabaya ve arabayı arayan polise bakıyordu. Sonunda Shane'e döndü. "Silahlar ne oldu?"

Shane'in ağzı açık kaldı.

"Şey..."

Tam o anda polis Claire'in bavulunu açıp gümüş bir kazık çıkardı. "Bu ne?"

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Eve atıldı. "Kostümler için o. Bir festivale gidiyoruz. Ben vampir olacağım, onlar da vampir avcısı. Müthiş, değil mi?"

Gayet inandırıcı bir hikayeydi bu.

"Bu çok keskin."

"Plastik olanlar çok sahte duruyor. İşin ucunda ödül var. Gerçekçilik ödülü."

Şerif, Eve'e uzun uzun baktıktan sonra kazığı tekrar bavula bıraktı. Bütün çantaları arabanın dışında bırakarak direksiyonun, koltukların altını aradı. Nihayet başını iki yana salladı. "Tamam," dedi. "Sizi bırakacağım ama hemen gidin."

"Efendim?"

"Arka lambalarınızın kasaba sınırında yok olduğunu göreceğim. Oraya sağ salim ulaştığınızdan emin olmak için sizi takip edeceğim."

Lanet olsun. "Oliver ne olacak?" dedi Claire fısıltıyla.

"Onu bahane olarak öne süremeyiz," dedi Eve öfkeyle. Külahın son lokmasını ağzına atıp polise gülümsedi. "Biz hazırız, efendim! Önce toplanalım da."

Michael'la Shane, Eve'in dev bavulunu aldılar. Eve bir çantaya takılıp ciyaklayarak düştü.

Şerif hemen onun yardımına koşarak hıyarın teki olmadığını gösterdi.

Michael fırsattan istifade vampir hızıyla soğutucuyu kapıp arabaya koydu. Eve'i ayağa kaldırmaya çalışan şerif tekrar baktığında Michael başka bir çantayı kaldırıyordu.

"Pardon," dedi Eve, Michael'a gülümseyip el sallayarak. "Ben iyiyim. Sadece bileğim burkuldu."

"Yeter," dedi Shane. "Sana başka dondurma yok."

Bavullar arabaya yerleşince Claire bomboş sokaklara, uzaklarda titreşen donuk ışıklara son bir kez baktı. Oliver'dan iz yoktu.

"Eee," dedi şerif. "Hadi gidelim."

"Tamam, efendim." Eve direksiyonun başına geçip bir an gözlerini kapattı, sonra anahtarı çevirip arabayı çalıştırdı. Michael ön koltuğa oturdu. Claire'le Shane arkaya yerleşti.

Şerif de arabasına binip mavi-kırmızı lambasını yaktı ama sirenleri çalıştırmadı.

"Teşekkürler," dedi Michael, Eve'e gülümseyerek. "Takılıp düşme numarası çok işe yaradı. Kanı başka türlü alamazdım."

"Sevindim. Keşke bilerek yapsaymışım." Eve geri vitese taktı. "Bu arada, Morganville dışındayken kan yerine kulla-

nılacak bir kelime seçsek? Şey nasıl olur... Çikolata mesela. Ya da çilekli pasta?"

"Şekersiz bir şey gelmez mi senin aklına?" dedi Shane.

"Kes sesini Shane. Bu sefer hepsi sizin suçunuzdu."

Shane omuz silkip kolunu Claire'e doladı. "Doğru. Kusura bakmayın."

"Ne yapacağız?" dedi Claire. "Oliver ne olacak?"

Kimsenin buna bir cevabı yoktu.

Şerif sireni bir an öttürerek ciddiyetini gösterdi. Eve yutkunup arabayı geri geri yola çıkardı. "Galiba bunu giderken düşüneceğiz," dedi. "Cep numarasını bilen var mı?"

"Bende var," dedi Michael'la Claire aynı anda. Suçüstü yakalanmış gibi bakıştılar. Michael telefonunu çıkarıp mesaj yazarken Eve hız limitinin çok çok aşağılarında dolanıyordu. Kasaba sınırını ilan eden levhaya ulaştıklarında şerif ışıklarını söndürmeden kenara çekti.

"Devam mı ediyoruz?" diye sordu Eve. Gözü dikiz aynasındaydı. "Beyler? Kararımız nedir?"

"Devam ediyoruz," dedi Shane öne eğilerek. "Adam bakarken dönemeyiz. Döneceksek tabii. Benim oyum dönmememiz yönünde, onu da söyleyeyim."

"Daha iyi bir fikrim var," dedi Michael karanlık, dar yolun sol tarafını işaret ederek. "Şurada bir otel var. Oraya yerleşip Oliver'ı bekleyelim. Sonuçta gündüzü bir yerde geçirmek zorundayız."

"*Orada mı?*" Claire, Eve'in tepkisini anlayabiliyordu. Otel, *Ritz* sayılmazdı. *Sapık* filmindeki otel bile bundan

iyiydi. Yan yana odalardan oluşan beton bir bina, tepesinde neonlu bir tabela, bir otopark.

Otopark da bomboştu.

"Ciddi olamazsın," dedi Eve. "Böyle otellerde adamı yerler. Bir odaya kilitleyip çok fena şeyler yaparlar, bir de filme alıp görüntüleri internete koyarlar. Kaç filmde gördüm."

"Eve," dedi Michael, "korku filmleri belgesel sayılmaz."

"Hem bence buranın sahibi kesin seri katildir. Olmaz. Ben bu otelde..."

Telefonu titreşince Michael gelen mesajı okudu. "Oliver burada durun diyor. Bir saat kadar sonra gelecekmiş."

"Şaka yapıyorsun."

"Dondurma diye tutturan sendin. Bak başımıza neler geldi. Hiç değilse bu sefer kilitli bir kapımız olacak. Tabelada yazana göre *HBO* yayını da varmış."

"HBO, Hortlaklar Beyinyiyenler Ordusu demek," dedi Eve. "Sen kendini güvende sanırken, onlar hayatını kaydırıverirler."

"Eve!" Claire de ürkmeye başlamıştı. Eve teslim olur gibi ellerini kaldırdı, sonra yeniden direksiyonu kavradı.

"İyi, peki," dedi. "Son nefesinizde avaz avaz bağırırken Eve uyarmadı demezsiniz. Ayrıca üstümdekilerle yatacağım. İki elimde birer kazıkla."

"Oteli vampirler işletecek değil ya."

"Birincisi, bahse var mısın?" Eve arabayı otoparka çekti. "İkincisi, sivri şeyler başkalarını da etkiler. Korkunç oteller işleten yamyamlar da dahil."

Sessizce oturdular. Shane gırtlağını temizledi. "Peki. Giriyor muyuz?"

"Arabada da kalabiliriz."

"Evet, aşırı güvenli olur."

"Hiç değilse geldiklerini görüp kaçarız."

Claire iç çekip arabadan indi, küçük ofise girdi ve tezgahtaki zile vurdu. Arkadan çarpan kapıların sesi geldi. Shane, Michael ve Eve sonunda arabadan inmişti. Aslına bakılırsa ofis, binanın dışından daha güzeldi. Yeniye benzeyen halıları, rahat koltukları, plazma televizyonu bile vardı. Üstelik vanilya kokuyordu.

Arka taraftan kır saçlı, atkuyruklu, yaşlıca bir kadın geldi. Claire seri katile daha az benzeyen birini uğraşsa da hayal edemezdi. Küçük, yuvarlak camlı gözlüğüne kadar, kadın tam bir büyükanneydi. Kareli gömleğinin üstüne yemek önlüğü giymişti ve bir havluyla ellerini kuruluyordu. "Nasıl yardımcı olabilirim, canım?" Diğerleri de içeri girerken kadın biraz gergin görünüyordu. "Oda mı istiyorsunuz?"

"Evet, hanımefendi," dedi Claire usulca. Michael ve Shane uslu çocuklar gibi görünmek için ellerinden geleni yapıyordu. Eve ise... Eve gibiydi. Gülümsüyordu. "Çok pahalı değilse iki oda da olabilir."

"Ah, çok pahalı değil," dedi kadın başını iki yana sallayarak. "Hilton sayılmayız doğrusu. Geceliği otuz beş dolar, kahvaltı dahil. Bisküvi ve sosis yapıyorum, kahve de var. Biraz da mısır gevreği. Lüks değil ama hepsi lezzetlidir."

Michael öne çıkıp defteri imzaladı ve parayı uzattı. Kadın yazılanları tersten okudu. "Glass mı? Buralı mısınız?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Michael. "Sadece geçiyorduk. Dallas'a gidiyoruz."

"Sizi buraya hangi rüzgar attı?" dedi kadın. "Neyse, iyi ki atmış. Odalarda temiz havlu ve çarşaf var. Sabunumuz, ücretsiz şampuanımız da var. Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın yeter. Hadi bakalım, iyi geceler hepinize. Ha, bir de olay çıkarmayın. Kasabanın dışında olabiliriz ama şerifi bizzat tanıyorum. Anında burada olur."

"Neden herkes bizi deli sanıyor?" dedi Eve gözlerini devirerek. "Açıkçası biz gayet iyi insanlarız. Bizim yaşımızdaki herkes anarşi peşinde değil."

"İşin ucunda dondurma varsa her şeyin peşine takılırsın sen," dedi Michael. Kadının uzattığı iki anahtarı gülümseyerek aldı. "Teşekkür ederiz hanımefendi."

"Adım Linda," dedi kadın. "Hanımefendi diye anneme denirdi. Gerçi sizin gözünüzde hanımefendi olacak yaşa geldim maalesef. Akşam bir daha uğrayın. Çikolata parçalı kurabiye yapıyorum."

Eve'in ağzı açık kaldı. Michael bile etkilenmişe benziyordu. "Ya... Teşekkürler." Birbirlerine bakarak otoparka çıktılar. "Kurabiye yapıyormuş."

"Evet," dedi Shane. "Ödüm koptu. Şu işi nasıl yapacağız?"

"Bir oda kızların," dedi Eve, anahtarlardan birini Michael'dan alarak. "Bana hiç öyle bakma. Yapılması gereken bu."

"Biliyorum," dedi Michael. "Görünüşe bakılırsa odalarımız bitişik."

Bir ve iki numara onlarındı. Aralarında odaları birbirine bağlayan bir kapı da vardı. Linda'nın ofisi gibi, odalar da gayet hoştu. Claire banyoya baktı. Evlerindeki banyodan daha güzel ve temizdi. "Eve?" dedi başını uzatarak. "Şimdi mi korkayım, daha sonraya mı bırakayım?"

"Kes sesini," dedi Eve iki yataktan birine atlayıp televizyon kumandasını eline alarak. "Kabul, kabuslar oteli değilmiş. Ama olabilirdi. Aaa, baksana. *HBO*'da *Testere* özel gösterimi varmış!"

Harika. Bir o eksik kalmıştı zaten. Claire gözlerini devirip arabaya gitti ve gerekli eşyaları indiren oğlanlara yardım etti. Anlaşılan her şey gerekliydi. Eve kanal kanal gezip en rahat yastığı aramakla yetindi.

Shane onun valizini sürükleyerek getirip yatağının yanına bıraktı. "Hey, karanlıklar prensesi. Pis valizini getirdim. Uygun bir tarafına sokarsın."

"Dur dur, bahşişini de al..." Eve, gözlerini televizyondan ayırmadan ona ortaparmağını gösterdi. "Morganville'de değilken bile aynı olabileceğimizi bilmek güzel, değil mi?"

Shane güldü. "Haklısın." Kendi valizini duvara dayayan Claire'e baktı. "İyi geceler demenin vakti geldi galiba, öyle mi?"

"Galiba," dedi Claire. "Bir film falan izlemek isterseniz, o başka."

"Ben cipsleri getiririm."

İki saat sonra yataklara uzanmış, televizyona bakarak homurdanıyor, irkiliyor, bağırıyorlardı. Ses sonuna kadar açıktı. O bağırış çağırış ve elektrikli testere sesleri arasında, dışarıdan gelen sesleri fark etmeleri kolay olmadı. Doğal olarak sesleri önce Michael duydu ve yataktan fırlayıp pencereye koştu. O perdeyi aralarken Eve televizyonun sesini kıstı. "Ne var? Ne oluyor?"

Otoparktan gelen sarhoş kahkahalarını, gümbürtüleri artık Claire de duyabiliyordu. Yataktan en son kalkan Eve oldu.

"Hey!" diye bağırdı Eve. Öfkeden gözü dönmüştü. "Hey, adi herifler! O *benim arabam!*"

Mola yerindeki üç serseri, daha gerzek bir halde gelmiş, bir balyoz ve iki beysbol sopasıyla Eve'in arabasını parçalıyordu. Öfkeli adam balyozla ön camı paramparça etti. Turuncu şapka ise zaten yamulmuş kaportayı daha da yamultuyordu. Üçüncü adam bir darbeyle yan aynayı patlattı.

Turuncu şapka, Eve'e bir öpücük gönderip cebinden bir şişe çıkardı. Şişede limonatayı andıran, pembemsi bir sıvı vardı...

"Şişedeki benzin," dedi Michael. "Onları durdurmak zorundayım."

"Kendini öldürteceksin," dedi Shane yolu keserek. "Olmaz. Burası Morganville değil. Hapse düşersen *ölürsün.* Anladın mı?"

"Ama *arabam!*" diye inledi Eve. "Olamaz..."

Turuncu şapka koltuklara benzin döktü ve bir kibrit yakıp attı.

Eve'in arabası bir şenlik ateşine dönüştü. Eve haykırarak Shane'in yanından geçmeye çalıştı ama Shane gerileyip kapıya yaslandı ve Eve'in tokadından sıyrıldı. "Claire! Biraz yardım etsen?" dedi Shane, Eve ikinci denemesinde tokadı yapıştırınca. Claire arkadaşını kolundan tutup geri çekti. Hiç kolay değildi. Eve ondan iriydi, güçlüydü ve kudurmuş gibiydi.

"Bırak beni!"

"Hayır! Sakin ol. Artık çok geç. Yapabileceğin hiçbir şey yok!"

"Hepsini mahvedeceğim!"

Michael da Shane'in vardığı sonuca varmıştı. Claire'in elinden kurtulan Eve'e sarıldı. "Hayır," dedi. "Hayır, mahvedemezsin." Kızaran gözlerini kırpıştırıp derin nefesler alarak kendine gelmeye, yeniden mavi gözlü, sakin Michael olmaya çalıştı.

Araba yanarken otoparktaki üç adam bağrışıp tezahürat ediyordu. Ofisin kapısı güm diye açılınca kamyonetlerine koştular.

Büyükanne Linda yemek önlüklü korkunç ama sevimli bir gazap tanrısı gibi kapıda belirdi. Elinde bir pompalı tüfek vardı. Tüfeği gökyüzüne doğrulup ateş etti. Ses gök gürültüsü gibi yankılandı. "Defolun, gerzekler!" diye bağırdı adamlara. "Sizi bir daha buralarda görürsem tepenize kurşun yağdırırım!"

Tüfeğin pompasına asıldı ama ateş etmesine gerek kalmadan kamyonet yola fırladı ve hızlı bir U dönüşü yapıp Durram'a yöneldi.

Büyükanne Linda, tüfeği omzuna dayadı, kaşlarını çatarak kamyonetin peşinden baktı ve ofise girdi. Bir yangın söndürücüyle çıkıp beyaz köpüklerle alevleri söndürdü.

Shane kapıyı açınca Eve arkasında Michael'la dışarı koştu. Peşlerinden giderken Claire'in midesi bulanıyordu. Araba bitmişti. Alevler sönmüşse bile camlar kırılmış, kasanın tamamı yamru yumru olmuş, farlar patlamış, lastikler gitmiş, koltuklar kül olmuştu.

Claire araba mezarlığında daha iyi arabalar görmüştü.

"O üçünde bir mikroptaki kadar bile akıl yok," dedi Linda. "Ben şerifi çağırayım. Şikayette bulunuruz. Senin adına üzüldüm hayatım."

Eve çok sevdiği arabasına bakarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yüzünü, omzuna dokunan Claire'in göğsüne gömdü. "Neden?" dedi öfke ve şaşkınlıkla. "Neden bizi takip ettiler? Neden bunları yaptılar?"

"Onları korkuttuk," dedi Michael. "Korkan insanlar aptalca şeyler yapar. Korkan sarhoş kabadayılar çok daha aptalca şeyler yapar."

Linda başını salladı. "Haklısın, evlat. Yazık. Kimseye karışmayan gençlerin başına bunların gelmesine çok üzüldüm. Öyle insanlar birilerine sataşmadan duramaz. Kasabadaki herkes onlardan bıktığı için sizi yeni oyuncakları bellemiş olmalılar."

"Yanlış yaptılar," dedi Michael. Gözlerinden bir an kırmızı bir alev geçti. "Ama artık ciddi sorunlarımız var. Arabasız ne yapacağız?"

"Eşyalarımızı aldığımıza dua et," dedi Shane. Michael başını salladı. "Eve'le ikimiz yarın bir şeyler alırız. Bakalım kasabada ne bulabileceğiz."

Eve burnunu çekip gözlerini sildi ve rimelleri yüzüne bulaştı. "Yeni araba alacak param yok."

"Bir yolunu buluruz," dedi Shane, bunları daha önce defalarca yaşamış gibi. *Geçmişi düşünülürse büyük olasılıkla yaşadı da,* diye düşündü Claire. "Hadi ama. Gözyaşları hiçbir şeyi çözmez. Bir yere gideceğimiz yok. Yatıp uyusak iyi olur."

Linda iç çekti. "Çok yazık," dedi yine. "Kahrolası aptallar. Siz bir saniye burada bekleyin."

Linda yangın söndürücüyle içeri girdi ve elinde bir tabakla döndü.

"Kurabiye," dedi Shane, tabağı kadının elinden alarak. "Teşekkürler, Linda."

"Elimden ancak bu kadarı geliyor." Linda bir taşı tekmeledi ve başını iki yana salladı. "Kahrolası aptallar. Ben sabaha kadar oturup ne olur ne olmaz diye beklerim."

Claire onların bir daha döneceklerini sanmıyordu. Linda o pompalı tüfeği kullanmak konusunda ciddi görünüyordu.

Film keyfi sona ermişti ama kurabiyeler sıcak ve lezzetliydi. Eve'in gözyaşları dinmiş, geriye saf bir öfke kalmıştı.

Uzun bir duş aldı. Banyodan gotik zırhından sıyrılmış bir halde çıkarken küçük ve narin görünüyordu.

Claire ona sarılıp bir kurabiye verdi. Eve kurabiyeyi ağzına atıp siyah kimonosunu kuşandı ve yatağa uzandı. "Oğlanlar gitti mi?"

"Evet," dedi Claire. "Ben banyoya girsem..."

"Keyfine bak. Ben burada durup arabamın tütmesini izleyeceğim." Neyse ki perdeler kapalıydı.

Claire başını iki yana sallayıp eşyalarını aldı ve banyoya girdi. Eve'in bir yolunu bulup başını belaya sokabileceğini düşündüğü için ışık hızıyla duş aldı. Ama banyodan çıktığında Eve tam da bıraktığı yerde, televizyon seyrediyordu.

"Gelmiş geçmiş en kötü gezi bu," dedi Eve. "Filmin sonunu da kaçırdım."

"Jigsaw her zaman kazanır. Sen de biliyorsun."

Oda kapısından alçak bir ses geldi. Bir hışırtı, ardından tok bir ses. Eve hemen doğruldu. "O neydi? Seri katil olabilir mi?"

"Shane seni korkutmaya çalışıyor. Yine o adamlar gelmiş de olabilir," dedi Claire. "Şşşt." Claire perdenin yanından dikkatle dışarı baktı. Kapının önü karanlıktı ama duvara yaslanmış biri görülüyordu. "Tek kişi. Kim olduğunu göremiyorum."

"Seri katil olma olasılığı hala geçerli demek. Yeni kural. Kapı hiç açılmayacak."

Kapı yumruklanınca yerlerinden sıçradılar. "Kapıyı açın," dedi Oliver. "Çabuk."

"Ah," dedi Eve. "Bu durumda, yeni kural. Ayrıca teknik olarak o da bir seri katil, değil mi?"

Claire bunu uzun uzadıya düşünmek istemiyordu çünkü Eve haklı olabilirdi.

Claire kapıyı açınca Oliver içeri girdi ve iki adım atıp yere yığıldı.

"Dokunma!" dedi Claire, yataktan inip gelen Eve'e. Oliver'ın kan içinde olduğunu görmüştü. "Hemen Michael'ı çağır."

Michael'la Shane zaten kapıdaydı. Dördü birlikte, yerde kıvranan Oliver'ın başında dikildi.

Oliver kötü görünüyordu. Yüzünde ve ellerinde yaralar vardı. Giysileri de yırtılmış, kana bulanmıştı. Konuşmuyordu. Michael odalarına koşup soğutucuyu getirdi ve Oliver'ın yanına eğildi. "Siz gidin. Yan odaya geçin. Çabuk olun."

Shane kızları odaya çekip kapıyı kapattı ve Oliver'la Michael'ı baş başa bıraktı.

Claire geri dönmeye yeltendi.

"Sakın yapma," dedi Shane, onları odalarına yönlendirerek. "Doğru olmayacağını biliyorsun. Kan istiyorsa bırakalım soğutucudan alsın. Çeşmeden değil."

"Ona ne olmuş?" dedi Eve. Claire bu kaçınılmaz soruyla yüzleşmekten korkuyordu. "O *Oliver*. Ayaklı tank gibi bir şey. Ve biri onu bu hale getirmiş. Nasıl? Neden?"

"Bunları ona sormak zorundayız," dedi Shane. "Atıştırmalık bir şeyler istemiyorsa tabii."

"Lanet olsun," dedi Eve. "Atıştırmalık dedin de... Şimdi bir kurabiye daha olsa yerdim. Durumumuz ne kadar kötü dersiniz?"

"Arabayı ve Oliver'ın başına gelenleri düşünürsek bayağı kötü. Ama bu normal, değil mi?"

"Şu an keşke olmasa diyorum."

Michael, arkasında Oliver'la gelene kadar poker oynadılar. Üstü başı hala berbat halde olsa da Oliver ayağa kalkmıştı.

Hiç mutlu görünmüyordu. Gerçi hippi rolü yapmadığı zamanlarda mutlu göründüğü zaten olmamıştı ama bu seferki mutsuzluğunun sınırı yoktu.

"Gitmeliyiz," dedi. "Hem de hemen."

"O kadar kolay değil," dedi Shane. "Yanmış koltuklara oturmayı göze alsak bile aracımız artık o kadar da ışık geçirmez değil." Balyoz sayesinde artık bagaj bile ışık geçiriyordu. "Güneşin doğmasına da iki saat var. Gidemeyiz."

"Oliver, buraya neden geldiğimizi bize anlatmanın vakti geldi," dedi Michael. "Tabii sana ne olduğunu da."

"Sizi hiç ilgilendirmez," dedi Oliver.

"Kusura bakma ama bizi buraya sen sürüklediğine göre, bence ilgilendirir."

"Arabanız benim yüzümden değil, sizin ahmaklığınız yüzünden parçalandı. Bilmeniz gerekmiyor, benim de anlatmam gerekmiyor. Unutun." Her zamanki Oliver gibi konuşuyordu ama sendeleyerek yatağın ayakucuna oturması hiç ona göre değildi.

"İyi misin?" dedi Claire. Oliver başını kaldırıp ona baktı. Claire bir an onun gözlerinde korkunç bir şey gördü. Korku; sonsuz, boğucu, ezeli bir korku. Claire buna inanamadı. Oliver'ın herhangi bir şeyden korkabileceğini hiç düşünmemişti.

"Evet," dedi vampir. "İyiyim. Yaralar iyileşir ama burada kalırsak olacaklar değişmeyecek. Morganville'den yardım bekleyemeyiz. Yarın akşama kadar yola çıkmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Yoksa?"

"Yoksa daha kötüsü olur. Hepimize." Bitkin görünüyordu. "Dinlenmeliyim. Bir araba bulun."

"Para içinde yüzüyor sayılmayız."

Oliver tek kelime etmeden cüzdanını çıkardı. Çok geçmeden yeşil banknotlar ortaya çıktı.

Yüzlerce.

Bütün desteyi uzattı. "Dahası da var," dedi. "Bunu alın. İşe yarar bir şey almanıza yeter. Bagajının yeterince büyük olmasına dikkat edin."

Bir anlık tereddütten sonra Eve paraları aldı. "Oliver? Cidden iyi misin?"

"Olacağım. Michael, otelde biz gidene kadar kalabileceğim bir oda daha var mıdır?"

"Bakayım," dedi Michael. Kapıdan çıkıp gitti. Oliver gözlerini kapatıp başını yatak başlığına dayadı. O kadar kötü görünüyordu ki Claire hiçbir şey düşünemeden elini onun koluna koydu.

"Claire," dedi Oliver usulca, gözlerini açmadan. "Bana dokunmana izin verdim mi?"

Claire elini hemen çekti.

"Beni yalnız bırakın. Ben, şu an ben değilim."

Claire'in görebildiği kadarıyla, aslına bakılırsa kendisi gibiydi ama uzatmaya gerek yoktu.

Eve parayı sayıyordu. İşlem uzadıkça gözleri büyüyordu. "Vay be," dedi. "Bu paraya karada giden yelkenli bile alabilirim. Kafe işletmenin bu kadar kazandırdığını bilmiyordum."

"Kazandırmaz zaten," dedi Shane. "Oliver'ın yatağının altında altın yığını olmalı. Zengin olmak için çok vakti vardı Eve."

"Her şeyimi birkaç kez kaybedecek vaktim de oldu," dedi Oliver. "Doğrusunu isterseniz zengin oldum. Şu an ise bir zamanlar olduğum kadar yoksul değilim. Eskisi kadar zengin de değilim. İnsanların savaşları ve politikaları yüzünden. Elindekini korumak kolay değil. Hele de dışlanmış biriysen."

Claire vampirlerin o paraları nasıl kazandığını hiç düşünmemişti. Kolay olmamıştı herhalde. Televizyonda izlediği görüntüler gözünün önüne geldi, toplayabildiği eşyaları can havliyle kapıp savaş bölgelerinden kaçanları düşündü.

Oliver da bir zamanlar o kişilerden biri olmuştu. Amelie de. Ve Myrnin de. Hem de büyük olasılıkla bir kereden fazla. Ama atlatmışlardı.

Hayatta kalmayı başarmışlardı.

"Neler oldu?" dedi Claire, cevap beklemeden.

Oliver da onu şaşırtmadı.

6

Oliver odasına geçince -üç numaraya tabii- Claire, Eve ve Shane, iki vampir için odaları ışık geçirmez hale getirdi. Bu iş çok zor değildi. Perdeler kalındı ve biraz koli bandıyla kenarlardan da ışık geçirmez oldular. Kapılara LÜTFEN RAHATSIZ ETMEYİN levhaları koymayı da ihmal etmediler.

"Kapıları kilitleyip zincirle," dedi Shane, Michael'a. Odadan çıkıyorlardı. Şafak sökmek üzereydi. "Tekrar kapıya geldiğimizde seni cebinden ararım. Başka kimseye kapıyı açma."

"Bunu Oliver'a da söyledin mi?"

"Sence aptala mı benziyorum? Kendi başının çaresine baksın."

Michael başını iki yana salladı. "Dikkatli olun. Üçünüzü kendi başınıza gönderdiğim için içim hiç rahat değil."

"Linda da pompalısıyla yanımızda olacak," dedi Eve.

"Hatta bizi o götürecek. Ona kahvaltı ısmarlayacağız ve alacağı ağır şeyleri taşımasına yardım edeceğiz. İyi bir anlaşma oldu. Hem herkes onu seviyordur. O yanımızdayken kimse bize sataşmaz."

Bu fazlaca iyi niyetli bir düşünceydi ama Michael rahatlamışa benziyordu. Shane'le yumruklarını tokuşturdular. Kapı kapandı, kilit sesi duyuldu.

"Eee," dedi Eve, "Güzel bir gün başlarken ben hiç uyumadım, arabam yandı ve makyaj da yapamıyorum."

Makyaj yapmama fikri Shane'den çıkmıştı. Claire de bunun çok iyi bir fikir olduğunu kabul ediyordu. Eve, içlerinde açık ara en kolay akılda kalacak kişiydi. Pudrası, gözünde kalemi, uçuk renkli rujları olmayınca bambaşka biri olmuştu. Claire ona gotik çizginin dışında bir tişört vermişti. Eve tişörtün mor olması konusunda diretmişti. O tişört ve mavi kot pantolonla Eve neredeyse... normal biriydi. Saçlarını toplayıp atkuyruğu bile yapmıştı.

Üstünde başında hiç kurukafa yoktu ama botları yine de ürkütücüydü.

"Savaş bölgesinde kılık değiştirdiğin bir operasyonda olduğunu düşün," dedi Shane.

"Söylemesi kolay. Senin sadece kamuflaj desenli bir tişört ve şapka bulman gerekti. Bir de tütün çiğnesen tam olacaksın."

"Ben kılık değiştirmedim," dedi Claire.

Eve kıkırdadı. "Tatlım, sen kılık değiştirmiş bir halde yaşıyorsun. Hadi, belki Linda'da hala kurabiye vardır."

"Kahvaltıda mı?"

"Yemek konusunda despotluk yapıp kafanızdan yasaklar uydurmayın."

Ofise girdiklerinde Linda esniyordu ama uyanmış, kahvesini yudumluyordu. Eve günaydın deyince kurabiye tabağını tezgaha koydu. "Ah... Kahve de alabilir miyim?"

"Hemen şurada, sürahide. Şu ana kadar bile yeterince uzun bir gün oldu. Büyük bir fincan al." Linda gömleğini değiştirmişti. Yeni gömleği de kareliydi. Farklı renkteydi ama aşağı yukarı aynı görünüyordu. "Uyuyabildiniz mi çocuklar?"

"Pek uyuyamadık," diye homurdandı Shane. Ağzı tıka basa kurabiye doluydu. Eve kahvesini koydu. Shane de elini uzatarak kahve istedi. Eve gözlerini devirip sürahiyi bıraktı ve kurabiye tabağına yürüdü. "İşte Bayan Gıcık."

"Gıcık ben miyim, yoksa kendi kahvesini bile koymak istemeyen biri mi?"

Shane omuz silkip kendine kahve koyarken Eve, kurabiyeleri talan ediyordu. Claire de bir tane aldı. Claire kendini daha yorgun hissetmediğine şaşırıyordu. Muhtemelen gün ilerledikçe acısı çıkacaktı ama o an yorgunluktan çok... heyecan mı duyuyordu yoksa? Gergindi demek daha doğru olurdu. "Burada araba nereden alınır?"

"Durram'da mı?" Linda başını iki yana salladı. "İkinci el satan bir iki yer var. Yeni araba almak için şehre gitmek gerekir. Eskiden Durram bir petrol şehriydi. Petrol tükenince dibe vurdu. O zamandan beri herkes burayı terk edi-

yor. Hiçbir zaman çok büyük bir yer olmadı ama şu an elli yıl öncesinin yarısı kadar bile değil."

"Siz neden kaldınız?" diye sordu Shane, kahvesini içerek. Linda omuz silkti.

"Nereye gideyim ki? Kocam buraya gömüldü. İlk Irak savaşından ölüsü döndü. Ailem burada. Torunum Ernie burada. Araba satış yerlerinden biri Ernie'nin. Bu erken saatte araba bulma konusunda ona güveniyorum." Güldü. "Yaşlı bir kadın bir iyilik için torununu erkenden yataktan kaldıramıyorsa, yaşamanın bir anlamı kalmamış demektir. Kahvemi bitireyim, yola çıkarız."

Kahvesini Shane ve Eve'den daha hızlı içti. Beş dakika sonra Linda'nın kamyonetine biniyorlardı. Araba boyadan çok pasla kaplıydı. Koltuklar eğrilmişti. Claire, Shane'in kucağına oturdu. Claire'e göre hava hoştu. Shane'in nasıl sarıldığına bakılırsa o da durumdan hoşnuttu. Motor yeri göğü inletirken çakılları etrafa saçarak otoparktan çıktılar.

Pompalı tüfek mermilerinden zor okunan kasaba sınırı levhasının yanından geçtiler. "Genelde sabahları burada polis olur. Herhalde biri uyuyakaldı. Büyük ihtimalle Tom'dur. Tom barda sabahlamayı pek sever. Geç kaldığı için başı derde girecek."

"Kovulacak mı yani?"

"Kovulmak mı? Durram'da kovulmak diye bir şey yok. En fazla utanç verici bir duruma düşersiniz." Kapalı dükkanların ve boş bir benzin istasyonunun yanından geçip sağa döndüler. Biraz sonra da sola saptılar. "İşte burası."

Milyon yıllık tabelada HURLEY MOTORLARI yazıyordu. Kim bilir hangi tarihte birileri o tabelaya da ateş etmişti. Belki Claire'in doğumundan da önce. Belki *annesinin* doğumundan bile önce. Linda'nın otelini inşa edenlerin elinden çıkmışa benzeyen -ki düşününce gayet mantıklıydı- betonarme bir binanın önünde içler acısı arabalardan oluşan küçük bir koleksiyon duruyordu.

Bina maviye, pencereleri ve çatısı kırmızıya boyanmıştı ama zaman içinde tüm renkler cansız bir griye kesmişti. Linda birkaç fren denemesiyle kamyoneti durdurunca bir kapı açıldı ve genç bir adam kapıdan çıkıp el salladı.

"Ah, yakışıklıymış," dedi Eve fısıltıyla Claire'e. Claire başını salladı. Adam onlardan büyüktü, yirmilerinde olmalıydı ama yüzü biçimliydi. Büyükannesini anımsatan gülümsemesi de çok hoştu.

"Ah, *çok* yakışıklı!" dedi Shane kız taklidi yaparak. "Hemen çıkma teklif edelim!"

"Kes sesini, sersem. Claire, şuna vursana!"

"Vurdum varsay," dedi Claire. "Bak, kanıyor bile."

Shane burnundan soludu. "İş büyümeden inelim."

Onları duymazdan gelen Linda çoktan inmiş, torununa doğru yürüyordu. Onlar kucaklaşırken Claire, Shane'in kucağından kaldırıma indi. "Vay canına," dedi Eve, indikten sonra arabalara bakarak. "Bunların hali..."

"Acıklı."

"Ben korkunç diyecektim ama o da olur. Karavan falan istemediğimiz konusunda hemfikir miyiz?"

"Evet," dedi Shane. "Bana uyar."

Avluyu turladılar. Bütün arabalara bakmaları çok vakit almadı. Yüz ifadesine bakılırsa Eve'in beğendiği bir araba olmamıştı. "Rezalet," dedi. "Bagajı biraz büyük tek bir araba var, o da *pembe*." Hem de öyle böyle değildi, yanında pembe boya fabrikası patlamışa benziyordu.

Torunu, Linda'yla birlikte geldi. Eve'in şikayetlerini duymuştu. "Zaten istemezsin," dedi. "Janie Hearst'ün arabasıydı. Yağını hiç değiştirmeden on beş bin kilometre yol yapmış. Kendini Durram'ın Paris Hilton'u sanıyor. Merhaba, ben Ernie Dawson. Araba almak istediğinizi öğrendim. Sizinkinin başına gelenlere üzüldüm. O gerzek herifler çocukluğumdan beri öyle. Neyse ki kimsenin canı yanmamış."

"Evet. Bir an önce buradan gitmeye bakıyoruz," dedi Eve. "Araba benimdi. Bir Caddy'ydi, gerçek klasiklerden biriydi. Tamir edilebileceğini umuyorum. Birkaç hafta sonra gelip alabilirim."

Ernie başını salladı. Güneş yanığı teninin iyice belirginleştirdiği gözleri yeşildi. Kahverengi, dalgalı saçları yüzüne düşüyordu. Claire içgüdüsel olarak ondan hoşlandı ama sonra kanının ısındığı son yakışıklı yabancıyı hatırlayıverdi. Sonu iyi olmamıştı. Claire vücudundaki kanın tamamını kaybedecekti az daha.

Ernie'nin gülümsemesini karşılıksız bıraktı. "Bir çaresine bakarız," dedi Ernie. "Tamirci Earle Weeks bir şeyler yapar ama ona sıkı bir depozito bırakmanız lazım. Parçaları sipariş etmesi gerekecektir."

"Bana pembe olmayan, iyi bir araba gösterirsen çok sevinirim."

"Aslına bakarsan bu gördüklerin dışında bir şey yok. Ama..." Birkaç saniye Eve'e baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Yok. Sen onunla ilgilenmezsin."

"Neyle?"

"Arkada tuttuğum bir şey var da. Buralarda kimse onu almaz. Elden çıkarmak için Dallas dışında bir şirketle anlaşmaya çalışıyorum ama sen klasik bir Caddy deyince..."

Eve olduğu yerde zıpladı. "Harika! Hemen görelim!"

"Ben baştan uyarayım. Hoşuna gitmeyecek."

"Pembe mi?"

"Hayır. Kesinlikle pembe değil. Ama..." Ernie omuz silkti. "Tamam, beni takip edin."

"Düzgün bir şey çıksa iyi olur," dedi Shane cebine gizlediği kurabiyeyi alarak. Kurabiyeyi ortadan kırıp yarısını Claire'e uzattı.

"Sabırsızlanıyorum," dedi Claire kurabiyeyi ağzına atarak. Linda inanılmaz bir aşçıydı. "Kahvaltıda kurabiye yediğime inanamıyorum."

"Teksas'ın Durram kasabasında yanmış bir araba ve iki vampirle mahsur kaldığımıza, bir de bu kurabiyelerin güzelliğine inanamıyorum."

Haklıydı.

Eve'in yüzünde kutsal kaseyi ya da onun gotik eşdeğeri neyse onu görmüş gibi bir ifade vardı. Yüzüne bir gülümseme yayılmıştı, ağzı açıktı ve gözleri ışıl ışıldı. "Satılık mı?"

dedi. Claire'in gördüğü kadarıyla işi ağırdan almaya çalışıyor ama hiç beceremiyordu. "Ne kadar?"

Ernie ona hiç kanmamıştı. Dudaklarını büzerek bir Eve'e, bir arabaya baktı. "Şey," dedi dalgınca, "büyükannenin yakını olduğunuz için üç bine kadar inebilirim."

"Bu kızı dolandırmaya kalkma," dedi Linda. "Cenaze levazımatçısı Matt'e bu lanet araba için yedi yüz dolar verdiğini biliyorum. Altı aydır burada toz içinde yatıyor. En fazla bin dolara bırakman lazım."

"Büyükanne!"

"Bana büyükanne deme! Kibar ol. Bir cenaze arabasını kasabadan kime satacaksın?"

"Şey," dedi Ernie, "bir parti arabası olarak satmayı planlıyordum."

Dev gibi bir arabaydı. Parlak, siyah kasa, gümüş rengi süslemelerle bezeliydi. Arka camlarda solmuş, beyaz perdeler vardı. Büyükanne Linda haklıydı. Araba toz kaplıydı ama toz haricinde sapasağlam görünüyordu.

"Parti arabası mı?" dedi Eve.

"Evet. Baksanıza."

Ernie tabutun konduğu arka kısmın kapısını açtı. Görmeyi bekledikleri, tabutu tutmaya yarayan metal raylar ya da mandallar yoktu. Zemin siyah halı kaplıydı. Yanlarda karşılıklı ikişer koltuk vardı.

"Teker teker bardak tutacaklarını yerleştirdim. DVD izlemek için açılır kapanır ekran da koyacaktım ama param bitti."

Eve transa geçmiş gibi cebinden parayı çıkardı, üç bin dolar saydı ve Ernie'ye uzattı.

"Önce sürmek istemez misin?"

"Gidiyor mu?"

"Evet, bir sorunu yok."

"Havalandırması var mı?"

"Tabii ki. Hem önde hem arkada."

"Anahtarları alayım." Eve elini uzattı. Ernie parmağını kaldırarak izin istedi, binanın arkasına koştu ve şangırdatarak getirdiği anahtarlığı gülümseyerek Eve'e verdi.

Eve şöför kapısını açıp arabaya bindi. Motor öksürür gibi çalıştı ve ardından bir kedi gibi rahatça mırladı.

Eve vitesi okşadı, sonra kendini tutamayıp direksiyonu *kucakladı*. "Benimsin," dedi. "Benimsin, benimsin."

"Tamam. Ben ürkmeye başladım," dedi Shane. "Bu sapkın sevgiyi atlayıp sürme kısmına geçebilir miyiz?"

"Siz bir tur atın," dedi Ernie. "Ben belgeleri hazırlayayım. On beş dakikaya tamamdır."

"Ön koltuk benim!" dedi Shane, Claire'den bir saniye önce. "Sana da ölü koltuğu kaldı."

"Çok komik."

"Gerçek ölüler gelip oraya oturana kadar bekle."

Bunları Ernie'nin önünde söylemek doğru değildi. Shane geç de olsa bunu fark ederek gözlerini kırpıştırdı. "Ölüler falan gelmeyecek tabii ama gelseler komik olurdu."

"Hem de nasıl," dedi Claire ve arabanın arkasına yürüdü. İçeri girmek kolay olmadı ama oturunca Claire kendini

limuzindeymiş gibi hissetti. Emniyet kemerini bulup bağladı. Cenaze arabasıyla kaza yapıp ölmenin alemi yoktu. Eve için bile fazla trajik bir ironi olurdu bu. "Aaa, sahiden de bardak tutacakları varmış."

"*Ecel*," dedi Eve iç çekerek.

"Yanan arabanda da ölmedik, ecel nereden çıktı şimdi?" dedi Shane kemerini bağlayarak.

"Ecel. Bu arabanın adını Ecel koyuyorum."

Shane bir süre Eve'in yüzüne baktı, sonra başını iki yana salladı. "İlaca başlamayı hiç düşündün mü?"

Eve ona ortaparmağını gösterdi.

"Ah. Normale döndük. Harika."

Eve alışmak için cenaze arabasını dikkatle yürüttü. "Herhalde benzini içiyordur ama şunun siyahlığına bak!"

Claire dışarı bakmak için arka camdaki beyaz perdeyi kenara çekti. Binanın önünden el sallayan Linda'yla Ernie'ye el salladı. "Buradan el sallayan ilk kişiyimdir herhalde," dedi. "Garip."

"Garip değil, *korkunç*. Korkunç güzel. Tamam, sıkı tutunun. Gidiyoruz." Eve gaza basınca araba ileri fırladı. Shane kontrol paneline tutundu. "Vay be. İyiymiş. Sadece cenaze töreni hızında gidecek falan sandım."

"Bu şeye cidden isim koyuyor olamazsın."

"Koyuyorum. Ecel."

"Hiç değilse Gözdağı falan gibi sert bir şey koysaydın."

"Araba benim," dedi Eve gülümseyerek. "Kuralları da ben koyarım. İstersen git, pembe arabayı da sen al."

Shane ürperdi ve sustu.

Eve kaza yapmadan beş dakika kadar dolanmayı başardıktan sonra otoparka döndü. Anahtarı çevirdikten sonra deri koltuğuna yaslanıp memnuniyetle iç çekti. "Gelmiş geçmiş en güzel gezi bu."

Shane arabadan indi. Claire de arkadan dışarı kaydı. Onu bekleyen Shane, belinden tutarak inmesine yardım etti, sonra da hemen bırakmadı. Sanki dünya sallandı da Claire ona doğru çekiliyordu. "İçeri girelim de Eve adama daha fazla para vermeye kalkmasın," dedi Shane. "Biliyorsun, yapar."

"Eli açıktır," dedi Claire. "Hem belki Linda'da biraz daha kurabiye vardır."

"İyi dedin."

İçeriye girdiklerinde Eve imzayı atıyordu bile. Ehliyeti ve ruhsatı masadaydı. Ernie gerekli bilgileri alıp ofisine geçti. Küçük, tozlu ve dağınık bir odaydı bu. Görünüşe bakılırsa orada çoğunlukla sadece Ernie çalışıyordu. Linda duvara yaslanıp büyük pencereden otoparktaki arabaya baktı. Dalgındı.

"Bir şey mi var?" dedi Claire.

Linda ona bakıp başını iki yana salladı. "Muhtemelen yoktur. Şerif neden görünmedi diye düşünüyordum. Kasabayı sık sık turlar fakat henüz buraya gelmedi. Kasaba sınırında da devriye yoktu. Tuhaf."

Ernie belgeleri doldurup ruhsatla birlikte Eve'e verdi. El sıkıştılar. Eve adama kur yapar gibi gülümsedi. "Teşekkürler," dedi adam. "Kasabada uzun mu kalacaksınız?"

"Şey, hayır. Ben... Biz gidiyorduk. Dallas'a. Erkek arkadaşımla." Eve bunu gereğinden fazla vurgulamadan söylemişti. Claire, Ernie'nin kötü biri olduğunu sanmıyordu. Eve de gotik imajına bürünmediği zamanlarda bile güzel bir kızdı.

Ernie irkildi. "Tahmin etmeliydim. Neyse, yeni arabanı güle güle kullan, Eve. Kendini özletme."

"Bundan daha fazla özletmem zaten," dedi Eve, dışarı çıkarlarken.

Linda yanlarından geçip doğruca kamyonetine gitti. "Hey," dedi Shane. "Kahvaltı ne olacak? Size bir şeyler alacaktık..."

"Gerek yok," dedi Linda arabaya binerek. "Ben şerifi görmeye gidiyorum," dedi açık camdan. "Bugün neler döndüğünü öğrenmeye çalışacağım. Sizi göremezsem, şimdiden iyi yolculuklar. Bu haftaya renk kattınız. Sağolun, eksik olmayın. Hatta bütün aya da denebilir."

"Biz teşekkür ederiz," dedi Shane. "Oteliniz harika."

Linda gülümsedi. "Bence de. Hadi güle güle."

Tozu dumana katarak otoparktan çıktı. Ernie iç çekti. "Büyükannem yarış pilotu gibidir," dedi. "İyi yolculuklar."

Vedalaşıp cenaze arabasına bindiler ve otelin yolunu tuttular.

Ama oraya hiç ulaşamadılar. Kasaba sınırından geçip yokuş çıkarken Claire parlayan kırmızı mavi ışıklar gördü. "Eyvah." Eve frene bastı. Shane'le bakıştılar. "Otelden geliyor, değil mi? Oteldeler."

"Öyle görünüyor," dedi Shane. "Hiç iyi olmadı."

"Michael'ı ara."

"Polisler belki..."

"Ne? Başka birinin mi peşindeler? Michael'ı ara, Shane!"

Shane numarayı çevirdi, bir süre sonra telefonu kapattı. "Meşgul. Oraya gitmeliyiz."

"Gidip ne yapacağız peki?"

"Bilmiyorum! Erkek arkadaşının güneşte patates kızartması olmasını mı istiyorsun?"

Eve cevap vermedi. Parmaklarıyla direksiyona pat pat vurdu. Acı çeker gibi bakıyordu. "Ondan daha sonra özür dilerim."

Gaza bastı. Yokuştan inerken hızlanan cenaze arabası otelin yanından hız sınırlarını aşarak geçip gitti.

Polis arabalarından biri -iki taneydiler- otoparktan çıkıp peşlerine düştü. Eve yavaşlamadı.

"Eve, ne yapıyorsun? Çölün ortasında bir cenaze arabasıyla onları atlatamayız!"

"Atlatmaya çalışmıyorum," dedi Eve. "Claire, arkaya bak. Diğer arabanın da gelip gelmediğini söyle."

Claire birkaç saniye sonra diğer arabanın ışıklarını da gördü. "İkisi de geliyor," dedi. "Bunun neresi iyi peki?"

"Michael'a mesaj at," dedi Eve, Shane'e. "Yolun temizlendiğini, kıçını oradan kurtarması gerektiğini söyle."

"Oliver ne olacak?"

"Michael ona haber vermeden duramaz. Merak etme."

Shane hemen mesajı yazdı. "Dışarısı hala güneşli."

"Oliver daha yaşlı," dedi Claire. "Güneşte Michael'dan çok daha uzun süre kalabilir. Belki o polisleri başka tarafa çekebilir."

"Bu onlara kalmış," dedi Eve. "Ben mümkün olduğunca yola devam etmeliyim. Onları ne kadar kızdırırsak Michael'la Oliver'ın kaçma şansı o kadar artar."

Polis arabaları yaklaşırken cenaze arabasının yarış için yapılmadığı anlaşıldı. Birkaç kilometre ötede yakalandılar.

Pes eden Eve frene basıp durdu.

"Tamam, şöyle yapıyoruz," dedi Shane. "Ellerinizi kaldırın, uslu olun. Panikledin, o kadar. Biz sana kenara çek dedik ama sen kilitlenip kaldın. Anlaşıldı mı?"

"Bunun bir faydası olmaz."

"Aptal sarışın rolü yaparsan olur. İyi oyna, Eve. Zaten başımız yeterince dertte."

Gerisi bir *reality show* gibiydi. Polis arabadan inmelerini söyledi. Claire daha ne olduğunu anlayamadan arabaya dayandı. Üstleri aranıyordu. Aşağılayıcı bir şeydi bu. Eve'in ağladığını duydu. Onun rol yapıp yapmadığını bilemiyordu. Eve bazen çok küçük şeylere de ağlardı. Shane sorulara alçak sesle cevap veriyordu. Morganville polisiyle çok vakit geçirmişti. Claire için ise yeni bir tecrübeydi bu. Ona düşenin şerif yardımcısı olduğunu tahmin etti. Uzun, ince, üniforması üstüne oturmayan bir adamdı. Gergin gibiydi. Özellikle de kelepçeleri takarken.

"Hey," dedi Shane, elleri arkadan kelepçelenirken. "Ona zarar vermeyin. Onun suçu yok!"

"Kimse kimseye zarar vermiyor," dedi tanıdıkları şerif. "Sakin olalım. İsimlerinizi alayım. Sen!" Claire'i işaret etti.

"Claire Danvers." MIT'ye girme şansı varsa bile yok oluyordu işte. Sabıka fotoğrafı *Facebook*'a yayılacaktı. Herkes onunla alay edecekti. Lisede yaşadıklarının milyon katını yaşayacaktı yine.

"Adres?"

Morganville'deki, Lot Sokağı'ndaki adresi verdi. Diğerlerinin ne yapacağını bilmiyordu. Belki de yalan söylemeli, başka bir adres uydurmalıydı. Ama buna cesaret edemedi. Shane'in dediği gibi başları yeterince dertteydi.

Eve titrek bir sesle adını söyledi. O da, Shane de Morganville'deki adresi söyledi.

"Ev arkadaşı mısınız yani?" diye sordu şerif. "Dünkü sarışın çocuk nerede?"

"Şey..." Eve dudaklarını ısırıp gözlerini kapadı. "Kavga ettik. Şiddetli bir kavgaydı. O... gitti."

"Nasıl gitti? Geldiğiniz arabanın yandığını gördük. Buradan otobüs de geçmez, bayan."

"Otostop çekti," dedi Eve. "Bir kamyona bindi. Tam görmedim. Duydum sadece."

"Kamyon demek," dedi şerif. "Hı hı. Linda'nın yerindeki kilitli kapının arkasında değil yani."

"Hayır, efendim."

Eve'in kumarı tuttuysa bu doğru olabilir, diye düşündü Claire. Michael'la Oliver gitmiş olabilirlerdi. Nerede oldukları başka bir hikayeydi.

"Linda'nın dönmesini bekleyeceğiz, sonra kapıları açıp neler döndüğüne bakacağız. Sizce de uygun mu?"

"Evet, efendim," dedi Eve. "Kelepçelere gerek var mı?"

"Üçünüz azılı baş belalarısınız," dedi şerif. "Dün sizi sorun çıkarırken buldum. Sonra arabanız onları tehdit ettiğinizi söyleyen kişiler tarafından yakıldı. Bu sabah adamlardan biri öldü, ikisi kayıp. Ölü olanı otelinizden bir kilometre ileride, kamyonetinde bulduk."

"Şey..." Eve donakaldı. "Anlamadım?"

"Cinayet," dedi şerif üstüne basa basa. "Onları sağ gören son kişi sizsiniz."

7

Upuzun gelen bir an boyunca kimse konuşmadı. Sessizliği Shane bozdu. "Onları bizim öldürdüğümüzü..."

"O noktada duralım, evlat. Hata yapmak istemiyorum." Şerif gırtlağını temizledi ve haklarla, sessiz kalmakla ilgili kuralları aktardı. Hiçbir şey düşünemeyen Claire serseme dönmüştü.

Tutuklanıyordu.

Hem de *adam öldürmekten.*

Eve muslukları iyice koyuvermişti. Claire onun için bir şey yapamıyordu. Kendisi için de bir şey yapamıyordu zaten.

Shane, polis arabasının arkasına bindirilirken ondan beklenmeyecek kadar sessiz durdu. Claire'le Eve de yanına bindirildi. Şerif kapıyı kapatmadan önce eğilip bir kez daha onlara baktı. Yüzünde neredeyse şefkatli denebilecek bir ifade vardı ama Claire kendini daha iyi hissetmedi.

"Yardımcım sizin... aracınızı kasabaya götürür," dedi şerif. "Onu burada bırakamayız. Çalınabilir. Durram'da zaten bir arabanızdan oldunuz. Bunun tekrarlanmasını istemeyiz."

Kapı kapanınca Eve sıçradı.

"Derin nefesler al," dedi Shane usulca. "Eve. Toparlan. Kendini böyle bırakamazsın. Sırası değil."

Şerif tel örgünün arkasındaki ön koltuğa geçti, kemerini bağladı, dikiz aynasından baktı ve, "Konuşmak yok," dedi.

Otele döndüler. Linda kamyonetini yeni park etmişti. Kadın endişeli görünüyordu. Pek konuşmadan şerifi dinledi ve anahtarları getirmeye gitti.

Tuttukları üç oda da açıldı. Şerif daha içeri girmeden Shane rahat bir nefes aldı. "Gittiler," dedi Shane. "Çıktılar."

"Nereden biliyorsun?"

"Michael benden akıllıdır, bir yolunu bulmuştur. Eve, kıvranmayı kes. Burası çok dar!"

"Özür dilerim," dedi Eve burnunu çekerek. Gözleri de burnu da kızarmıştı. Claire ona hafifçe omuz attı.

"Hey," dedi. "Her şey düzelecek. Biz bir şey yapmadık."

"Evet. Zaten Teksas'ta masumları idam ettikleri görülmüş değildir," dedi Eve. "Kendini kandırma. Başımız büyük dertte. Büyük derken, Amelie'nin bile çaresiz kalacağı bir büyüklükten söz ediyorum."

Gözleri yine doldu. Claire omuz darbesini yineledi. "Yapma. Bir şey olmayacak. Bir yolunu bulacağız."

"Birden başımıza Bayan İyimser kesildin."

"Ben iyimser değilim," dedi Claire. "Bizi tanıyorum."

"Aynen öyle," dedi Shane. "Bakın, polis merkezinde bizi ayıracaklar. Hiçbir şey söylemeyin. Sadece dinleyin, tamam mı? Ne derlerse desinler, ağzınızı açmayın."

"Ben de polisiye film izledim," dedi Eve. "Aptal değilim."

Shane eğilip Claire'in yüzüne baktı. "Anlaşıldı, Eve ona ters ters baktıkları an her şeyi sayıp dökecek. Ya sen, Claire?"

"Tek kelime etmeyeceğim," dedi Claire. Kalbi ağzındaydı ve bu sözünü tutup tutamayacağını bilmiyordu ama zamanında Bay Bishop'tan bile sır saklamıştı.

Onun yanında bu yaşananların lafı bile olmazdı.

Değil mi?

Durram'ın polis merkezi iki odadan ibaretti. Masaların ve bilgisayarların durduğu, duvarları mantar panolu açık bir alan ve kapısı parmaklıklı bir oda. Parmaklıklı kısma gelmeden Claire'le Shane'i kilise sıralarını andıran bir sıraya kelepçeleyip oturtmuşlardı. Birbirlerine daha yakın olsalar Claire kendini daha iyi hissedebilirdi. O an Shane'e sarılmaya çok ihtiyacı vardı.

"Efendim, lavaboya gidebilir miyim?" diye sordu Shane.

"İşlemleriniz tamamlanmadan olmaz."

"Şaka yapmıyorum, gerçekten gitmem gerek. Lütfen. Yerleri silmek istemezsiniz herhalde."

Şerif yardımcısı şüpheyle bakarken Shane, Claire'in de numara olup olmadığını anlayamadığı bir hareketle oturduğu yerde kıvrandı. Polis sonunda iç çekip onu çözdü ve ana odaya bağlı lavaboya götürdü.

Bu esnada Eve şerifin masasındaydı. Şerif ona koca bir kutu mendil ve bir bardak su vermişti.

Claire arka pencerede birini görünce ne yapacağını bilemedi. Uzun boylu, uzun pardösülü, şapkalı ve eldivenli biri.

Oliver. Güneşten korunacak şekilde giyinmişti. Durumlarını kontrol ediyordu. Claire'in ona baktığını görünce başını hafifçe salladı. Hiçbir şey söylemedi. *Merak etmeyin* bile demedi. Öylece gözden kayboldu.

Telefonu çalınca Claire gözlerini kırpıştırıp sağa sola baktı. Şerif de, yardımcısı da durumun farkında değildi. Eve telefonu duymuştu ama ilk anda attığı istemsiz bakıştan sonra başını önünde tutmayı başardı.

Claire kıvranarak dikkat çekmeden telefonu cebinden almayı başardı.

Michael mesaj yollamıştı. *Sizi kısa süre sonra oradan çıkaracağız. Çaktırmayın.*

Shane'in tavsiyesinden pek farklı değildi. Claire buna inanmak istedi ama zangır zangır titriyordu. Doğuştan bir kanun kaçağı olmadığı kesindi.

Başka bir şey düşünmeye çalışmalıydı. Mesela bilim. Bazıları kafalarını dağıtmak için beysbol maçı falan düşünürdü. Claire ise periyodik cetveli baştan sona saymayı tercih ediyordu. O bitince Myrnin'den öğrendiği simya sembollerine geçti. İşe yarıyordu. Hiç değilse o odanın ötesinde bir dünya olduğunu ve onu merak edecek insanların varlığını hatırladı.

Shane tuvaletten döndü ve eski yerine kelepçelendi. Dirseklerini dizlerine dayayarak hafifçe Claire'e doğru kaydı.

"Tuvalette bir pencere var," dedi. "Pek büyük sayılmaz ama sen geçebilirsin. Denedim, açılmıyor. O yüzden kırman gerekecek. Ses çıkabilir ve..."

Claire öksürüp eliyle ağzını kapattı. "Hapisten kaçacak değilim! Delirdin mi sen?"

"Şey, sonuçta bir fikir işte. O an iyi bir fikir gibi geldi bana." Shane doğrulup ona baktı. "Senin burada olmanı istemiyorum. Bu hiç..." Başını iki yana salladı. "Hiç doğru değil. Eve belaya kafalama daldı. Benim zaten başım dertten kurtulmuyor. Ama sen..."

"Ben iyiyim." Claire elini uzatıp Shane'in yanağına dokundu. O dokunuş, Shane'le başka bir yerde olma arzusunu körükledi. Mesela bir otel odasında, kapalı kapıların ardında. "Sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

"Seni kötü yönde etkiliyorum."

"Hapisten kaçmaya yönlendirerek, değil mi? Haklısın."

"Neyse ki bana uymadın."

Şerif yardımcısı masasından kalktı ve gelip Shane'i çözdü. "Sizinle biraz konuşalım, Bay Collins."

"Seve seve," dedi Shane sahte bir hevesle. Claire'e göz kırptı. Claire gülümserken ortada gerçek bir trajedi olduğunu hatırladı. Bir kişi ölmüş, iki kişi kaybolmuştu. Dünyanın en iyi insanları sayılmazlardı belki ama yine de...

Birden, o adamlar öldüğü sırada Oliver'ın nerede olduğunu bilmediğini fark ederek ürperdi.

Şerif onları saatlerce sorguladıktan sonra arka taraftaki hücrelere kapattı. Shane bir hücredeydi, Eve'le Claire diğer hücrede. Telefonlarıyla birlikte bütün eşyaları alınmıştı. Claire mesajları silecek vakti bulmuştu ama Michael'ın bir kaçak gibi dışarıda dolandığı her an ortaya çıkabilirdi.

Kulağa romantik bir şeymiş gibi geliyordu ama değildi. Özellikle de güneşe sığınaksız yakalanabilecek bir vampir söz konusuyken.

Claire o ikisinin soğutucuyu yanlarına almayı akıl ettiklerini umuyordu. Yanıkları da varsa kana ihtiyaç duyacakları kesindi.

Ben de burada oturmuş, kendi başının çaresine bakabilecek vampirler için endişeleniyorum, dedi içinden. *Annemleri aradıklarında olacaklar için endişelensem daha iyi olur.* Ki arayacaklardı ve durum milyon kat daha kötü bir hal alacaktı.

"Hey," dedi Shane, parmaklığın diğer tarafından. "Bir çikolataya karşılık size sigara veririm."

"Çok komiksin," dedi Eve. Yanaklarında ve gözlerinin etrafında hala kızarıklıklar vardı. "Nasıl oluyor da sürekli parmaklıkların arkasına düşmeyi beceriyorsun?"

"Bak şu konuşana. Cenaze arabasıyla polis ekmeye çalışan ben değilim."

"O cenaze arabası kaç beygir, haberin var mı?" Yine o hülyalı ifadeye büründü. "O arabayı seviyorum."

"Umarım o da seni seviyordur, yoksa çok acıklı bir duruma düşersin." Shane parmaklıkları tuttu. "O kadar da kötü

değil. Bu sefer hiç değilse yanımda daha düzgün birileri var." Bu sefer ayrıca vampire dönüştürülmesi ya da diri diri yakılması da gündemde değildi ama bunları dile getirmeye gerek yoktu. "Tuvalet kağıdımız bile var."

"Bunları dinlemek istemiyorum Collins." Eve iç çekip volta attı. "Geçmişin hakkında gereğinden çok şey anlatıyor."

Claire parmaklıklara uzandı. Shane'le parmakları birbirine geçti. "Hey," dedi Shane. "Bu çok tanıdık."

"Benim için değil," dedi Claire. "Ben genellikle parmaklıkların *dışında* olurum."

"Gayet iyi gidiyorsun."

Claire gülümsedi, sonra derin bir nefes aldı. "Sana söylemem gereken bir şey var. Önemli."

Shane onun parmaklarını sıktı ve işaret parmağıyla gümüş yüzüğünü okşadı. "Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Oliver'ı gördüm," dedi Claire fısıltıyla. Shane'in bunu duymayı beklemediği belliydi. Claire'in gözlerinin önünde yüzü şekilden şekle girdi.

"Harika," dedi. "Ne zaman?"

"Sen sorgudayken pencereden gördüm," dedi Claire.

"Pişiyor muydu?"

"Hayır, kalın bir paltosu ve şapkası vardı. Gündüz vakti dışarıda olduğuna sevinmişe de benzemiyordu."

"Pişmesini ummak saflık olur galiba." Shane bir an sessiz kaldıktan sonra başını iki yana salladı. "Karanlığı bekleyeceklerdir," dedi. "Planları ne olursa olsun buna mecburlar. Michael gündüz etkisiz. Keşke ne yaptıklarını bilseydik."

"Herhalde bizimle aynı şeyi düşünüyorlardır," dedi Claire. "Onlar da bizim ne yaptığımızı bilmiyor. Konunun Eve'in kötü şoförlüğü olduğunu sanıyor olmalılar."

"Hey, duydum!" dedi Eve.

Shane bir an gülümsedi. Kahverengi gözleri Claire'in gözlerini hiç bırakmadı. "Hiç hoşuma gitmiyor," dedi. "İkinizi burada görmek hiç hoş değil."

"Benim dünyama hoşgeldin," dedi Claire. "Ben de seni hapiste görmekten hoşlanmıyorum." Acı acı güldü. "Güya bu gezi eğlenceli olacaktı. Şimdiye Dallas'ta olmalıydık."

"Babam, hayatın bir yolculuk olduğunu söylerdi. Ama birilerinin işi eline yüzüne bulaştırıp haritayı kaybettiği bir yolculuk."

Claire o an Shane'in babasını düşünmek istediğini hiç sanmıyordu. Frank Collins'in kara bir bulut gibi aralarında dolanmasını istemezdi. Yeniden hapiste olmak Shane'in aklına babasını getiriyor olmalıydı. Ne yazık ki... Frank çocuğunu sömüren, kötü bir babaydı ve vampire dönüşmek onu daha iyi bir baba yapmış olamazdı.

Bir kere Claire'in hayatını kurtarmış olsa bile.

"Yan yana olmamız her şeyden önemli," dedi Claire.

"Konu açılmışken," dedi Shane, "buradan çıkınca birlikte istediğimiz yere gidebiliriz, biliyorsun değil mi? Bu olasılık da masada dursun istedim."

Geri dönmemekten, Morganville'i terk etmekten bahsediyordu. Claire de bunu düşünmüştü. "Yapamam, Shane. Annemler..."

Shane başını ona doğru eğip sesini alçalttı. "Senin orada olmanı istediklerini mi sanıyorsun? Her gün hayatını riske atmandan memnunlar mı sence? Senin oradan kurtulmanı istemezler mi dersin?"

"Yapamam, Shane. Yapamam işte. Özür dilerim."

Shane derin bir nefes aldı. "Bu parmaklığın içinden geçebilseydim, bahse girerim ki seni ikna edebilirdim."

"Tekrar tutuklanırdın."

"Düşün, işte o kadar kendine çekiyorsun beni, ufaklık." Claire'in parmaklarını öptü. O sıcak dokunuş Claire'in tüm bedenine yayıldı. Onunla zamanın olmadığı o sessizlikte baş başa olmanın nasıl bir şey olduğunu anımsamıştı. "Ama buradan çıkana kadar pek bir şey..." Kaşlarını çatıp şerifin parmaklıklı oda kapısına baktı. "Sen de duydun mu?"

"Neyi?" Claire daha soruyu sorarken bir motor sesi duydu. Kamyon ya da tır gibi büyük bir araç olmalıydı. Frenler öttü ve motor sustu. "Teslimat gibi bir şey olabilir."

Claire hiç sanmıyordu. İçinde kötü bir his vardı. Shane'in kapıya bakışından da aynı şey okunuyordu.

Ofiste bir cam kırıldı, biri bağırdı, bir başkası kahkaha attı.

Başka camlar kırıldı, başka haykırışlar yükseldi.

Shane onu bıraktı. "Claire, Eve, hücrenin arkasına geçin." Kızlar kıpırdamayınca sesini yükseltti. "Hadi!"

Hücrede saklanacak yer olmasa da arkaya geçip oturdular ve kim gelecek diye hücre kapısına baktılar.

Gelen Oliver değildi, Michael bile değildi.

Morley'ydi, Morganvilleli evsiz vampir. Üstüne her zamanki gibi paçavralar geçirmişti. Keçeleşmiş kır saçlarının üstüne geniş, siyah bir şapka kondurmuştu.

Hücre kapısındaki parmaklıklara baktı, demir kapıyı menteşelerinden söküp çıkardı ve çok hafifmiş gibi bir kenara bıraktı.

İçeri girip üçüne baktı ve şapkasını çıkarıp hafifçe eğilerek selam verdi. Selam konusunda oldukça başarılıydı. Herhalde bol bol uygulama fırsatı bulmuştu. Güzel selam vermenin çok işe yaradığı çağları görecek kadar yaşlı duruyordu.

"Havuza tıkılmış ıstakozlar gibi," dedi. "Bana kan bağışı yapacağınız konusunda anlaşmıştık ama bu kadar da kolay olacağını tahmin etmemiştim."

Gülümsedi.

Dişleri ortadaydı.

Claire kalkıp parmaklığa yürüdü. Korktuğunu Morley'ye -ya da herhangi başka bir vampire- belli etmek istemiyordu. Çılgın -yoksa daha çılgın mı demeliydi- günlerinde Myrnin'le çalışırken korktuğunu belli etmenin saldırıya davetiye olduğunu öğrenmişti. Vampirler bu davetiyeye direnemiyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordu. O karmaşa arasında bir an Oliver'ın Morley'yle işbirliği yapmış olabileceği aklına gelmişti çünkü. Ama bu imkansızdı. O ikisinin uygarca bir konuşma yapması bile olası değildi. "Morganville'den çıkmamanız gerekiyordu!"

"Ah, evet. Amelie'nin kuralları." Bunları kırmızı gözlerle

söylemişti. "Zavallı Amelie bu günlerde bazı sorunlar yaşıyor. Söylentiye göre kasaba sınırlarını eskisi gibi kontrol edemiyormuş. Söylentileri sınamaya karar verdim ve gördün mü bak? *Özgürüm.*"

Hiç ama hiç iyi değildi bu. Claire, Morley'yi çok iyi tanımıyordu ama onun eski acımasız vampirlere benzediğini biliyordu. Her istediğini her istediğinde al ve sonuçlarını umursama. Amelie'nin -hatta Oliver'ın bile- tam aksiydi. Morley'nin gözünde insanlar yürüyen -ve bazen de ondan kaçarak heyecanı arttıran- kan torbalarından ibaretti.

"Peşine düşerler," dedi Claire. "Amelie'nin adamları peşini bırakmaz. Bunu biliyorsun."

"O kovalamacanın sonuçlarını dört gözle bekliyorum." Morley demir parmaklıkların önünde volta atıyor, bir yandan da Claire'in bilmediği bir şarkı mırıldanıyordu. Gözlerinde vahşi bir ışık vardı. Açlıktan çok eğlenceyi anımsatan bir ışık. "Orada tutulmuşsunuzdur. Sizi çıkarayım mı?"

"Aslına bakarsan burası çok rahat," dedi Shane. "Zaman geçtikçe daha da alışıyorum."

"Anladım, centilmenlik yapıyorsun," dedi Morley. "Bayanlar önden demek istiyorsun."

"Hayır!" Shane parmaklıklara koştu. Morley gözünü Eve'le Claire'e dikmişti. Claire cesur bir ifade takınmanın Morley'de işe yaramayacağını anlamıştı. "Fikrimi değiştirdim. Önce ben."

Morley gözlerini kızlardan ayırmadan Shane'e parmak salladı. "Hayır, fırsatı kaçırdın. Zaten kendini centilmen

sananlardan hiç hoşlanmam. O şekilde arkadaş edineceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

"Dur!" diye bağırarak parmaklıkları sarstı Shane. "Buraya gel, pire torbası! Gel de gör gününü!"

"Pireler kan emer," dedi Morley. "O akıllı hayvanlar vampirlerin kuzeni sayılır. Neden alınayım? Beni kızdırmak için daha zekice şeyler söylemelisin, çocuk. Bana don, fırtına ve bulut yüklü, şubat suratlı diyebilirdin. Ya da kafamda akıldan çok saç olduğunu. Kültür mirasınızın hakkını verin, ne olur."

Shane buna ne diyeceğini bilemedi. Claire gırtlağını temizledi. "Şey gibi mi... Merhametten nasibini almamış insan kılıklı biçare?" Claire, Shakespeare'den nefret ederdi ama lisede *Venedik Taciri* oynandığı için bir şeyler ezberlemek zorunda kalmıştı.

Morley'nin yüzündeki hayret dolu ifadeye bakılırsa bu çabalar nihayet işe yaramıştı. Morley bir adım geriledi.

"Konuşuyor!" dedi Morley. "Hem de şairane, şanlı sözcüklerle. Gerçi o şairi ben de çok sevmem. Birlikte içmesi hiç zevkli bir adam değildi. Bir şeyler yazmak için durmadan ortadan kaybolurdu. Yazarlar... Hepsi çok sıkıcıdır."

"Burada ne yapıyorsun? Bizi almaya gelmediğini biliyorum," dedi Claire. Ondan hiç çekinmiyormuş gibi öne gelip parmaklıkları kavradı. Kalp atışlarını vampirin duymadığını umuyordu ama duyuyor olmalıydı. "Biz o kadar da önemli değiliz."

"Çok doğru. Sizin bizim için zerre kadar bile öneminiz yok. Bir kasaba arıyoruz. Küçük, izbe, kolay kontrol edile-

bilir bir yer. Burası da ihtimal dahilindeydi ama bize biraz büyük geldi."

Biz. Morley, Morganville'den yalnız çıkmamıştı. Claire sesini duydukları büyük aracı hatırladı. Büyük bir kamyon ya da otobüs olabilirdi. Hangisi olursa olsun çok sayıda vampir taşıyabilirdi. Morley'nin birlikte Morganville'den ayrılmak için başvurduğu vampirler gibi.

Durum giderek daha da güzelleşiyordu.

"Buraya taşınamazsınız," dedi Claire, mantık bir işe yararmış gibi. Morley öne doğru bir adım atınca parmaklıkları bırakıp geriledi. "Burada insanlar yaşıyor."

"Öyle. Burayı istemiyorum zaten. Fazla kalabalık. Kontrol etmesi zor. Ne var ki erzaka ihtiyacımız var ve bu iş için daha iyi bir yer bulamazdık." Morley birden atılıp parmaklıkları tuttu ve kapıyı *söküp attı.*

Claire'in arkasındaki Eve çığlığı bastı. Ardından eliyle ağzını kapatmış gibi ses boğuklaşıp yok oldu.

Claire kıpırdamadı. Kaçmanın bir anlamı yoktu. Shane bağırarak bir şey söylüyordu. Claire'in boynundaki, Myrnin'in ısırarak açtığı yara nedense acıyordu.

Morley kapı eşiğini kapatarak orada duruyordu. Derken içeri adımını attı. Bir kaplan gibi süzülüyordu. Gözleri kan rengiydi.

"Eğilin!" diye bağırdı biri arkadan. Claire bir an bile beklemeye cüret etmeden kendini yere attı. Kopan gümbürtünün silah sesi olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Morley sendeleyip tek dizinin üstüne düştü.

Şerif afallamış görünüyordu. Şakağında kan vardı ama silahı tutan eli titremiyordu. "Yere yatın, bayım," dedi. "Sizi tekrar vurmak zorunda bırakmayın beni."

Morley yavaşça yüzükoyun yere yattı. Şerif derin bir nefes alıp Eve'le Claire'e dışarı çıkmalarını işaret etti. Claire, Morley'nin elinin üstünden atlayarak -ve her an filmlerdeki gibi uzanıp onu yakalamasını bekleyerek- dışarı çıktı.

Morley kıpırdamadı. Eve birkaç saniye duraksadıktan sonra Morley'ye yaklaşmamaya çalışarak hücreden çıktı. Şerif ikisini bir kenara çektikten sonra Shane'in hücre kapısını açtı. "Çık," dedi. "Onu içeri sokmama yardım et."

"Onu kilitlemek bir işe yaramaz," dedi Shane. "Kapılardan ikisini zaten kırdı. Üçüncüyü de mi kırsın istiyorsun?"

Şerif belli ki bunu düşünmemeye çalışıyordu. "Kim bunlar?" dedi. "Bir tür canavar mı?"

"Sayılır," dedi Shane, Claire'e sarılarak. Bir saniye sonra Eve de kucaklaşmaya katılmıştı. "Teşekkür ederiz. İnanmadığını biliyorum ama burada kötü adamlar biz değiliz."

"Haklı olduğunuzu düşünmeye başladım."

"İlk ipucu neydi? Dişler mi, kağıt gibi kolayca yırtılan kapılar mı?" Shane cevabı beklemedi. "O ölmedi. Seninle oynuyor."

"Ne?"

"Onu elindekiyle öldüremezsin," dedi Eve. "Yavaşlatamazsın bile."

Şerif dönüp Morley'ye baktı. Vampir hala yerdeydi. Silahını ona doğrulttu.

Morley kımıldamadı.

"Hayır, o öldü," dedi şerif. Gidip parmaklarını Morley'nin boynuna bastırdı, sonra elini hemen çekip geriledi. "Soğuk."

Morley kahkaha atarak dönüp doğruldu. Mezardan çıkıyormuş rolü yapmaya çalışıyordu. Kir içinde olmasının role faydası oluyordu doğrusu.

Şerif duvara çarpana kadar geriledi ve silahını Morley'ye doğrultup ateş etti.

Kulakları sağır eden gürültü hala Claire'in kafasında çınlarken Morley üstünü başını silkeledi. "Lütfen," dedi ayağa kalkarak. Elini uzatıp silahı şeriften aldı ve bir kenara fırlattı. "Gürültüyü hiç sevmem. Çığlık olmadığı sürece. Çığlıklar güzeldir. Bakın, göstereyim."

Şerifin boğazını sıktı.

Soluk renkli bir şey hızla yaklaştı. Birden başka bir vampir kapıda belirdi -Patience Goldman- ve Morley'nin bileğini tuttu. Esmer, iri gözlü, genç bir kadındı. Hayattayken teninin de esmer olduğunu tahmin etmek zor değildi.

"Dur," dedi Patience. Claire onunla -aslında tüm Goldman ailesiyle- daha önce tanışmıştı. Aslına bakılırsa onlardan hoşlanıyordu da. Vampir olmalarına rağmen insanlara değer veriyorlardı. Patience da, Morley'nin şerifi öldürmesine engel olmaya çalışarak bunu kanıtlıyordu. "Buna gerek yok."

Morley boştaki eliyle onu itti. "Bana el sürme, kadın! Bu seni ilgilendirmez."

tg: kaktusunx

"Erzak almaya geldik," dedi Patience. Claire onun bunu söylerken rahatsız olduğunu fark etti. *Erzak* demek, *insan* demekti. "İhtiyacımızı karşıladık. Artık gidelim. Ne kadar oyalanırsak o kadar dikkat çekeriz. Gereksiz bir risk bu!"

Patience ve kardeşi Jacob, bir süredir Morley'yle takılıyordu. Morganville'den ve ailelerinin kısıtlamalarından kaçmak istiyorlardı. Theo Goldman iyi bir adamdı ama Claire'in tanıdığı kadarıyla çok katıydı. Claire, Morley'nin onları birlikte kaçmaya ikna ettiğine inanabilirdi ama insan öldürmeye ikna ettiğine inanamazdı.

En azından gereksiz yere. Vampirlerin o konudaki ahlaki değerleri değişkendi. *Besin zincirinin en tepesindeki avcı olmanın etkileri*, diye tahmin yürüttü Claire.

"Hmmm," dedi Morley, bakışlarını yeniden şerife çevirerek. "Haklı. Şanslısın." Morley'nin bıraktığı adam titreyerek duvara yapıştı. "Burada dur. Kımıldar, konuşur ya da bir şekilde beni rahatsız edersen boynunu kırarım."

Onu çok ciddiye alan şerif taş kesildi. Claire onu suçlayamazdı. Vampirlerle ilk karşılaşmasını hatırlıyordu. Dünyanın hep anlatıldığı gibi bir yer olmadığını anlıyordu insan. Kafanız çok karışabiliyordu.

Doğrusu Claire, o günden sonra kendine gelebildiğini de sanmıyordu.

Morley birden Eve'in kolunu tuttu. Shane itiraz etmeye çalışınca Morley kolunu öyle bir sıktı ki neredeyse kemiği kırılacaktı.

"Olay yaratma, çocuk. Kötü olur," dedi Morley. "Kızlar bizimle geliyor. Kaçmak istersen sen bilirsin. Seni durdurmayacağım."

Shane'in kaçması gibi bir şey söz konusu olabilirmiş gibi. Ya da *kaçabilmesi*. Morley'ye sert sert bakıp "Ben de geliyorum," dedi.

"Ne kadar centilmensin," dedi Morley gülümseyerek. "Centilmenler hakkında ne düşündüğümü sana söylemiştim. Yine de sen bilirsin."

Claire'le Eve'i ön odaya doğru itti. Masalar kenara kaymış, kağıtlar yerlere saçılmıştı. Şerif yardımcısı Tom bir sandalyenin arkasında yatıyordu. Claire onu tam olarak göremediğine sevindi. Onun... sadece baygın olduğunu umdu.

Ama hiç sanmıyordu.

Shane, Morley'nin peşinden yürüyordu. Patience hemen yanındaydı ama ona dokunmuyordu. Shane'in yüzündeki öfkeli ifadeye bakılırsa iyi ki de öyle yapıyordu. Shane yumruklarını sıkıyordu. Morley'ye saldırmamasının tek sebebi kızların zarar görmesi olasılığıydı.

Morley dış kapıyı ayağıyla iterek güneşe baktı. "Lütfen biraz acele edelim," dedi ve Eve'le Claire'i bir otobüse doğru çekiştirdi.

Siyah camlı, eski bir yolcu otobüsüydü bu. Claire basamakları çıkmaya zorlandı. İçerisi karanlıktı. Açık duran birkaç tepe lambası otobüsü aydınlatmıyordu. Yırtık pırtık, kadife koltuklarda vampirler oturuyordu. En azından otobüsün ön kısmında.

Arkada ise bağlı duran insanlar vardı. Claire, Morganville'den kimseyi göremedi ama Eve'in arabasını yakan turuncu şapkalı ile öfkeli adamı hemen tanıdı. Şerif kayboldular deyince Claire onların kamyonette bulunan arkadaşları gibi öldüğünü sanmıştı.

Onları Morley yakalamıştı. Üçüncü adam da büyük olasılıkla isteyerek öldürülmemişti. Gerçi Morley'yi kızdıracak bir şey yapmış da olabilirdi. Gerçek tahmin edilemezdi.

İki kabadayı artık kendilerinden o kadar da emin görünmüyordu. Gözleri ardına kadar açılmıştı, burunları akıyordu ve iplerle boğuşup duruyorlardı.

"Arkadaşlarınız mı?" diye sordu Morley, Claire'in yüz ifadesini görünce. "Sizi yan yana oturtmaya çalışacağım. Koridor mu, cam kenarı mı?" Eve'i, turuncu şapkalının karşısındaki koltuğa itti, Claire'i de yanına, koridor kenarına oturttu ve Shane'e döndü.

Shane, Claire'in önündeki koltuğa sessizce oturdu. Patience dudaklarını ısırıp başını iki yana salladı ama Morley'nin buyruğu üstüne Claire'le Eve'i kabloyla koltuklarına bağlayıp Shane'e baktı.

"Özür dilerim," dedi usulca. "Gitmeliydin. Onlara zarar gelmesine izin vermezdim."

"Onları bırakamam," dedi Shane. "Kusura bakma."

"Bakmıyorum," dedi Patience iç çekerek. "Morley sizden kan isteyecek. Tutsakların kanları emilerek öldürülmeyeceğine dair söz verdi ama sağı solu belli olmaz. Karşı koymasanız iyi olur."

Shane ürpererek başka tarafa baktı. Kan arabasında ya da kan bankasında bile kan vermeyi sevmiyordu ki direkt olarak vampirlere kan vermek çok daha kötüydü. Claire de bu durumdan hoşnut değildi. Eve'in de karşı koyacağını çok iyi biliyordu.

"Bırak bizi," dedi Claire. Morley otobüsün önüne ilerlemiş, biriyle konuşuyordu. Patience da eğilmiş, bağları kontrol ediyordu. "Patience, lütfen. Yaptığınızın doğru olmadığını biliyorsun. Bırak bizi, gidelim."

"Yapamam."

"Ama..."

"*Yapamam*," dedi Patience. "Lütfen benden bunu isteme."

Kadın doğrulup ona bir daha bakmadan gitti. Hiç değilse ağızlarını bağlamamıştı. *Bağırmaya başlarsak onu da yapar*, dedi Claire içinden. *Kendime not; Bağırma.* İyi bir tavsiyeydi bu.

Shane arkaya dönüp Claire'e bakmak için koltuğunda kıvrandı. "Hey," dedi fısıltıyla. "İyi misin?"

"İyiyim. Eve?"

Eve'in yanakları öfkeden kızarmıştı. "Bir şeyim yok," dedi sertçe. Sonra sesi biraz yumuşadı. "Kızdım. Çok kızdım. Ne biçim gezi bu be? Saldırıya uğradım, hakarete uğradım, tutuklandım. Şimdi de kan şekerleri düşer de vampirler atıştırmak isterse diye bir koltuğa bağlı bekliyorum. Erkek arkadaşım da dışarıda bir yerde güneşe maruz kalıyor. *Rezalet!*"

"Şey..." Claire ne diyeceğini bilemiyordu. Shane omuz silkti. "Ona bir şey olmaz."

"Biliyorum," dedi Eve iç çekerek. "Ben sadece... Şu an ona ihtiyacım var. Shane cesurca seninle geldi. Ben... terk edilmiş gibi hissediyorum."

"Terk edilmedin," dedi Shane. "Michael'a kızma. Her an alev alacak durumdaysan işler değişiyor."

Eve bakışlarını pencereye çevirdi. "Biliyorum. Ama... Çaresizlik beni delirtiyor! Bir şeyler yapmalıyız. Buradan kurtulmalıyız."

Ama Morley, sürücü koltuğuna oturarak kapıları kapatıp otobüsü hareket ettirdiğinde Claire'in aklına yapacak hiçbir şey gelmedi. Morley pazarlıkla ilgilenmiyordu. Zaten ona sunacak bir şeyleri de yoktu. Ayrıca onu Amelie kozuyla bile tehdit edemezlerdi. Morganville'den çıkarak Amelie'ye zaten posta koymuştu. Peşine düşülmesinden de korkmadığı ortadaydı. Claire'in elinde başka hiçbir şey yoktu.

"Sadece bekle," dedi Shane, Claire'in ne düşündüğünü anlamış gibi. Büyük olasılıkla gerçekten de anlamıştı. O konuda giderek ustalaşıyordu. "Bekle ve gör. Bir şeyler olacak. Olduğunda harekete geçmeye hazır olmalıyız."

"Harika," dedi Eve. "Beklemek. En sevdiğim şey. Aside balıklama atlamak ve vampirlere kan emdirmenin hemen arkasından geliyor."

"Senin adına üzgünüm," dedi Shane, Claire'e.

"Neden?"

"Küçük Bayan Günışığı'nın yanında oturmak zorunda kaldığın için. Eğlenceli bir yolculuk olmayacak."

Haklıydı. Hiç eğlenceli olmadı.

8

Eve çoğunlukla sessizce oturdu ama öfkeden kudurmuş bir haldeydi. Claire ondaki öfkenin statik elektrik gibi çatırdadığını hissedebiliyordu. Yakın zamanda sakinleşecek gibi de değildi. Claire onun korkmamak için öfkeye sarıldığını tahmin ediyordu. Yanlış bir seçim de değildi bu. Korku onlara hiçbir şey kazandırmazdı. Turuncu şapkalı ve öfkeli adama ya da bağlı bir halde vampirlerin acıkmasını bekleyen diğer beş kişiye bir şey kazandırmadığı kesindi.

Claire buna bir kez tanık oldu, o da tıbbi açıdan kabul edilebilir bir yöntemle gerçekleşti. Jacob Goldman -Patience'ın normal koşullarda iyi biri sayılabilecek vampir kardeşi- iki koltuk ötedeki bir adamın kolunu bağlayıp on tüp kadar kan aldı. Ustaca hareket ediyordu. Doktor olan babası Theo ona öğretmiş olmalıydı. Claire bir vampire kan vermenin bir avantajı olduğunu anladı. Asla damarı ıskalayıp bir daha denemek zorunda kalmıyorlardı.

Jacob yaptığından memnun görünmüyordu. İşi bitince kurbanının omzuna dostça pat pat vurdu. Claire neredeyse adama lolipop vermesini bekleyecekti. Gerçi adamın ağzı bağlı olduğu için anlamsız olurdu bu.

"Mümkün değil," diye fısıldadı Eve ona. "Hayır, mümkün değil. Bu gerçek olamaz. Oliver nerede? Güya bizim koruyucumuz değil miydi?"

Claire onu nasıl teselli edeceğini bilemiyordu çünkü kendisi de iyi değildi. Oliver gibi Michael da ortaya çıkmamıştı, bir şeyler ters gidiyor olmalıydı. Oliver hiç değilse güneşe dayanabiliyordu. Claire onu polis merkezinin penceresinden görmüştü. Peki neden gelmiyordu?

Çünkü sen değersizsin, dedi Claire'in içindeki hain ses. *Çünkü sen sadece insansın. Yürüyen abur cubursun.*

Hayır, doğru değildi bu. Oliver bile onlara... Hayır, iyi davrandı demek doğru olmazdı ama bir seviyeye kadar saygı gösteriyordu. Hatta Eve'den biraz da olsa hoşlandığı söylenebilirdi.

Kenarda durup izlemekle yetinmezdi.

Yenilgiye uğrayacağını düşünmüyorsa tabii, dedi aynı ses. Claire'in itiraz edemeyeceği kadar mantıklı konuşuyordu. Oliver fedakarlıkta bulunacak yapıda biri değildi. Belki -o da belki- Amelie'yle ilgili durumlar hariç.

Ama Michael fedakardı ve bir şey onu durdurmasa kesinlikle ortaya çıkardı.

Bir şey ya da biri...

Claire gırtlağını temizledi. "Jacob? Bir şey sorabilir miyim?"

Jacob kan tüplerini ceketinin cebine koyup onun yanına geldi. Sallanan otobüste dengesini bulmak için koltuklara tutunması bile gerekmiyordu. Claire'e doğru eğildi.

"Özür dilerim," dedi hemen. "Planımız bu değildi. Böyle yapmayacaktık ama kan bankasına ya da kan arabasına ulaşamadık. İyi korunuyorlardı. Seçim yapmak zorunda kaldık. Ya stoksuz gidecektik ya da..."

"Ya da bakkaldan alışveriş mi yapacaktınız?" Claire onu terslememeye çalışıyordu ama bu hiç kolay değildi. "Benim konuşmak istediğim başkaydı."

Jacob başını sallayarak bekledi.

"Michael'ı gördün mü?"

Jacob'ın gözleri büyüdü. "Hayır," dedi. Claire'in beklediğinden daha kötü bir yalancıydı. "Hayır, sizinle mi gelmişti?"

"Jacob, geldiğini sen de biliyorsun." Claire bunu Eve'in duymamasını umarak alçak sesle söylemişti. "Ona bir şey mi oldu?"

Jacob upuzun birkaç saniye ona baktı. "Bilmiyorum."

Doğrulup gitti. Claire ona bağırmamak için dilini ısırdı. Eline geçecek tek şey ağzının bağlanması olurdu.

Shane bağların izin verdiği ölçüde dönmüş, ona bakıyordu. O da biliyordu.

Claire, Eve'e şöyle bir bakmayı göze aldı. Camdan dışarı bakıyordu. Kendini her şeyden soyutlamış gibi dalgındı.

Shane haklıydı. Beklemekten başka yapacak hiçbir şey yoktu.

Claire beklemeyi beceremiyordu. Vaktini, durumlarını düşünerek geçirdi. Myrnin ne yapardı? Herhalde tırnak ve iplik kullanarak plastik kelepçeleri kesecek bir alet icat ederdi. Gerçi Myrnin o insanların kanını bayıla bayıla içebilirdi de. O iyi bir örnek değildi. Sam, Michael'ın büyükbabası ne yapardı? O da vampirdi ama bu durumla hiçbir zaman barışmamıştı. Hep insanları savunmuştu. Hayatını hem vampir, hem de insan olarak yaşamayı seçmişti.

Ve hiçbir zaman bir koltuğa bağlanmadı, akıllım, dedi Claire'in kafasının içindeki ses. *Ya Hannah Moses?* İşte bu iyi bir noktaydı. Claire eski bir asker olan Hannah'nın bu durumdan nasıl kurtulacağını tahmin edemiyordu ama işin içinde bir bıçak olurdu mutlaka.

Claire'in bıçağı yoktu elbette.

Otobüsün monoton sarsıntısı insanı adeta hipnotize ediyordu. Dışarısı karanlık olduğu için yanlarından geçen gölgelerden başka görülecek şey yoktu. Vampirler kendi aralarında heyecanla fısıldaşıyordu. Garipti ama vampirler de Morganville'de kendilerini hapiste hissediyordu. Kasabadan çıkmak konusunda insanlardan daha özgür değillerdi.

Kasaba sınırından geçerken dördünün hissettiği özgürlüğü şimdi vampirlerin de hissetmesi ne tuhaftı. Bu işte bir yanlışlık var gibiydi sanki.

"Eve?" dedi Claire ona sertçe omuz atarak. Birkaç darbeden sonra Eve'in dikkatini çekmeyi başardı. "Hey. Eve nasılsın?"

"Bomba gibiyim," dedi Eve. "Hayatımın macerasını yaşıyorum." Başını koltuğa dayayıp gözlerini kapattı. "Katliam başlayınca beni uyandırın. Kaçırmak istemem."

Claire buna ne karşılık vereceğini bilemediği için Eve gibi başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı. Otobüsün gürültüsü kulaklarına hakim oldu ve sonra...

Uyuyakaldı.

Uyandığında otobüs yavaşlıyordu. Kollarını kaldırmaya çalışınca plastik kelepçelerin ne kadar can yaktığını hatırlamak zorunda kaldı. Derin bir nefes alıp gevşemeye çalışarak etrafına baktı. Eve de uyanıktı. Kısık gözleri karanlıkta hafifçe ışıldıyordu. Önlerinde oturan Shane de dışarıda neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

"Neredeyiz?" dedi Claire. Shane başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum. Bir şey görünmüyor. Küçük bir kasabaya benziyor ama emin değilim."

"Başka... stoka ihtiyaçları yok. Koltuklar dolu."

"Ben de onu düşünüyordum," dedi Shane. Sesinden belli değildi ama Claire onun da endişeye kapıldığını anlamıştı.

Morley frene basıp otobüsü durdurdu ve kapıyı açıp aşağı indi. Hava hala aydınlıktı. Kapıdan içeri güçlü bir ışık süzüldü.

Diğer vampirler onun peşinden gitmedi. Morley geri dönünce otobüsün ön kısmında durup güldü. "Kardeşlerim," dedi. "Benzin almak için durdum. Ben depoyu doldururken siz de atıştırmaktan çekinmeyin."

"Hayır, olamaz," dedi Eve fısıltıyla. "Hayır, hayır, *hayır*!"

Claire yine ellerini kurtarmayı denedi. Plastik kelepçeler neredeyse bileğini kanatacaktı. Claire hemen durdu. Kan kokusu hiç hoş olmazdı.

Vampirler otobüsün arkasındakilere dönüp parlayan gözlerle baktı.

Patience ve Jacob aralarında değildi. Onlar arkaya yakın oturuyordu. Kafa kafaya vermiş, fısıldaşıyorlardı. Patience, Jacob'ın söylediği bir şeye kızmışa benziyordu ama Jacob ısrarcıydı. İlk vampir karnını doyurmak için arkaya yönelince Jacob ayağa kalkıp yolu kesti.

Gelen vampir Claire'in tanımadığı bir kadındı. Yaşlı görünüyordu ve iyi huylu birine de benzemiyordu. Jacob'ın tavrından hoşlanmamıştı. Claire'in bilmediği bir dilde bir şeyler söyledi. Jacob o dili biliyor olmalıydı çünkü kadına cevap verdi.

Sonunda Patience da gelip onun yanında durdu.

Jacob cebinden iki tüp kan çıkarıp uzattı. "Bu şimdilik sana yeter. Kimsenin ölmesine gerek yok. Burada beslenmeye izin verilirse neler olacağını biliyorsun. Bunları alıp yerine otur."

"Sen kendini *Amelie mi* sanıyorsun?" dedi kadın dişlerini gösterip kahkaha atarak. "Ben Morganville'den bu saçma kurallardan kurtulmak için ayrıldım. Bana istediğimi ver yoksa ben alırım."

"Kurallar saçma değil," dedi Patience. "Gerekli. Varlığımızı insanlara belli etmek, hiçbir şeye sahip olmayıp durmadan kaçmak zorunda olduğumuz günlere dönmek isti-

yorsan sonraki durağı bekle. Kendi başına yola devam edip dilediğin gibi yaşarsın. Ama Jacob'la ben buradayken, bu insanlardan doğrudan doğruya beslenemezsiniz. Kendinizi kontrol edemediğiniz için ölmelerini istemiyorum."

Kendinden çok emin ve ne dediğini bilerek konuşuyordu. Diğer vampir kaşlarını çatıp sızlandı ve Jacob'ın uzattığı tüpleri aldı. "Daha isterim," dedi. "Toplamaya başlasanız iyi olur. Doyuracak çok boğaz var."

Jacob onu duymazdan geldi. "Başka? Dört tüp daha var..."

Dört vampir daha kalkıp tüpleri aldı. Jacob tıp çantasını çıkarıp Patience'a verdi. "Ben burada beklerim," dedi. "Sen kan al."

"Şeker de verin de bayılmasınlar!" diye seslendi vampirlerden biri. Kahkahalar yükseldi.

"Yeter," dedi Jacob. Onun da sesi biraz yumuşamıştı. "Herkes istediğini alacak. Ama hemen değil. Ve burada değil."

Dönüp Patience'a baktı. Patience önüne çıkan ilk insanın -bu seferki bir kadındı- kolunu sıkıyordu. Kadın hafifçe direndi ama çok da üstelemedi. Patience kan almakta kardeşi kadar usta olduğunu gösterdi. On tüp daha doldurup Jacob'a uzattı ve diğer kurbana geçti.

İşlem, Morley otobüse döndükten sonra da sürdü. Olanları gören Morley başını iki yana salladı. "Vampirleri Morganville'den çıkarabilirsin ama Morganville'i vampirlerin içinden çıkaramıyorsun," dedi ve sürücü koltuğuna

oturdu. "Peki. Önce yola devam edelim, kan banyosu sonraya kalsın."

Claire, Patience yanlarına gelemeden vampirlerin doyacağını ummuştu ama olmadı. Derken Patience birden sola dönerek *Öfkeliye* yöneldi. Adamın boğuk çığlıklarından etkilenmişe benzemiyordu. Tüpleri hızla doldurduktan sonra artık şapkasız duran ve gözyaşları akıtan Turuncu Şapka'ya geçti.

İşi biten Patience, Claire'e döndü. "Senden kan almayacağım. Arkadaşlarından da almayacağım. Henüz olmaz."

Eve rahat bir nefes alırken Shane de gevşedi.

Claire ise tepki vermedi. "Neden?"

"Çünkü sana bir iyilik borçluyuz. Ödeşmişiz say." Yan sıraya ilerledi.

"Dur," dedi Claire. Patience'ın siyah, garip gözleri tekrar onu buldu. "Hepimizi öldürecekler. Jacob'la ikiniz bunu istemiyorsunuz."

"İkimiz azınlıktayız," dedi Patience sessizce. "Kusura bakmayın ama şu an yaptığımızdan fazlasını yapamayız. Bizi affedin."

"Yapılabilecek bir şey olmalı..." Claire dudağını ısırdı. Eve'le Shane de kulak kabartmıştı ama Claire konuşmayı fısıltı düzeyinde tutmaya çalışıyordu. "İpleri de gevşetemez misin? Morley'ye söylemeyeceğimize söz veriyorum."

"Sen ne dediğinin farkında değilsin, çocuk," dedi Patience hüzünle. "Sizi yakalar ve istediğini öğrenir. Sizden kan almamam yeterince şüpheli bir durum. Jacob'la benim

zaten yeterince zayıf olduğumuzu düşünüyor. Bizi de, kendinizi de riske atıyorsun."

"Diğer seçenek ne?" diye çıkıştı Eve, eğilebildiği kadar eğilerek. "Isırılıp ölmek mi? İstemez, kalsın. Korku filmlerindeki gibi kanlı bir son isteseydim, Morganville'de gece sokağa çıkıp bunca zahmetten kurtulurdum!"

Patience'ın yüzü daha da asıldı. "Ben bir şey yapamam," dedi. "Özür dilerim."

Görünüşe bakılırsa son sözü buydu. Elinden geleni yaptığı düşüncesiyle kan alma işine devam etti.

"İşimiz bitti," dedi Shane sakince. "Hala Morganville'e dönmek istiyor musun? Orada her gün aşağı yukarı buna benziyor."

Eve iç çekip cama yaslandı. Yine ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu ama ağlamadı. Ağlasa sanki Claire sevinecekti. Bu öfkeli hali ona hiç uymuyor, Claire'i de geriyordu. Claire kalbinin daha da hızlı atmasına yol açacak hiçbir şey istemiyordu.

"Michael bizi bulacak," dedi Eve. "Bizi kurtaracaklar."

Claire de bundan Eve kadar emin olmak isterdi.

Patience'la Jacob vampirlere ikişer tüp kan dağıttı, kalanı da Morley'ye verdi. Morley bir barda demleniyormuş gibi tüpleri kafasına dikti. Vampirlerin beslenmesini izlemek mide bulandırıcıydı. Claire başını eğdi ve ayaklarını seyretmeyi tercih etti.

Kan verenlerden bazıları kendinden geçmişti. Bunun sebebi uykusuzluk muydu, tansiyon düşmesi miydi yoksa

panik miydi? Claire bilemiyordu. Ama otobüs hiç değilse biraz daha sessizdi. Morley saatler boyunca hız kesmeden yola devam etti. Sonunda yavaşlayarak arkasındaki vampirlerden birini çağırdı. Vampir, başıyla üç vampire daha gelmelerini işaret etti.

"Ne oluyor?" dedi Shane. "Anlayan var mı?"

"Yok," dedi Claire. Morley kapıları açtı. Otobüs hala yaklaşık saatte elli kilometre hızla ilerliyordu. Dört vampir palto giyip eldiven ve şapka takarak basamaklara indi.

Birer birer atladılar.

"Ne yapıyor bunlar?" dedi Shane arkaya dönmeye çalışarak. Eve, bir şey görebiliyor musun? Neler oluyor?"

"Göremiyorum. Bir dakika... Galiba..." Eve gözlerini kısıp cama yaklaştı. "Galiba arkamızdaki bir şeye gidiyorlar. Araba olabilir."

Dört vampir güpegündüz otobüsten atlamışlardı. Onları takip eden bir arabaya saldırmak için mi?

Claire elektrik çarpmış gibi kasıldı. Michael. Oliver. Onlar olmalıydı! Peşlerindeydiler.

Tabii, dedi kafasındaki acımasız ses. *Tam arkanızdalar. O dört vampir de onları arabadan çıkarıp yakacak.*

"Başka ne görüyorsun?" Claire'in sesi titriyordu. Eve cevap vermedi. "Eve!"

"Elimden geleni yapıyorum!" dedi Eve. "Gölgelerden hiçbir şey görünmüyor. Orada bir araba olduğunu bile zar zor görüyorum! Ah, hayır..."

"Ne oldu?" dedi Claire'le Shane bir ağzından.

"Araba," dedi Eve. "Galiba... Galiba kaza yaptı. Artık arkamızda değil." Sesi üzgündü. "Yok."

"Lanet olsun," dedi Shane. "Herhalde pazara giden bir çiftçiydi. Bizimle hiç ilgisi yokmuş."

"Artık bir önemi yok," dedi Eve. "Gelmiyorlar."

Ağlamaya başladı. Hıçkırdıkça sarsılıyor, alnını cama çarpıyordu. Claire elini uzatmaya çalışınca yine ip engeline takıldı. "Lütfen," dedi. "Yapma Eve. Her şey düzelecek..."

"Düzelmeyecek!" dedi Eve, ona dönerek. "Düzelmeyecek! Michael! Michael!"

Bağlarını zorlayarak debelenmeye başladı. Shane de onu yatıştırmaya çalıştı ama Eve kimseyi dinlemiyordu.

Patience geldi ve üzgün ama kararlı bir ifadeyle Eve'in koluna iğne yaptı. O kadar hızlı hareket etti ki Claire itiraz bile edemedi. Eve afallayıp donakaldı. "Of!"

Eve'in gözleri birden kapandı ve başı cama düştü.

"Ne yaptın?" dedi Claire bağırmamaya çalışarak. Bağırmanın ne getirdiğini görmüştü.

"Biraz uyuyacak," dedi Patience. "Merak etmeyin. Böylesi daha iyi. Kendine zarar verebilirdi."

"Evet, buna izin veremeyiz," dedi Shane ters ters. "O işi size ayırıyoruz. O vampirler neden dışarı çıktı?"

Patience, Eve'e ilaç verdiği enjektörü cebine koydu. "Biri bizi takip ediyordu," dedi. "Artık etmiyor. Tek bilmeniz gereken bu." Otobüs yine fren yapıp hız değiştirdi. Kapılar güm diye açıldı ve içeri şapkalı, eldivenli, uzun paltolar giymiş iki vampir girdi.

Bir tanesi tüm önlemlere rağmen duman içindeydi.

Daha ince ve uzun olan diğeri Morley'yi boğazından tutup koltuğundan kaldırdı ve kapıdan dışarı fırlattı.

"Yürü!" dedi şapkasını çıkararak.

Uzun boylu vampir Oliver'dı.

Dumanlar çıkararak koridorda ilerleyen Michael, Patience'la Jacob'ı yere devirdi. Diğer vampirler ayağa kalkmaya vakit bulamamıştı. Birkaçı uzansa da Michael'ın sadece paltosunu yırtmayı başarabildi. Oliver onun hemen arkasındaydı. İnsanlara yaklaşırlarken Oliver dönüp doğrulmaya başlayan vampirlere hırladı. Çok kalabalıktılar.

Jacob sıçrayarak yanındaki koltuğun tepesine kuş gibi kondu. Patience da Oliver'ın yanındaki koltuğa sıçradı.

"Durun," dedi vampirler onlara yaklaşırken. "Olduğunuz yerde kalın."

Michael uzanıp Claire'in bağlarını kopardı. Plastik dayanıklı olduğundan ve Claire'in canını yakmamaya çalıştığından bu iş çok değerli birkaç saniyesine mal olmuştu. Claire kurtulur kurtulmaz Michael, Eve'e doğru eğildi. Otobüsün camına vurdu. Metal çerçeveler eğildi, cam çatırdadı ve yerinden kurtulup yola uçtu.

İçeri giren güçlü ışık, yüzüne bir yumruk gibi çarpınca Michael haykırarak geriledi. Claire yanıkları göz ucuyla görmüş ama endişelenecek vakti bulamamıştı. "Dışarı!" diye bağırdı Michael, Claire'i belinden tutup cama doğru kaldırarak. Paltoyla eldivenin arasından görülen çıplak teni kavruluyordu. Claire pencereyi iki yandan tutup dışarı bak-

tı. Otobüs hala gidiyordu ve yokuş aşağı hızlanıyordu. "Claire, atla!"

Claire'in seçme şansı yoktu.

Atladı, sert kaldırıma düştü ve yuvarlandı. Top gibi büzülüp başını korumayı başarmıştı.

Otobüs yola devam etti. Claire haykırışlar ve kavga sesleri duyuyordu. Shane'in yanındaki cam da kırıldı.

"Hadi," diye fısıldadı Claire ayağa kalkarak. Her yeri acıyordu. Bileği de burkulmuş gibiydi ama o an bunların hiçbiri önemli değildi.

Gözlerini otobüsten ayıramıyordu.

Camdan kimse çıkmadı.

Claire otobüsün peşinden koştu ve adımını atar atmaz sekmeye başladı. Birkaç adım sonra bileği yüzünden durmak zorunda kaldı. "Shane!" diye bağırdı. "Shane, hadi! Atla!"

Tüm dikkati otobüste olsa da Morganville, Claire'in hayatta kalma içgüdülerini çok geliştirmişti. Arkasındaki gölgeyi hissedip tam zamanında yere atladı.

Morley! Güneş ışığında haşlanıyordu ama Michael gibi kavrulmuyordu. Teni hızla kırmızılaşıyordu. Öfkeliydi. Claire yere atlamasa o el boşa gitmeyecek, onun boynunu kıracaktı. Claire yerde yuvarlanıp ayağa kalktı, sol bileği dayanamayınca sendeledi.

Morley vahşice sırıttı. "Kimse küçük turumuzu terk edemez. Özellikle de sen, çocuk. Amelie seni istiyor, bundan eminim. Sen benim sigortamsın. Hiçbir yere gidemezsin."

Morley hamle yaparken Claire göz ucuyla otobüsten birinin atlayıp yanlarına koştuğunu gördü. Önce Michael olduğunu sanmıştı ama... Gelen Oliver'dı.

Morley'ye bir füze gibi çarpıp onu metrelerce öteye uçurdu. Claire'in sekerek ayakta durabildiğini görünce yüzünü ekşitti, onu kollarına aldı ve otobüse döndü. "Michael, yeter! Dışarı çık!"

Arkalarındaki tepeden bir araba gürleyerek çıkageldi. Bir polis arabasıydı bu. Tepe lambası yerinden çıkmış, sallanıyordu. Kapılarında, camlarında delikler, kaportasında pençe izleri vardı.

Morley, yavaşlamayan arabadan son anda kenara atlayarak kurtuldu. Ardından araba acı bir fren yaptı ve sürücü kapıları açtı. Oliver, Claire'i arabanın arkasına attı ve kapıyı açık bırakıp otobüse koştu. Pencereden içeri uzanıp siyah bir palto yakaladı ve dışarı çekti.

Michael boşluktan geçip yola düştü. Oliver onu hemen yerden kaldırdı. Kendi şapkasını onun başına koydu ve paltosunu da çıkarıp üstüne sardı.

Michael ondan kurtulmaya çalıştı ama Oliver onu arabaya kadar sürükleyip arkaya itti ve kapıyı çarparak kapattı. Kapı kolları çalışmıyordu. Claire'in üstüne düşen Michael yanmış saç kokuyordu. Hemen toparlanıp camı kırmaya çalıştı. Claire camın sprey boyayla siyaha boyandığını fark etti. Sürücü camı hariç bütün camlar boyalıydı.

Oliver öne oturdu, döndü ve arabanın önüyle arkasını ayıran metal parmaklığı bir yumrukta deldi. Delikten elini

sokup Michael'ı kolundan tuttu. "Onlara ölerek yardım edemezsin. Denedin. Bir daha deneyeceğiz. Daha bitmedi."

"Eve hala orada! Onu bırakamam!" dedi Michael kurtulmaya çalışarak.

Oliver sabırsızca iç çekerek onu boğazından tuttu ve koltuğa bastırdı. "Beni dinle," dedi onun gözlerinin içine bakabilmek için parmaklığı yırtarak. "Michael, yemin ederim ki arkadaşlarını terk etmiyoruz. Saçmalamayı kes. Onlara bu şekilde yardım edemezsin. Bu halde benim ve sevdiklerinin işine yaramazsın. Beni anladın mı?"

Michael hala direnmeye hazırdı ama Oliver onu tutmaya devam etti. Sonunda Michael, Oliver'ın kolunu bırakıp teslim olarak ellerini kaldırdı. Omuzları çöktü. Yenilgiye uğramıştı.

Oliver onu yine de bırakmadı. "Sür," dedi direksiyondaki adama. "Otobüsü takip et. Morley geri döndü. Yola devam edecektir. Biz onları görülmeyeceğimiz bir mesafeden izleyeceğiz."

"Göremezsem takip edemem ki!" diye itiraz etti sürücü. Claire o sesi tanıyordu. Durram'daki şerif ya da yardımcısı değildi o. Bu ses...

Bu mümkün değildi.

Claire öne eğildi. Parmaklığın o tarafı sağlamdı. "Jason?" Jason Rosser. Eve'in kardeşi. "Senin burada ne işin var?"

"Haşlanmayacak birilerinin Oliver'a yardım etmesi gerekiyordu," dedi Jason. "Hem oradaki benim kız kardeşim, değil mi?"

Eve! Eve hala otobüsteydi. Michael o yüzden bu kadar direniyordu. Claire sersem gibiydi. Belki de başını sandığından daha sert çarpmıştı. Sağ tarafı acıyordu. Adrenalin seviyesi düştükçe ağrıları artıyordu.

Shane de hala otobüsteydi. Neden?

"Jason. Takip sistemini kullan," dedi Oliver, torpido gözünden bir şey çıkararak. Bir GPS cihazına benziyordu. "Otobüse ayarlandı."

"Otobüse cihaz mı yerleştirdin?"

"Otobüse değil, kız kardeşine. Karmaşa sırasında cebine cep telefonu koydum. Umarım onu kullanmaya fırsat bulur."

Cihazı Jason'a verdi, Jason da ekrandaki renkli haritayı görebileceği şekilde ön panele yapıştırdı. "Güzel," dedi. "Hey, pompalı tüfeği de çıkarırsan harika olur."

"Olmaz," dedi Oliver uzatmadan. "Sana ateşli silah teslim edecek kadar güvenmiyorum. Sen sürmene bak."

Claire düşüncelerini odaklamakta güçlük çekiyordu. "Eve'e cep telefonu mu verdin?"

"Cebine koydum," dedi Oliver. "Onun üstünü tekrar aramazlarsa bulamazlar. Dikkat dağıtacak çok şey vardı."

"Ya Shane? O iyi mi?"

"Bilmiyorum." Oliver, Michael'a baktı. "İyi miydi?"

"Bir elini çözdüm," dedi Michael. "İkisini de çözebilirdim. Sen araya girip..."

"Bir saniye daha oyalansak paramparça olurdun. Bunun da bana hiç faydası olmazdı," dedi Oliver. "Patience ve Jacob

kenara çekiliyordu. Durumun umutsuz olduğunu anladılar. Eve'le Shane'i birlikte kurtarman imkansızdı. Yan yana olmaları daha iyi. Birbirlerini korurlar. Rahat dur. Burada kimin sözünün geçtiğini tekrar hatırlatmam gerekiyor mu?"

Michael ellerini indirdi.

Oliver onu bıraktı. "Nasılsın?"

Michael acı acı güldü. "Umurunda mı?" Claire'in sürücü camından gelen loş ışıkta görebildiği kadarıyla kötü durumdaydı. Yüzü kızarmış, şişmişti.

"Pek değil," dedi Oliver. "Yük olmandan çekiniyorum. Karasevdalı bir ergen gibi davranmaya devam edersen olacağı da bu. Arkadaşlarını kurtarmak istiyorsan, kendini riske atarken çok daha akıllıca davranmalısın."

Yüzündeki şişlik yüzünden Michael'ın duygularını yüz ifadesinden okumak mümkün değildi ama gözlerinden öfke fışkırıyordu. Claire güçlükle yutkundu. Michael derin bir nefes alıp ona döndü. "Sen iyi misin?" diye sordu eldivenlerini çıkararak. Elleri beyazdı ama eldiven izinin hemen üstünde siyah ve kırmızı yanıklar vardı. Claire'in başını yana çevirip yüzüne nazikçe dokundu. "Aksiyon filmi yıldızlarınınki gibi morlukların olacak." Ama Claire onun aslında ne aradığını biliyordu.

"Diş izi yok," dedi. "Şey, zaten orada olanlar dışında yani. İğne izim bile yok."

"İğne izi mi?"

"Patience ve Jacob gerekli kanı enjektörle almak konusunda direttiler. Eşit dağıtmaya çalışıyorlardı galiba."

"Sizi hayatta tutmaya çalışıyorlarmış," dedi Oliver önüne dönerek. "Kapalı alanda o kadar vampir beslenmeye kalksa katliam çıkardı. Bağlı olduğunuz da düşünülürse hiçbiriniz oradan sağ çıkamazdınız."

Eve ve Shane ise hala bağlıydı. Claire midesine yumruk yemiş gibi oldu. İnanılmaz bir suçluluk duyuyordu. "Neden ben?" diye sordu. "Neden Eve'i ya da Shane'i değil de beni kurtardın?"

"En yakında sen vardın," dedi Michael. "Ayrıca... Sen en küçüklerisin. Senden önce onları kurtarmaya çalışsam Eve de, Shane de benim canıma okurdu." Ama o da suçlu görünüyordu. Claire, onun da kendisi gibi Eve'i düşündüğünü biliyordu. "Bana seslendiğini duydum. Harekete geçmemizi sağlayan da bu oldu."

"Ya da onun yol boyunca sızlanıp durması," dedi Oliver. "Ben hiç aşık olmadım ve gün geçtikçe buna daha çok şükrediyorum. Görünüşe bakılırsa kişiyi aptallaştırıyor."

Jason güldü. "Doğru anlamışsın."

Oliver, Jason'ın kafasına vurdu. "Senin onayına ihtiyacım yok. Yola bak."

Claire kafasını toplamaya çalışıyordu. "Ne... Ne yapacağız? Sadece onları takip mi edeceğiz? Ya... Ya otobüste bir şey olursa? Oturup bekleyecek miyiz?"

"Evet," dedi Oliver. "Ani baskın yapma şansını harcadık. Morley bizi bekliyor. Hatta aptalca bir şey yapmamız için bizi kışkırtabilir bile. Durana kadar onları izleyeceğiz. Otobüsten indiklerinde şansımız daha yüksek olur."

"Otobüse çarpsak nasıl olur?" dedi Jason. "Güneş varken bizi yaya olarak kovalayamazlar."

"Otobüse çarparsak önce biz arabamızdan oluruz. Otobüse bir şey olacağı ise şüpheli," dedi Oliver. "Çarpmak için bize çok daha büyük bir araç lazım. Siz narin insanlara da bir şey olabilir."

"Ama..."

"Çeneni kapatıp arabayı sür," dedi Oliver. "Tartışmaktan sıkıldım. Başka fikir istemiyorum."

Claire kapanan bir kapıyı sesinden tanırdı. Eğilip pantolonunun sol paçasını sıyırdı. Bileği şişip morarmıştı. Evet, burkulduğu kesindi. "Hiç ilk yardım malzememiz var mı?"

Oliver bir çanta çıkarıp Michael'ın tarafındaki delikten uzattı. Claire bir şey yapamadan Michael sargı bezini alıp onun ayakkabısını ve çorabını çıkardı ve tek kelime etmeden bileğini sardı.

"Teşekkürler," dedi Claire usulca. Bileği biraz daha iyiydi ama hareket ettiği anda şiddetle sancıyordu. "Senin için yapabileceğim..."

"İyileşiyorum," dedi Michael. İlk yardım çantasını bırakıp başını arkaya yasladı. "Aklımdaki gezi bu değildi."

"Öyle mi?" dedi Oliver. "Bense tam da bunu bekliyordum. Maalesef."

9

Fazla uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca yola devam ettiler ama göstergedeki saate göre sadece birkaç saat geçmişti. Sonunda ekrandaki nokta durdu. "Ne oldu?" dedi Jason ekrana dokunarak. Görüntü büyüdü. "Bir kasaba mı o?" Claire parmaklık yüzünden net göremiyordu. "Kasabaysa bile çok küçük. Yakalandığınız o kasabadan bile küçük."

"Başka yol yok," dedi Oliver ekrana bakarak. "Geleceğimizi zaten görecekler. Arazi dümdüz. Hava da çok sıcak."

"Teksas'taki Vampirville'in yerine kim karar verdi? Kimin müthiş fikriydi bu?" diye sordu Jason.

"Amelie'nin," dedi Oliver. "Orayı neden seçtiği ise seni hiç ilgilendirmez. Geceyi beklemenin bize bir faydası yok. Tek farkı, bizi algılayacakları sezgilerinin daha keskin olması olur. Mümkünse gündüz harekete geçmemiz daha doğru. Ne yazık ki ordum güvenilmez bir sabıkalı, sakat

bir kız ve yanık sorunları yaşayan, genç, kafasız bir vampirden oluşuyor."

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Claire. "Oraya gitmek zorundayız. Eve ve Shane..."

"Ben daha çok Morley'nin yapacaklarından rahatsızım," dedi Oliver. "Amelie'ye meydan okuyor. *Bana* meydan okuyor. Bunu karşılıksız bırakamam."

Neyse ki bu da aynı kapıya çıkıyordu. Oliver onlara yardım etmek zorundaydı. Ekrandaki noktaya doğru ilerlerken bir süre düşündü, sonra başını salladı. "Tamam. Gidiyoruz. Hemen. Ancak orada hızlı ve acımasız olmalısınız. Michael, sevgilini ve arkadaşını kurtarmak konusunda bu kadar kararlı olduğuna göre, bu senin görevin olacak. Claire, Jason, siz benim yanımda kalın. Hedef şaşırtacak birilerine gerek duyabilirim."

"Yem demek istiyor," dedi Michael. "Claire'i kullanamazsın."

"O yaralı bir ceylan," dedi Oliver. "Role tam uyuyor."

"*Claire'i kullanamazsın*. Böyle bir seçeneğin yok. Patronluk taslaman umrumda değil, onu kullanmayacaksın." Michael çok kararlıydı. Oliver biraz düşündükten sonra başını salladı.

"Öyle olsun. Ben de sabıkalıyı kullanırım. Herhalde o da işe yarar."

Jason gırtlağını temizledi. "Yem olursam pompalıyı kullanabilir miyim?"

"Hayır," dedi Oliver. "Hiç kullanmayacaksın."

Claire kendine geliyor olmalıydı ki bir şey fark etti. "Hey," dedi. "Morganville'den buraya gelmek saatler sürer. Jason nasıl..."

"Jason çeneni kapatmanı söylüyor," dedi Jason. "Seni ilgilendirmez, tamam mı? Diyelim ki yakınlardaydım."

Oliver bir şey söylemedi. Demek ki ya Jason Morganville'den kaçmaya çalışırken Oliver'a yakalanmıştı ya da Oliver'ın ayak işlerine bakıyordu. Her iki türlü de ortada bir ay önce var olmayan bir tür bağ vardı. Hatta Oliver önceden 'serseriyi asalım' saflarındaydı. Jason nasıl birden bire onun ekibine katılmıştı? Üstelik Morganville'den ayrılmasına izin verildiğine göre ona güveniliyordu da.

Claire herhalde bunu hiç öğrenemeyecekti. Jason öfkeliydi ve konuşmuyordu. Oliver da iyi anlarında bile hiçbir zaman iletişimi seven biri olmamıştı. Üstelik bunlar iyi anları da değildi.

Kızgın ve çok ama çok tehlikeli görünüyordu.

"Bizi oraya sok," dedi Oliver. "Nasıl yapacağınızı biliyorsunuz. Becerebilirseniz Morley'nin tarafındakilerden yandaş edinin. İkna edemiyorsanız tehdit edin. Etrafınızın sarılmasına izin vermeyin. Yandaşlarınıza destek olun, düşmanlarınızı yok edin. Neye mal olursa olsun kazanacağız. Anlaşıldı mı? Morley'yi de bana bırakın."

Michael başını salladı. Yüzü Claire'in tahmininden daha hızlı iyileşiyordu. Ama yine günışığına çıkacaklarına göre tamamen iyileşemeyecekti. Claire onun daha ne kadar dayanabileceğini merak ediyordu.

Bunu öğrenmesine gerek kalmayacağını umuyordu.

Jason çok hızlı gidiyor, yolu toza bulayıp motoru zorluyordu. Claire arada bir onu manyakça gülümserken yakalıyordu. Dövüşmeye dünden hazırdı. Claire onu hiç böyle görmemişti ve ürküyordu doğrusu.

Michael içine kapanmış, acıyla baş etmeye çalışıyordu. Oliver muhtemelen hiçbir şey hissetmiyordu. Endişe hissine gülüp geçiyordu.

Claire'in midesi bulanıyordu ama dayanacak, güçlü duracaktı. İlk yardım çantasında etkili ağrı kesiciler buldu ve işe yaramayacağını bile bile aldı. Michael'a, kendisine verebileceği silahı olup olmadığını sordu.

Michael sessizce gümüş kaplama bir kazık çıkardı. Ucu hem kesecek hem delecek sivrilikteydi. "Son çare," dedi Michael. "Bunu kullanmak zorunda kalacak kadar yakına girme, tamam mı?"

"Tamam," dedi Claire zorla gülümseyerek. "Canın yanıyor mu? Saçma bir soru oldu. Acıyordur tabii. Özür dilerim."

Michael bileği yanık, beyaz eliyle onun elini tuttu. "Sen iyi bir insansın Claire. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sen de öylesin."

"Ama ben Shane'in seve seve sürekli hatırlattığı gibi insan sayılmam artık."

"Shane bazen sersemlik edebiliyor."

"Ama iyi bir dost."

"Doğru." Claire iç çekti. "Onları kurtarmalıyız Michael. Buna mecburuz."

"Kurtaracağız. Söz."

Konuşmaya devam edecek gibiydi ama araba yavaşladı. Jason ayağını gazdan çekti. "Geldik. Üç bloktan ibaret bir kasabaya benziyor. Toplam otuz bina var. Planımız ne?"

"Otobüsü bul," dedi Oliver. "Uzakta olamaz."

"Neden?"

"Morley tembelin teki olduğundan yorulmak istememiştir. En büyük binayı bulursan otobüsü de büyük ihtimalle onun arkasında bulursun."

Jason köşeden dönüp kasabaya girdi -buraya kasaba denirse tabii- ve otobüsü Morganville Adliye Binası'nın minyatürüne benzeyen bir binanın önünde buldular. Sivri çatısı ve kuleleriyle gotik bir binaydı. En az yirmi yıldır tamirat görmüşe benzemiyordu. Etrafındaki demir parmaklık yamulup paslanmıştı, bahçesindeki çimler bakımsızdı.

Tabelada, BLACKE KASABASI BELEDİYE BİNASI yazıyordu. Girişin önünde çok eski giysiler içindeki bir adamın heykeli vardı. Bronz heykelin dibinde sokaktan görünecek şekilde HIRAM WALLACE BLACKE yazıyordu. Hiram'a iyi bakıldığı söylenemezdi. Çizik içindeki heykel sola eğilmişti. Biraz daha eğilirse uzamış çimlere kapaklanacaktı.

Otobüs terk edilmişti. Kapılar açıktı. Ne Morley'den ne de yandaşlarından bir iz vardı.

"Telefon binanın içinde," dedi Jason. "Eve'i oraya götürmüş olmalılar."

"Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Michael, arkadaşlarını bulunca onları buraya getir. Getiremezsen korunaklı bir yer bulup orada kal ve beni bekle."

"Sen ne yapacaksın?"

"Morley'yi bulacağım," dedi Oliver. "Ve beni peşine düşürmesinin ne kadar kötü bir şey olduğunu ona anlatacağım. Çok çabuk bitecek. Morley cesur biri değil. Adamlarına karşı koymamalarını söyleyecek. Tek risk, ben onu bulup ikna etmeden önce kötü bir şey olma ihtimali."

İkna etme kısmı Claire'in ürpermesine sebep oldu. Oliver pek çok şey yapmaya hazırdı ve bunların çoğu uygarca sayılmazdı. Claire bazılarına tanık olmuştu. Hala geceleri ter içinde uyandığı oluyordu.

Ama o an hiç değilse Oliver kendi saflarındaydı. Ucu düşmana dönük bir top gibi.

"Gidin," dedi Oliver. Alçak sesle konuşmuştu ama Claire bunun kesin bir emir olduğunu biliyordu. Arabadan inip Michael'ın kapısını açtı ve hiç acele etmeden, kimse onu durduramazmış gibi binaya yürüdü. Jason inip onu takip etti. Claire'in kapısını açmayı unutması sorun yaratmadı. Michael göz açıp kapayıncaya kadar o işi halletti. Öğleden sonra güneşinden korunmak için Oliver'ın paltosuyla başını kapatıyordu. "Otobüsü kontrol et," dedi Claire'e.

"Bir dakika, sen nereye..."

Çok geç. Michael uzamış çimlerin arasından binaya doğru bir gölge gibi süzüldü. Duvara yaslandı, Oliver'ın paltosunu bıraktı ve camlardan birini kırdı.

Neler olduğuna bakmak için binalardan tek bir kişinin bile çıkmaması Claire'e tuhaf geldi. Belediye binasından bile çıkan yoktu. Ortalıkta kimse yoktu. Blacke kalabalık bir yer olmasa da en azından birkaç yüz kişiyi barındırabilirdi.

Kimse bir şey fark etmemiş olamazdı. Özellikle de Morley söz konusuyken.

Claire otobüse koştu. Kimse yoktu. Tutsaklar da gitmişti. Plastik kelepçeler ve ipler yerlere saçılmıştı.

Otobüsten inip kırık cama koştu. Michael onu beklememişti. Pencerenin fazla yüksek olduğunu anlayınca homurdandı ama şikayete vakit yoktu. Claire zıpladı ve cam kırıklarını yok sayarak eşiğe tutundu. Kolları titriyordu ama kendini yukarı çekip sağ ayağıyla duvardaki bir girintiye basmayı başardı. O noktadan sonra tırmanmak kolaydı ama zemin tahmininden daha yüksekti. Yere inince sol bileği acıyla sızladı. Nefes nefese duvara dayanıp acının geçmesini bekledi.

Yıllardır kullanılmayan bir ofisteydi. Masalar geçen yüzyıldan kalma gibiydi ama antika değil, tamamen ıskartaydılar. Ahşap çürümüş, çekmeceler çatlayıp yerlerinden çıkmıştı. Bacağı kırık masalar da vardı.

Çekmecelerden birindeki bir fare korkup kaçtı ve Claire'i de korkuttu. *Derin derin nefes al. Kendine hakim ol. Sana ihtiyaçları var. Shane'in sana ihtiyacı var.*

Claire gümüş kaplama kazığı çıkarıp sol eline aldı, sağ eliyle kapıyı açtı. Saldırmaya hazırdı ama koridor boştu.

Koşan birinin ayak seslerini duydu. Yukarıdan birtakım gürültüler geldi. O katta kimse yok demek değildi bu. Morganville'den aldığı Hayatta Kalma 101 dersi sayesinde her köşenin arkasında biri olabileceğini hesaba katıyordu.

Yukarıda tam bir kaos vardı. Mobilyalar kırılıyor, devriliyor, birileri koşuyordu. Bağırışlar -Claire bunların çığlık olmadığına inanmak istiyordu- yankılanıyordu. Oliver'ın Morley'yi aradığı yer orası olabilirdi.

Peki Michael neredeydi?

Claire bir kapıyı açtı ve başka bir ofisle karşılaştı. Bir masa, bilgisayar, bir deste kağıt ve kağıtların üstünde küflü bir kahve vardı. İnsan yoktu. Yan odaya baktı, kahve hariç sonuç aynıydı.

Üçüncü odanın bir köşesinde bir kadın duruyordu. Kendinde değildi ama neyse ki yaşıyordu. Nabzı düzgün atıyordu. Claire kadını daha rahat bir konuma getirip yan yatırdı. Bunu Shane'den öğrenmişti. Shane ilk yardım konusunda ustaydı.

Kadın orta yaşlı ve tombulcaydı. Benzi soluktu.

Soluktu...

Claire kadının boynunda bir şey bulamadı. Bileğinde ise ağır ağır kanayan bir yara vardı. Claire kendine gelmek için durup birkaç derin nefes aldı ve yarayı bağlayacak bir şey aradı. Kadının masasında bir şal vardı. Şalı bileğine sarıp sıktı ve kadını tekrar kontrol etti. Kadın hala kendinde değildi ama durum kötü görünmüyordu.

"İyileşeceksin," dedi Claire yola devam ederken. Morley'yle yanındakiler, insanlara hiç çekinmeden rastgele saldırabilirdi ama Claire ortada başka bir şey döndüğünü seziyordu. Kadının yarası iyileşmeye başlamıştı. Oysa otobüs daha yeni gelmişti.

Bir tuhaflık olduğu kesindi.

Koridora çıkınca yine üst kattaki kavga seslerini duydu. Merdivene ilerlerken ani bir gürültü koptu. Biri uçarak duvara çarptı ve basamaklardan yuvarlanıp Claire'in ayaklarının dibine yığıldı.

Bir vampirdi bu.

Morley'nin vampirlerinden değildi. Claire otobüsteki bütün vampirleri görmüştü. Hiçbiri Shane'in yaşında değildi. Hiçbirinde kan lekeli, iğrenç kokan, yırtık pırtık bir futbol forması yoktu.

Bu vampir Morganville'den de değildi.

Başka bir yerdendi.

Doğruldu, upuzun dişlerini gösterdi ve hırsla, açlıkla ve coşkuyla bağırarak Claire'e saldırdı.

10

Claire bağırarak geriledi ve kazığı vampirin göğsüne batırdı. Vampir bütün hızıyla gümüş kaplı kazığa dalarak Claire'i duvara yapıştırdı. Claire başını taş duvara çarpınca acıdan gözleri karardı. Ama onu asıl korkutan karşısındaki kızıl gözler ve sivri dişlerdi.

Derken vampir Claire'in üstüne yığılıverdi. Claire onu itince elleri iki yana açılan vampir yere devrildi. Yıllardır yıkanmamış gibi iğrenç kokuyordu. En ağırı da kan kokusuydu.

Gözleri açıktı, tavana dikilmişti. Claire onun henüz ölmediğini biliyordu. Kazıktaki gümüş canını yakıyordu ve kazık da onun hareket etmesini engelliyordu. Gümüşün onu öldürüp öldürmeyeceği vampirin yaşına bağlıydı. Claire onun Amelie, Oliver ya da Morley gibi en yaşlılardan biri olduğunu sanmıyordu. En fazla birkaç sene önce vampir olmuş bir serseriye benziyordu.

Gümüş onu yakıyordu. Yaranın etrafı kararmaya başlamıştı.

Beni öldürmeye çalıştı. Claire güçlükle yutkundu. Eli kazığa gidip duruyordu. *Ölmesine göz yummalıyım.*

Ama o kazık Claire'e lazımdı. Onsuz silahsızdı. Kazığın çok acı verdiğini de Michael'dan biliyordu. Özellikle de gümüş kaplıysa.

Claire kazığı kavradığı an arkasından bir ses İngiliz aksanıyla, "Aklından bile geçirme," dedi.

Morley! Merdivenden inip gelmiş olmalıydı. Kan içindeydi. Üstü başı öncekinden de kötüydü. Beyaz yüzünde Claire'in gözleri önünde iyileşen açık yaralar vardı.

Claire kazığı çekip alarak Morley'ye döndü.

Morley iç çekti. "Siz sersemler hiç söz dinlemez misiniz? Yapma demedim mi?"

"Acı içinde," dedi Claire. "Hemen kalkamaz."

"Yanılıyorsun," dedi Morley. "Hiç kalkmayacak. Çünkü buna gerek yok."

Soğuk bir şey Claire'in bileğini kavradı. Genç vampir onu kendine doğru çekiyordu.

Morley kazığı onun elinden alıp yerdeki vampirin kalbine sapladı. Claire kırılan kemiklerin ve zemindeki tahta döşemenin sesini duydu.

Shane yaşlarındaki çocuk hareketsiz kaldı. Gümüş, bedenini haşlamaya devam ediyordu.

"Bunu yapamazsın..." dedi Claire. Morley hiddetle ona döndü.

"Yapabileceğimi şimdiye dek anlamış olmalısın. Bu çocuğun bizden olmadığını da fark etmişsindir. Bu sana bir şeyler anlatmıyor mu Claire?"

"Ben..."

"Anlatmalı. Morganville'dekilerden başka vampir olmamalıydı. Ne düşünürsen düşün, Amelie acımasızdır. Morganville'deki sosyal deneyine katılmayı reddeden bütün vampirler ortadan kaldırılmıştı." Çocuğu ayağıyla dürttü. "Ama ne bunu ne de sürüsünü tanıyorum. Erzaklarımı tükettiler!"

"Sürü mü?" Yukarıdan gürültüler gelince Claire başını kaldırdı. Morley onu görmezden gelip yukarı fırladı. "Dur bir dakika! Erzakları yedi derken..."

Claire başka bir şey diyemeden Morley basamakların tepesinde gözden kayboldu. "Arkadaşlarım?" dedi Claire gözlerini kırpıştırarak. Morley gittikten iki saniye sonra Michael yanında Shane'le belirdi.

Hala baygın görünen Eve, Michael'ın kucağındaydı.

Hızla basamakları indiler. Claire, Michael'ın yüzündeki gergin ifadeden hiç hoşlanmamıştı. Shane de ondan farksızdı. "Gitmemiz gerekiyor," dedi Michael. "Hemen buradan gidiyoruz."

"Ya Oliver? Jason?"

"Vakit yok," dedi Michael. "Yürü, Claire."

"Kazığım..."

"Sana yenisini yaparım," dedi Shane. Claire'in elini tuttu, birlikte Michael'ın arkasından yürüdüler. Binaya girdikleri kırık pencereye gidiyorlardı. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedi Claire. Burkulan bileğinin üstüne basınca acıyla irkildi. Ama iyiydi. Morley'nin söylediklerine bakılırsa, üst kattakilerden daha iyiydi. "Yukarıda neler oluyor?"

"Morley çok kötü bir gün geçiriyor," dedi Michael. "Sonra anlatırım. Şimdi bir an önce buradan..."

"Çok geç," dedi Shane. Koridorun iki ucundan birer vampir çıkıp yollarını kesmişti. Bir tanesi dağınık, kır saçlı, kambur bir ihtiyardı. Diğeri futbol formalı bir gençti. Claire'in karşılaştığı vampirin takım arkadaşı olmalıydı. Shane'den uzun ve yapılıydı. İhtiyarınki gibi onun da gözleri deli deli bakıyordu.

"Ver," dedi ihtiyar çatlak, kalın bir sesle. "Ver."

"Of, korkunç," dedi Shane. "Tamam. Planı olan?"

"Buraya." Michael koridorun karşısındaki kapıyı bir tekmeyle açtı. Shane, Claire'i odaya soktu. Michael da peşlerinden içeri dalıp kapıyı vampirlerin yüzüne çarptı. Kapıya dayandı ve "Barikat!" diye bağırdı.

"Hemen hallediyorum!" dedi Shane. Claire'le ağır, tahta bir masayı iki ucundan tutup sürükleyerek getirdiler. Michael, kucağında Eve'le rahatça zıplayarak masaya çıktı, diğer taraftan aşağı indi. "Dayanır mı?"

"Kesinlikle dayanmaz," dedi Michael. "Adamı gördünüz mü?" Kucağındaki Eve mırıldanmaya başladı. Michael endişeyle ona baktı. Claire onun saçında koyu bir leke gördü. Kan.

"Ona ne oldu?" dedi Claire.

Michael başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Morley'yi kızdırdı," dedi Shane. "Morley onu duvara itti. Başını duvara çarpınca..." Shane bir an duraksadı. "Çok korktum. Ama bir şeyi yok, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Michael.

"Süper güçlerini falan kullansana!"

"Ben vampirim, gerizekalı. X-ışınlı bakışlarım falan yok."

"Sonuçta doğaüstü bir yaratıksın. Mümkün olsa seni bir kurtadamla takas ederdim. Şu an daha çok işimize yarardı."

Claire onları duymazdan gelip odanın diğer tarafına geçti. Orada bir pencere vardı. Claire kir içindeki pencereyi açmaya çalışırken demir parmaklıkları gördü. "Michael," dedi. "Bunları kırabilir misin?"

"Olabilir." Michael, Eve'i Shane'e verip -Shane onu o kadar da rahat taşıyamıyordu- parmaklığa baktı. Demir çubuklar güneşte parlıyordu. "Bu sorun olabilir."

Deri ceketi hala üstündeydi ama eldivenler yırtılmıştı. Beyaz çizgiler halinde elleri görünüyordu.

Kapının önündeki masaya dayanan Shane, vampirler kapıya yüklenince neredeyse yere düşüyordu. Shane hemen dönüp yarım metre içeri kayan masayı ayağıyla itti. Masa santim santim kayarak tekrar kapıya dayandı. "Çabuk karar verin!" diye seslendi. "Zamanımız tükeniyor!"

Michael derin bir nefes alıp tozlu pencereyi açtı ve demir çubuklardan birine asıldı. Claire sıyrılan kolunun o an bile kızardığını görebiliyordu. Michael bütün gücüyle çabaladı ama güneş dayanılmazdı. Çubukları bırakıp geriye sendele-

di. "Kahretsin!" dedi parmaklığa tekme atarak. Bu şekilde botları ve kotu onu koruyordu. Çubuklar hafifçe yamuldu.

İkinci tekmeye vakit kalmadı. Vampirler kapıya yüklenip masayı odanın ortasına kadar uçurunca Shane, Claire'e çarptı. Michael dönünce formalı vampirle yüz yüze geldi.

Michael hızlıydı ama güneşe defalarca maruz kalmak onu yavaşlatmıştı. Diğer vampir erken davranıp Michael'ı duvara yolladı. Michael ayağa kalkarken vampir, Claire'e yöneldi.

Michael çocuğu formasından çekip yere indirdi ve göğsüne diziyle bastı. Kalıcı bir çözüm değildi bu. İhtiyar vampir ağzının bir kenarıyla gülümseyerek odaya girdi. Çoğu vampirden daha ölü görünüyordu. Dengesiz hareketlerinde Claire'e tanıdık gelen bir şey vardı...

Claire düşünmeye fırsat bulamadı. İhtiyar, bir örümcek gibi onlara saldırdı. Shane bir tarafa kaçtı, Claire diğer tarafa. Shane kendini kapıya yakın buldu. Arkasına acı dolu bir bakış atıp kucağında Eve'le dışarı çıktı.

"Claire, dışarı!" dedi Michael. "Kaç!"

"Kaçamam," dedi Claire. Seke seke kaçması mümkün değildi. Vampirler onu göz açıp kapayana kadar yakalardı. Ayağını sürüye sürüye ihtiyar vampirden uzaklaşıp pencereye gitti.

Vampir onun peşinden gidip güneşte kavrulana kadar planı anlamamıştı. O anda bile başının dertte olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Beyaz teni kızarıp haşlanana kadar yengeç gibi yürüyüp Claire'e yaklaşmayı sürdürdü.

Duman çıkmaya başlayınca haykırarak gölgeye çekildi.

Sırtını güneşe veren Claire bir an için rahat bir nefes aldı.

"Akıllıca," dedi Michael. Genç vampirin göğsüne basarken bir gözü de diğerindeydi. "Olduğun yerde kal. Seni tutup çekmeye çalışabilir. Bunu bırakırsam..."

"Biliyorum," dedi Claire. "Her şey kontrolüm altında." Değildi ama Claire'in başka ne seçeneği vardı ki? İşe yarar bir şey bulmak için telaşla etrafa baktı. "Şunu bana atar mısın?" dedi yeri işaret ederek. Michael yerdekini alıp kaşlarını çattı.

"Bunu mu?"

"Atsana!"

Attı. Claire, tam ihtiyar vampir bağırarak saldırırken kalemi havada yakalayıp onun göğsüne sapladı. Kalem, Myrnin'in aklına estikçe verdiği kendini koruma derslerinde öğrendiği gibi kaburgaların arasından geçirmişti. İhtiyar vampir ayaklarının dibine, güneşli zemine yığıldı. Claire onu itti ama kalemi yerinden çıkarmadı.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Michael "Utanç verici."

"Bir şey fark ettin mi?" dedi Claire. Adrenalin çekilirken titremeye başlamıştı. Yerdeki vampir hamle yapmaya çalıştı ama Michael darbeyi kolayca savuşturdu.

"Bunlarla ilgili mi? Pek akıllı değiller."

"Hastalar," dedi Claire. "İhtiyarın hareketleri tanıdık geldi. Doğru dürüst konuşmadıklarına dikkat ettin mi? Konuşamıyorlar. İlkel güdülere dönmüşler. Avla ve öldür.

Morganville'e yeni geldiğimde gördüğüm kötü durumdaki vampirler gibi."

Michael'ın bunu hiç düşünmediği belliydi. Claire bir an onun kalkıp yerdeki vampirden uzaklaşacağını sandı ama mantık korkuyu yendi ve Michael yerinde kaldı. O en gençleri olarak diğer vampirlerin taşıdığı hastalığa hiç yakalanmamıştı ama hastalığın vampirlere ne yaptığını görmüştü. Kendi iyilikleri için hücrelere kapatılan o yaratıkları görmüştü.

"Bir şey olmaz," dedi Claire. "Sen de ilaç aldın. Artık hastalanabileceğini sanmıyorum."

Claire bunun doğru olduğunu umuyordu. Yeni bir salgın söz konusuysa daha kötüydü. Gördüğü kadarıyla bu vampirlerin hastalığı Morganville'dekilerden çok daha hızlı ilerliyordu.

Shane odaya dalınca neredeyse ihtiyara takılıp düşüyordu. "Neler oldu?"

"Eve nerede?"

"Yan odada," dedi. "Bir şeyi yok."

"Onu *orada mı bıraktın?*" diye çıkıştı Michael. "Bana bunun doğru olmadığını söyle."

"O iyi, Michael. Ayıldı sayılır. Elinde bir mektup açacağıyla bir masanın altında saklanıyor. Bizden daha güvende." Shane ihtiyar vampire baktı. "Claire?"

"Efendim?"

"HB kalemle vampir yarmışsın."

"Doğrusunu istersen türüne bakmadım."

"Son zamanlarda sana ne kadar müthiş biri olduğunu söylemiş miydim?"

Claire gülümsemeye çalıştı ama kalbi göğsünü inletiyordu. "İltifatları sonraya bırakalım. Buradan çıkıp arabaya ulaşmalıyız. Fikri olan?"

"Bir kalem daha bulun. Bunu da etkisiz hale getirelim," dedi Michael.

"Kulağa ne kadar garip geldiğinin farkında mısın?" dedi Shane. "Neyse, boş ver. HB kalem hemen geliyor. Neden sınava girmişiz gibi hissediyorum?"

"Claire." Michael, Claire'e baktı. "Eve'in yanına git. İyi olup olmadığına bak."

Claire başını sallayıp koridora çıktı. Diğer odanın kapısı kapalıydı ama kilitli değildi. Kapıyı itti ve...

Eğilmek zorunda kaldı. Bir sandalyeye tutunan Eve, sıkı sıkı tuttuğu gümüş mektup açacağını boşluğa savurmuştu. Claire'i görünce haykırarak mektup açacağını bıraktı ve hıçkırarak ona sarıldı. "Bir şey olmadı, iyisin," dedi fısıldayıp onu bütün gücüyle kucaklayarak. "Çok özür dilerim. Seni yaratıklardan biri sandım."

"Bugün değilim," dedi Claire. Eve'in başından akan kanı fark etti. "Canın yanıyor olmalı."

"Artık o kadar da yanmıyor." Eve biraz dalgın bakıyordu ama ayakta durabiliyordu. Bu iyiye işaretti. "Michael'ı gördüğümü sandım. Ama sonra Shane'i gördüm ve..."

"Michael burada," dedi Claire. "Seni o taşıyordu ama dövüşmesi gerekti. Buraya geliyor. Sana söylemiştim."

Eve bir an gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "İyiyiz," dedi. "İyiyiz. Bize bir şey olmayacak."

Diğer odadan eğilen metal sesi, sonra da bir çatırtı geldi. "Hey!" dedi Shane. "Kızlar, parti sona erdi. *Gidiyoruz!*"

"Hadi," dedi Claire, Eve'in koluna girerek. "Gitme vakti."

"Jason nerede?" Eve kendine gelmişe benziyordu ama yanlış konuya odaklanmıştı. "Onu bulmak zorundayız!"

"Oliver'ın yanında," dedi Claire. "Buluruz. Önce hayatta kalmaya bakmalıyız, tamam mı? Bu çok önemli."

Kalemlerle etkisiz hale getirilen iki vampirin yerde yattığı odaya girdiler. Michael'la Shane pencerenin yanındaydı. Parmaklıklar kırılmıştı. Michael tozlu, kalın perdelerden birini omuzlarına almış, güneş ışığının sınırında duruyordu.

Ama ikisi de kımıldamıyordu.

"Ne oldu?" dedi Claire. Pencereye gelince sorunu gördü.

Polis arabası yanıyordu.

Otobüs de alevler içindeydi.

İzlemek için bile gelen yoktu. Polis ortada görünmüyordu. İtfaiye de görünürde değildi.

Blacke kelimenin tam anlamıyla ölü bir şehirdi.

"Mahvolduk," dedi Shane sakince. "B planı?"

"Yok," dedi Michael.

"Böyle olacağını biliyordum," dedi Eve. "Hem de beyin sarsıntısına rağmen."

Bir süre orada durup araçların yanışını seyrettiler. "Bunu Morley yapmadı. Morley aptal değil," dedi Michael.

"Oliver'ın yapmadığı da kesin," dedi Shane. "Neler dönüyor peki burada?"

"Sen söyle. Morley'nin yanında olan sendin. Biz yeni geldik."

"İlginç ama aç vampirler tarafından bağlanmışken bazı ayrıntıları kaçırmışım. Tek bildiğim binaya girdiğimiz, Morley'nin bir konuşma yaptığı, sonra adamlardan birinin saldırıya uğradığımızı söylediği. Eve'i alıp gizlemeye çalıştım ama Morley'yle bir adamın arasında kalıp başını çarptı." Shane durup Michael'a baktı. "Senin bahanen ne?"

"Oliver durduk yere bizi çılgınlar şehrine getirdiğinden beri olanlardan bir şey anlamadım. Belki de en başından beri hedefi burasıydı."

"Hasta vampirlerle dolu bir kasaba." Bu birden Claire'e mantıklı geldi. "Tabii ya. Buraya geliyordu. Burada olduklarını biliyordu. En azından var olduklarını biliyordu. Onları arıyordu!"

"Durram'da olduklarını sandı," dedi Michael. "Gece vakti o yüzden dışarı çıktı. Onları aramak için. Oradalarsa bile buraya geldiler. Daha küçük bir kasabayı kontrol etmesi daha kolaydı. Ama sonra hiçbir şey umursamayacak kadar hastalandılar."

"Ama bunlar çok yaşlı olamaz," dedi Shane, formalı çocuğu göstererek. "Kıyafetleri eski değil. Birkaç ay, en çok bir yıl önce vampir olmuştur. Nasıl oldu da..."

"Bishop!" dedi Claire. "Bishop, Amelie'yi arıyordu. Bir yandan da yeni vampirler yapıp bırakıyordu." Ürperdi.

"Buradan ya da yakın bir yerden geçmiş olmalı." Bishop, Amelie'nin babasıydı. Hem biyolojik olarak, hem de vampir olma anlamında. Ama iki türlü de yılın babası ödülünü kazanamazdı. İnsanların boynundan beslenmiş ve arkasında bunları bırakmıştı.

Korkunç ve iğrenç.

"Onları arıyorsa Oliver'ın bir planı vardır," dedi Eve. Bir eliyle başını tutmuş, duvara yaslanmıştı. "Onu bulalım. Ne yapmamız gerektiğini bilir."

"Planı olabilir ama o plan Morley'nin ortaya çıkmasından, ve her şeyi bozmasından önceydi," dedi Shane. "Artık üç taraflı bir vampir savaşının ortasındayız. Bundan harika bir video oyunu olurdu ama gerçeğini oynamaya hevesli değilim. Düğmeye basıp kapatma şansı olunca daha keyifli oluyor."

"O zaman başka bir araba bulmalıyız," dedi Michael. "Çalışan bir araba."

"Hayır, *ben* başka bir araba bulmalıyım," dedi Shane. "Camlarını da karartıp buraya getiririm. Sen haşlana haşlana ortalarda dolaşamazsın. Plan şu. Sen kızlarla ilgilen, ben ayaklarımızı yerden kesecek bir şey bulayım."

"Sen bana kızlarla kal mı diyorsun?" dedi Michael gülerek. Shane de gülerek karşılık verdi.

"Evet. Güzel oluyor muymuş?"

Yumruk tokuşturdular. Eve iç çekti. "İkiniz de gerzeksiniz, hepimiz öleceğiz ve başım çatlıyor. Artık buradan çıkabilir miyiz lütfen?"

Michael gidip ona sarıldı. Eve kendini ona bırakırken küçük bir hıçkırık duyuldu. "Şşş," dedi Michael. "Geçti artık."

"Geçmedi," dedi Eve ama yumuşamıştı. "Hem ben otobüste az daha ölecekken sen nerelerdeydin?"

"Peşinden geliyordum," dedi Michael. "Hani otobüse girdik, camları kırdık, seni neredeyse kurtarıyorduk ya?"

"Ha, doğru," dedi Eve. "Ben o kısımlarda kendimde değildim. O yüzden cesaretini takdir edemiyorum. Ama şimdi senin yanında olmak çok güzel."

Shane kusacakmış gibi yaparak Claire'i güldürdü, sonra onun elini tutup sıktı ve dudaklarına götürdü. Dudakları öyle yumuşak ve sıcaktı ki Claire'in dizleri titredi. Shane onun *claddagh* yüzüğüne, birbirlerine verdikleri gizli söze dokundu.

"Beni bekle," dedi Shane. "Arabaya dair bir istek?"

"Zırhlı olsun," dedi Claire. "Koltuklarda DVD çalar olsun. Surround ses sistemi de fena olmaz."

"Ben roket atar isterim," dedi Michael.

"Kitle imha özellikli sarı bir *hummer* az sonra geliyor," dedi Shane, Claire'in elini bir kez daha sıkarak. Pencereden atlayıp çimlere kondu ve koşmaya başladı.

Claire güneşin gücünü yitirdiğini fark etti.

Akşamüstüydü ve güneş hızla batıyordu.

"Hava kararıyor," dedi Claire. Michael içeri sızan ışıktan kaçınarak onun yanına geldi. "Gece olmadan çok vaktimiz yok, değil mi?"

"Evet," dedi Michael. "Ama bu binada kalırsak o kadar bile vaktimiz olmaz. O vampirlerden daha çok var. Çekingen de sayılmazlar."

Yerdeki iki vampiri tutup koridora sürükledi ve Claire'in gümüş kazığının süslediği üçüncü vampirin yanına bıraktı. Claire artık öldüğü kesin olan o vampire bakmamaya çalışıyordu.

Michael kapıların arkasına tekrar bir şeyler yığdı ve Eve'i köşede korunaklı bir koltuğa oturttu. "Burada kal," dedi. "Dinlen." Perdenin diğer yarısını da alıp Eve'in üstüne örttü. O romantik yakınlaşmayı Eve'in toz yüzünden hapşırması biraz da olsa bozdu.

Claire pencerenin yanında kalıp dışarıyı seyretti. Bunun da yararsız olduğunu biliyordu. Shane'i görse bile, Shane yardım istese bile ne yapabilirdi ki? Sonuçta bir insandı, yavaştı ve tüm bunların üstüne bileği de burkulmuştu.

Ama nedense orada durup Shane'i gözlemesi önemliymiş gibi geliyordu. Sanki aralarında anlaşmışlardı ve Claire anlaşmayı bozarsa kötü bir şey olacaktı.

Batıl inançlar. *Şey... Şu an koridorlarında vampirlerin kapıştığı gotik bir kaleye benzer bir binadayım. Batıl inançlar burada o kadar da yersiz olmayabilir.*

"Jason'ı gördün mü?" diye sordu Eve, Michael'a. "İyi miydi?"

Michael onu duymazlıktan geldi. Claire'e yaklaşıp pencerenin karanlık tarafında durdu. "Bir şey var mı?"

"Henüz yok," dedi Claire. "Jason'ı gördün mü?"

"Pek sayılmaz."

"Bu da bir cevap sayılmaz."

Michael onun yüzüne baktı ama daha ağzını açamadan yukarıdan bir gümbürtü geldi. Arkasından da keskin pençelerden ya da bıçaklardan çıkıyora benzeyen gıcırtılar.

Sanki üst katın zemini *kazılıyordu*.

"Bu hiç hoş bir ses değil," dedi Eve. "Michael?"

Michael hiç kıpırdamadan tavana bakıyordu. Gölgelerin içindeki yüzü mermer gibiydi.

Tavandan toz yağmaya başladı. Eskimiş alçı parçalanıyordu. Claire kapıya dayalı duran ağır masaya kadar geriledi.

Dışarıdan biri kapıya vurmuş gibi masa birden ona çarptı. Gıcırtılar kapıdan da gelmeye başladı. Michael hemen koşup masayı tekrar kapıya itti ve sarsılan kapının açılmasına engel oldu. "Lanet olsun," dedi tıslar gibi. "Nerede o?"

Tepelerinde bir şey çat diye kırıldı. Ahşap kaplamalar yerlerinden sökülüyordu.

Tavanı deliyorlardı.

Eve kalkıp duvara dayandı ve koltuğun yanındaki bir sehpayı tekmeleyerek kırdı. Sehpadan sivri bir tahta parçası çıkarıp iki eliyle birden tutarak önce tavana, sonra da kapıyı yerinde tutmaya çabalayan Michael'a baktı.

Burada öleceğiz, dedi Claire içinden. Sanki geleceğe gitmiş de geçmişe bakıyor, öldüklerini zaten biliyordu. Eve yerde yatmış, boş gözlerle tavana bakıyordu. Michael da onu korumaya çalışırken ölmüştü. Claire'in küçük cesedini de Shane pencerenin dibinde buluyordu.

Hayır.

Shane'in onu bulması düşüncesi ölümden de kötüydü, Claire bunu kabul etmeyecekti. Shane yeterince çekmiş, yeterince kötülük görmüştü. Üstüne bir de bu... Hayır. Claire ona bunu yapamazdı.

"Yaşamak zorundayız," dedi yüksek sesle. Michael'la Eve bir deliye bakar gibi baktı ona.

"Güya başını çarpan da benim," dedi Eve.

Tavan çatırdayarak bir alçı ve moloz yığını halinde çöktü ve alçıya bulanmamış yerleri kan içinde üç gövde aşağı düştü. Canavara benziyorlardı. Uzun olanları dişlerini göstererek ona dönünce Claire çığlığı bastı.

Ama çığlık, bir kalp atımı kadar kısa sürdü. Claire karşısındakini tanıyınca gözlerine inanamadı. "Oliver?" Çok harika. Oliver'ı gördüğüne sevinmişti. Dünya tersine dönmüş, Claire'in tanıdığı, bildiği hayat çok eskilerde kalmıştı çünkü Oliver'ı gördüğüne sevinmişti.

Oliver gerçekten de bir canavara benziyordu. Cehennemden dışarı adım adım, dövüşe dövüşe çıkmış ve bunun her anından zevk almış bir canavar hem de. Claire'e bakıp dişlerini göstererek sırıttı ve sivri sopayla hücum eden Eve'i karşıladı. Sopayı kolayca alıp Eve'i Michael'a doğru itti. Michael da Claire kadar şaşkındı.

"Rahat, asker," dedi Oliver neredeyse gülerek. Hemen yanındaki Morley üstünü başını silkiyordu. Çıkardığı duman bulutu Claire'i öksürttü. "En azından şimdilik hala aynı safta olduğumuza inanıyorum."

"İkinci Dünya Savaşı sırasındaki Rusya'yla İngiltere gibi," dedi Morley dalgınca. "Yoksa birincisi miydi? Böyle şeyleri hatırlamak çok zor. Sonuçta ortak ve daha kötü bir düşman karşısındaki iki düşman gibiyiz. Birbirimizi daha sonra öldürebiliriz."

Üçüncü kişi en az onlar kadar kötü görünen Jason'dı. Tir tir titriyodu. Sol bileği kanlı bir bezle sarılmıştı.

Eve, en sonunda kardeşini tanıdı ve koşup kucakladı. Jason bir süre kıpırdamadı, sonra Eve'in sırtına pat pat vurdu. "Ben iyiyim," dedi. Claire'e kalsa bu bir yalandı ama cesurca bir yalan olduğuna şüphe yoktu. "Yüzünde kan var."

"Başımı çarptım," dedi Eve.

"Ha, iyi o zaman," dedi Jason. Tam da bir erkek kardeşin söyleyeceği bir şeydi bu. Claire gülümsedi. "Cidden, Eve. Kötü görünüyor."

"Kırık falan yok. Başım ağrıyor ve biraz da dönüyor ama yaşarım. Asıl *sana* ne oldu?"

"Sorma," dedi Jason bir adım uzaklaşarak. "Yardım lazım mı?"

Michael masayı yerinde tutmakta zorlanıyordu. "İyi olur," dedi. *Jason'ın kasları bir mucize yaratacak değil,* diye düşündü Claire. O da güçlü kuvvetliydi ama bir vampirle kıyaslanamazdı.

"Bırak gelsinler," dedi Morley, tozları kendi üstünden diğerlerine geçirme işlemini son bir tokatla sonlandırarak. "Onlar benim adamlarım. Yoksa bize güvenmiyor musunuz?"

tg: kaktusunx

"Neden güvenmeyelim ki?" dedi Eve tatlı bir sesle. Sonra Michael'a döndü. "Sakın!"

"Orada kalıp parçalanmalarını mı tercih edersin?" dedi Morley. Kendisi bunu hiç umursamıyormuş gibi sakince konuşuyordu. "Senin kadar tutkulu birinin daha yufka yürekli olacağını tahmin ederdim."

"Kusura bakma ama *bizi koltuklara bağladınız. Kolumuza iğne batırınız. Kanımızı içtiniz.* Size güvenmek için bir sebep göremiyorum."

Morley omuz silkti. "Öyleyse ölmelerine göz yumalım. Çığlıklarını dinlerken rahatsız olmayacağınızdan eminim."

Kapının arkasında biri gerçekten de çığlık atmaya başlamıştı. "Michael! Michael! Ben Jacob Goldman! Kapıyı aç! Geliyorlar!"

Michael sırayla Claire'e, Eve'e, sonra da Oliver'a baktı. Oliver hafifçe başını salladı.

Michael masayı yana çekti. Bu sırada az daha Jason'ı yere yıkıyordu. "Hey!" diye çıkıştı Jason. "Bir dahaki sefere önceden haber versen iyi olur!"

"Kes sesini." Michael onu kenara iterken kapı açıldı ve vampirler odaya daldı.

Morley'nin adamları. Görünüşlerine bakılırsa Morley gibi onlar da oraya mücadele ederek ulaşmışlardı. Birkaçı yaralıydı ve Claire bir vampiri yaralamanın öyle kolay olmadığını iyi biliyordu.

Jacob kan içindeki sağ kolunu tutuyordu. Patience ona diğer yandan destek oluyordu. Onun kağıt gibi yüzünü ve

boş boş bakan gözlerini görünce Eve bile endişelendi. Çok acı çektiği belliydi.

Patience onu duvar dibine oturturken Morley'yle Oliver, Michael'ın da yardımıyla kapıya yeni ve daha sağlam bir barikat kurdu.

"Neler oldu?" diye sordu Claire, Patience'a. Vampir kız, korku dolu gözlerle ona baktı.

"Durduramadık," dedi Patience. "Tutsaklarımız için geldiler. Durmadılar... Onları durduramadık. Birini öldürsek onun yerine iki tanesi geldi." Yanında oturan Jacob'ın gözleri kapalıydı. Çoğu vampirden daha ölü görünüyordu. "Onları korurken Jacob'ın neredeyse kolu kopuyordu. Ama elimizden bir şey gelmedi."

Şoktan çıkamamış gibiydi. Claire elini omzuna koyunca ürperdi.

"Siz iyisiniz," dedi Claire. "Biz de iyiyiz."

"İyi değiliz," dedi Patience. "Hem de hiç. Bunlar vampir değil Claire. Bunlar hayvan, vahşi yaratıklar. Onlar için biz de sizin gibi avız."

"Doğru," dedi Morley sesini yükseltip uğultuyu bastırarak. "Herkes sesini kessin! Burada kalamayız..."

"Otobüs yanıyor," dedi pencereye yakın biri. Morley bir an şaşırarak durdu ama hemen toparlandı.

"O zaman biz de otobüsü kullanmayız. Bu mezarlıktan kaçmanın başka yolunu buluruz."

"Gündüz vakti mi?" dedi Jacob. "Çoğumuz buna dayanamaz. Dayananlar da çok acı çeker. Bunu biliyorsun."

"Seçim sizin. Gelip yanın ya da kalıp parçalanın." Morley omuz silkti. "Benim gözümde yanık iyileşir. Parçalanan uzuvlarımın ne olacağından emin değilim ama denemeye de niyetim yok."

"Bir şey geliyor," dedi pencereden biri. "Bir minibüs!"

Claire vampirleri itti ve soğuk tenlerine ve tıslamalarına aldırmadan pencereye ulaştı. Güneşin vurduğu bölüme Eve el koymuştu. Claire'in yanına sıkışmasına izin verdi.

Büyük, sarı bir minibüstü. Bir fırına ait gibi görünüyordu. Arka kısmı kare ve penceresizdi. Kaldırıma çıkıp çimenlere daldı ve belediye binasının demir parmaklığını yıkıp heykelin dibinden geçti. Yamuk duran heykel yerinden biraz daha oynayınca Claire'in bakışları arasında yüzüstü toprağa yapıştı.

Neyse ki minibüsün yolunu kesmedi.

Minibüs dönüp geri geri pencerenin altına yanaştı. Shane minibüsten inip pencereye koştu ve Eve ile Claire'e gülümsedi.

Gözleri karanlığa alışıp vampirleri görünce donakaldı. "Ne..."

"Morley'nin adamları," dedi Claire. "Galiba artık bu işte hep beraberiz."

"Ben... bundan hiç hoşlanmadım."

"Biliyorum, biliyorum ama hepimizin buradan kurtulması gerekiyor."

Shane başını iki yana salladı ama minibüsün arka kapılarını açtı. İçerisi çok geniş değildi ama vampirlerin tama-

mını alabilirdi; belki. "Sığdığı kadarını alırız," dedi. "Ama buradan çıktığımız an anlaşma manlaşma kalmaz."

"Anlaştık," dedi Morley güneşe çıkarak. Gözlerini hafifçe kısmaktan başka bir şey yapmadı. Pencereyi yerinden söküp aşağıya fırlattı. "En gençler önden."

Bir duraksama oldu. Morley alçak perdeden hırlamaya başlayınca vampirler kendilerini aşağı atıp minibüse sığındı. Birkaç saniye sonra odada sadece Claire, Michael, Jason, Eve, Morley ve Oliver kaldı.

"*En gençler önden* dedim," dedi Morley, Michael'a dik dik bakarak. "Salak."

"Ben arkadaşlarımla kalırım."

"O zaman onlarla güneşlenirsin. Minibüsün arkasında yer kalmadı."

"Hayır," dedi Oliver. "Michael arkaya binecek. Seninle ikimiz dışarıda gideceğiz."

Morley kahkaha attı. "*Dışarıda* mı?"

"Ne demek istediğimi anlamışsındır." Oliver, Michael'ı kolundan tuttuğu gibi pencereden itti. Patience Goldman onu hemen minibüse çekti. Shane arka kapıları kapatıp öne yürüdü. "Tamam. Hadi hanımlar."

Jason kızları beklemeden aşağı atladı. Oliver, Eve'i pencereye itince kız aşağı atlayıp Jason'ı takip etti. Oliver'ın yardımını istemeyen Claire onları izledi. Claire, minibüse binerken Oliver'la Morley'nin minibüsün tepesine atladığını ve denge sağlamak için kollarını açıp oraya yattıklarını gördü. Daha sonra kapıları kapatıp Eve'in yanına sıkıştı.

"Bir kız bir erkek sıralanamaz mıydık?" dedi Shane, Jason'la yan yana oturmaktan rahatsız olarak. Arabayı çalıştırırken, "Biraz çekil, manyak!" dedi. Claire sıkışmasınlar diye kapıya doğru biraz kaymaya çalıştı ama minibüs dört kişilik değildi. Shane de pek zayıf sayılmazdı.

"Sen önüne bak, ukala," dedi Jason. Shane ona vurup vurmamayı kafasında tartar gibi düşündü. "Tepedeki ikisinin kızarmasını istiyorsan o başka."

"Sus," dedi Shane direksiyona bakarak. Vites değiştirip gaza bastı. Kaldırımdan inerken Claire az daha cama çarpacaktı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi Jason.

"Kız kardeşin konuşabilir. Sen konuşamazsın."

"Peki," dedi Eve. "Nereye gittiğini sanıyorsun, Shane?"

"Kütüphaneye," dedi Shane. "Kamyoneti geri getireceğime dair söz verdim."

Claire gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Eve başını iki yana salladı.

"Çaresiz kaldığı belli," dedi Eve. "Shane *kütüphaneye* gidiyor."

Her şeye rağmen buna gülünürdü.

11

Kütüphane bir sokak aşağıda, soldaydı. Bir yığın boş binanın, kırık camların yanından geçtiler. Her yer yağmalanmışa benziyordu ama bu yağma yakın bir zamanda olmamıştı.

Kütüphanenin pencereleri sağlamdı ve önünde insanlar vardı. Claire'in Blacke'de gördüğü ilk gerçek insanlardı bunlar. Dört kişiydiler ve hepsinde yaylı ve pompalı tüfekler vardı.

"İşte benim tarzım bir kütüphane," dedi Shane. "Önce minibüsü aşırmaya çalıştım ama sonunda geri getirmem şartıyla bana verdiler. Burası neler döndüğünü öğrenebileceğimiz bir yere benziyor. Belki bir otobüs falan da bulabiliriz."

Kütüphanenin önündeki nöbetçiler kesinlikle tetikteydi. Pompalı tüfekler yaklaşan minibüse çevrildi. Claire gırtlağını temizledi. "Shane?"

"Görüyorum." Yavaşladılar. "*Merhaba, biz yanında vampir getiren bir grup dost canlısı yabancıyız* demek işe yaramayacak galiba." Geri vitese taktı. "Anlaşılan düşündüğüm kadar iyi bir fikir değilmiş."

"Belki de biz..."

Eve'in önerisini öğrenemediler çünkü silahlı adamlarla dolu iki polis arabası siren çalarak binanın iki yanından gelip yollarını kesti. Shane frene bastı. Saniyeler içinde Claire'in kapısı açıldı ve pompalı tüfekli iri yarı bir adam onu sıcak kaldırıma çekti. Parmaklarını bir an boynuna bastırdı ve "Bu canlı!" diye seslendi.

"Bu da!" dedi Eve'i dışarı sürüklemeye çalışan arkadaşı. "Dikkat et, kız!"

"Sen dikkat et, sapık! Çek ellerini!"

"Onu rahat bırak!" dedi Jason, peşlerinden atlayarak. Claire'in ilk gördüğü, yine o gözü dönmüş manyak haline bürünmüştü. Belki o zamana göre biraz daha derli toplu olduğu söylenebilirdi. O da belki.

Silahlı adamı rahatsız edecek kadar hızlı hareket etmiş olmalıydı ki karnına dipçiği yiyerek yere yığıldı. Eve'le Claire yaka paça kütüphaneye götürüldü. "Hayır!" diye bağırdı Claire minibüse bakarak. Shane minibüsten inmeye çalışıyorken birileri Jason'ı ayağa kaldırıyordu.

İşler hiç iyi gitmiyordu. Oliver'la Morley neredeydi? Minibüsün tepesinde yoklardı.

Oliver kütüphanenin çatısından sarkıp atladı ve Claire'i tutan adama tekmeyi patlattı. Eve'i tutan adam yaylı tüfe-

ğini ateşlerken Oliver, Claire'i kenara çekip oku havada yakaladı ve parmaklarıyla çat diye kırıverdi. "Kızı bırak," dedi. "Bu oyunu senden çok daha iyileriyle oynadım. Hepsi de öldü, dostum."

Güneşe maruz kalan teni pembeleşmiş ama henüz kızarmamıştı. Adam etrafı kolaçan ederek destek aradı. Bu destek yardıma koşan kovboy şapkalı adam şeklinde geldi.

Yeni gelenlerde pompalı tüfek vardı.

Claire kollarını açarak öne fırladı. Eve çığlık çığlığa bağırır ve tüfekler doğrulurken Claire kendini Oliver'ın önüne attı. "Durun!" dedi. "Durun bir saniye! O bizimle!"

Tüfekler *Claire'e döndü.*

Ah, bir bu eksikti.

"Kan emicilerin tarafında mısın?" dedi adamlardan biri alçak ve tehlikeli bir sesle. "Hem de senin gibi küçük bir kız."

"O... Belediye binasındakiler gibi değil," dedi Claire. Ellerini teslim olur gibi yukarı kaldırıp öne doğru bir adım attı. "Biz buraya gelmek istemedik. Tek istediğimiz buradan gitmek, tamam mı? Hep birlikte. Kasabanızdan ayrılmak istiyoruz."

"Kasabadan ayrılamazsınız," dedi Eve'i tutan adam. "Ne siz ne de sivri dişli dostlarınız. Bu şeyin başka yerlere yayılmasına izin veremeyiz. Blacke karantina altında."

Kütüphanenin dev kapıları açıldı ve ufak tefek, kır saçlı bir kadın dışarı çıktı. Lidere benzemiyordu. Claire onu kalabalıkta fark etmezdi bile. Ama bütün gözler ona döndü.

"Charley," dedi kadın. "Neden bu tatlı kızcağıza silah doğrultuyorsun? Birinin ona canlı dediğini duydum."

"Kız da onlardan!"

"İşbirlikçi diye bir şey olmadığını sen de biliyorsun Charley. Ya hastadır ya değildir. Arası yok. Silahını indir lütfen." Kadının hoş sesi hafifçe yükselmişti. "Hadi."

"O arkasındakinin hasta olduğu kesin," dedi Charley.

"Aslına bakarsan," dedi Oliver, "senin kast ettiğin bağlamda hasta değilim."

Orta yaşlı kadın gözünü bile kırpmadan yaylı tüfeğini doldurup Oliver'ın göğsüne ateş etti.

Oliver iki büklüm olup yere düştü. Claire haykırarak onun yanına koştu. Oku çıkarmak için uzanınca kadın onu kolundan çekip korumalardan birine doğru itti. "Ne yapacağını biliyorsun," dedi diğer adamlardan birine, Oliver'ı işaret ederek. "Bu çocukları içeri sokalım. Bunu görmelerini istemem."

"Hayır, anlamıyorsunuz!" dedi Claire. "Durun..."

"Onun vampir olduğunu ve nedense onu korumaya çalıştığını anlıyorum," dedi kadın. "Artık sessiz ol. Burada tehlikeli değilsiniz."

Claire'in aklına minibüsün arkasındaki vampirler geldi. *Michael.*

Onlardan bahsedemezdi. Oliver'ı öldürüyorlarsa bir minibüs dolusu vampire neler yapmazlardı. Güneş ufka doğru alçalıyordu. Doğudaki binalar güneşi kesince belki minibüsten çıkıp gidebilirlerdi.

Kadın ona dik dik baktı. "Ne düşünüyorsun bu kadar?"

"Hiç," dedi Claire.

"Anlıyorum. Adın ne?" Claire cevap vermedi. "Peki. Ben Bayan Grant. Kütüphaneciyim. Tüm yöneticiler öldüğü için bugünlerde Blacke'de otorite ben sayılırım. Birbirimize dostça davranalım. Ben sana adımı söyledim. Seninki ne?"

"Claire."

"Nerelisin, Claire?"

Claire kadının gözlerinin içine baktı. "Seni hiç ilgilendirmez."

Bayan Grant kırlaşan kaşlarını kaldırdı ama yeşil gözleri hiç de şaşırmışa benzemiyordu. "Peki. Arkadaşlarınla birlikte seni içeri alalım da neden o vampiri bu kadar önemsediğinizi anlatın."

Claire içeri sürüklenirken dönüp arkaya baktı. Taş gibi hareketsiz duran Oliver götürülüyordu.

Claire'in elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Kütüphane soğuk ve karanlıktı. Küçük floresan lambalara, hatta bazı masalarda göze çarpan eski tarz yağ lambalarına rağmen ışık kaynağının çoğu güneşti. Claire içeriyi bu kadar büyük beklememişti. Sıra sıra kitaplar ve karşılıklı odaların sonu yok gibiydi. Merkezde küçük bir masa, bir dizüstü bilgisayar ve pedalla çalışan bir tür jeneratörün olduğu komuta odasına benzer bir alan vardı. Odayı çevreleyen raflarda silahlar ve bir dizi de gümüş zincir duruyordu. Bunlar kasabadan yağmalanmış olmalıydı. Çok miktarda ilk yardım malzemesi de vardı.

Kütüphanedekiler otuz kişi kadardı. Kitap sıralarının arasında dolandıkları için sayılarını anlamak zordu. Claire alçak bir ses duydu. Biri ağlıyordu. Dört beş yaşlarında bir çocuk. "Bunlar ne?" diye sordu Claire etrafına bakarak. Bayan Grant onu uzun bir sıraya götürüp bir sandalye çekti.

"Kasabadan kalanlar," dedi kadın. "Kurtulanlar. Gözüpek bir grup olduğumuzu söyleyebilirim."

"Ama..." Claire dudaklarını yalayıp oturdu. "Burada ne oldu?"

Bayan Grant diğerlerinin -Eve, Shane ve Jason- farklı şiddette müdahalelerle oturtulmasını bekledi. Shane kızgındı ve raflardaki silahlara özlemle bakıyordu. Bayan Grant bunu fark etmiş olacak ki Shane'in arkasına kovboy şapkalı iki koruma koydu.

"Blacke hiçbir zaman sık uğranan bir yer olmadı," dedi Bayan Grant. "Burada oturanların çoğu burada doğmuştur. Aileleri ezelden beri buradadır. Yeni yüzleri sık sık görmeyiz." Teksas Prairie Üniversitesi hariç Morganville de bu tarife uyuyordu. Bölgedeki tüm küçük kasabalar böyleydi. Claire başını salladı. "Bir gece ziyaretçiler geldi. Takım elbiseli yaşlı bir adam ve iki yeğeni. Yabancıydılar. Fransız'a benziyorlardı."

Claire, Eve'le Shane'e baktı. Eve dudaklarını oynatarak *Bishop* dedi. Bay Bishop, Morganville'e gelirken Blacke'den geçmişti.

Eğlenmeyi de ihmal etmemişti.

"Demir Zambak Oteli'nde kaldılar," dedi Bayan Grant. "Otele benzer tek yerimiz orasıdır. Ya da orasıydı. Sahibi Bayan Gonzalez'di. Dünyanın en güzel elmalı turtalarını yapardı." Başını ağır ağır iki yana salladı. "Ertesi sabah Bayan Gonzalez ortadan kaybolmuştu. Okulda çalıştığı ofisine gelmedi. Şerif John, otele gidince onu ölü buldu. O... kişilerden iz yoktu."

Hikaye bundan ibaret olamaz, dedi Claire içinden. Vampirlerin nasıl yapıldığını biliyordu. Bayan Gonzalez'in kanı tamamen içilmişse kadın geri gelemezdi. Claire bekledi. Bayan Grant hikayeyi ağırdan almak istiyordu anlaşılan. Claire, Oliver'a ne olduğunu düşünmemeye çalışıyordu. Morley kaçmış olmalıydı. Minibüsün arkasında bekleyen vampirlere ne olduğunu ise hiç bilmiyordu.

"Bayan Gonzalez'in ölümüyle her şey bitti sandık. Kasabada otuz yıldır yaşanan ilk ciddi sıkıntıydı ama sonuncu olmadığı anlaşıldı. Ertesi gece Bayan Hanover, yolun karşısındaki benzin istasyonunda ortadan kayboldu. Anlayabildiğimiz kadarıyla bu iki kadın ilk kurbanlardı. Üç yabancının kasabadan o gece ayrıldığını biliyoruz. Biri o kocaman, siyah arabalarıyla uzaklaştıklarını görmüş. Arkalarında *bunu* bıraktılar."

Bayan Grant masaya koyup açtığı ellerine baktı. Güçlü ve yara izleriyle kaplı elleri, kütüphanecilikten önce başka işler de yaptığının ipuçlarını veriyordu. "Yavaş yavaş başladı. Birkaç haftada bir, biri ortadan kaybolmaya başladı. Derken hızlandı. Birkaç günde kasabanın yarısı yok oldu.

Şerif John vaktinde yardım isteyemedi. Sonra onları iş üstünde gördük. Korkunç şeyler oldu. Hayatta kalmak için biz de korkunç şeyler yaptık."

"Peki neden..." Bayan Grant, Eve'in sorusunu tamamlatmadı.

"Kasabayı terk etmedik, öyle mi? Denemedik mi sence? Telefon hatları kesildi. Daha ilk gün internet ve elektrik gitti. Hala düşünebiliyorken elektrik santralini yıktılar. Gönderebildiğimiz herkesi okul otobüsleriyle gönderdik. Hiçbir yere ulaşamadılar. Yola tuzak kurulmuştu. Lastikleri patladı. Bazıları geri dönebildi, bazıları dönemedi."

Gerçeğe dönüşmüş bir korku filmi gibiydi. Claire, Morganville'i kötü biliyordu ama burada olanlar... Kötünün de ötesindeydi.

"Üzüldüm," dedi fısıltıyla. "Ama neden burada kaldınız? Neden yeniden denemediniz?"

"Blacke'de kaç kişi vardı, biliyor musun?" dedi Bayan Grant. "Yüz yetmiş iki. Bu binada gördüklerin, geriye kalanların tamamı. Daha doğrusu, kalanlardan nefes alanlar. Öylece gidebileceğimizi mi sanıyorsun? Onlar bizim dostlarımız, ailelerimiz. Gidersek ne olur? Burada olanlar ne kadar yayılır?" Bayan Grant'ın yeşil gözleri ateş saçıyordu. "Burada kalacak. Kalmak zorunda. Şimdi de siz onlardan biriyle nasıl yolculuk yaptığınızı anlatın."

"Önemli olan, Oliver'ın bahsettiğiniz kişiler gibi olmaması. Onlar hasta. Oliver değil."

Bayan Grant güldü. "O ölü. Daha hasta olunamaz Claire."

"Bakın," dedi Shane dirseklerini masaya koyup eğilerek. "Vampirler sudan çıkmış ak kaşıktır demiyorum ama *böyle* de değiller. Normalde. Ama bazen..."

"Siz dördünüz vampirleri nereden biliyorsunuz peki?" dedi Bayan Grant. Yanıt gelmeyince gözlerini kısıp baktı. "Dışarıda daha fazlası var. Buradakilerin soyu tükense bile başkaları var."

"Böyle değiller!" dedi Claire yine. "Bana inanmak zorundasınız. Hepsi..."

"Hepimiz kötü değiliz," dedi Morley, bir kitap sırasının gölgesinden çıkarak. Kan içindeki korkunç görüntüsü söylediğinin aksini adeta haykırıyordu. "Ama bazılarımız kesinlikle diğerlerinden daha iyi."

Kitap sırasının üstünde de *Oliver* göründü. Uzun, siyah paltosuyla Morley'den daha göz korkutucuydu. Karanlıkta başkaları da vardı. Claire, Patience'la Jacob'ı görebildi.

Ve Michael. Sarı saçları altın gibi parlayan Michael, Eve'e her şey yoluna girecek der gibi gülümsüyordu.

Bayan Grant sandalyesinden kalkıp silahlara koştu.

Shane sandalyesini geriye itince iki koruma dengelerini kaybetti. Oliver fırsattan yararlanarak önce masaya, oradan da yere atlayıp adamların silahlarını aldı.

Onlara bir şey yapmadı. Yapmasına gerek yoktu.

Morley, vampir hızıyla Bayan Grant'ın önüne geçti ve dişlerini göstererek sırıttı. Claire, korkuyla olduğu yerde kalan Bayan Grant'ı suçlayamazdı.

Bu sırada Michael, Eve'in yanına gelmişti bile. Eve kollarını onun boynuna doladı. "Dışarı nasıl çıktınız?" dedi, ağzı onun göğsüne dayalı olduğu için boğuk bir sesle. Michael onun sırtını şefkatle okşadı ve çenesini başına dayadı.

"Yolun karşısındaki bina güneşin önünü kapatıyor," dedi. "Çıkabildiğimiz an çıktık. Sonrası zor olmadı. Herkesi yakaladıklarını sanıyorlardı."

"Yoksa..."

"Hayır," dedi Michael. "Kimsenin canını yakmadık. Patience o konuda çok titizdi."

Blackeliler -yirmi ya da otuzunun hepsi birden- çocuklarını ortalarına alıp bir arada toplanıyordu. Son direnişlerine hazırlanıyorlardı. Claire'in gördüğü kadarıyla bir tanesi bile hayatta kalacaklarını sanmıyordu.

"Hey," dedi Claire, Bayan Grant'a. "Lütfen korkmayın. Size zarar vermeyeceğiz."

Morley güldü. "Öyle mi?"

"Aynen öyle," dedi Oliver, silahları masaya bırakarak. "Shane, gümüşleri al."

"Birazı bende kalabilir mi?"

Oliver pis pis sırıttı. "Seni mutlu edecekse..."

"Hem de nasıl edecek."

"Zincirleri herkese dağıt. Boyunlarına ve bileklerine taksınlar. Morley ya da başka biri kendini kaybederse korunurlar." Pompalı tüfeklerin mermilerini kontrol etti ve tüfekleri bazı vampirlere fırlattı. "Maalesef Bayan Grant haklı. Bu hastalığın yayılmasına göz yumamayız. Altını çizelim, bu

bir hastalık. Hastalığa yakalanan herkesi yakalayıp tedavi etmeli ya da ortadan kaldırmalıyız. Bu durum sizin türünüz kadar bizimki için de tehlikeli."

"*Tedavi mi?*" dedi Bayan Grant. "Sen nasıl..."

Patience Goldman küçük, siyah bir çanta açtı. Claire, kızın babasının doktor çantasını daha önce de görmüştü. Çantada küçük serum ve kırmızı kristal şişeleri vardı. Claire, onların üretilmesine yardım etmişti. Şişelerde Bishop'ın yaydığı hastalığın ilacı vardı. En azından Claire öyle umuyordu. Kristaller geçici olarak akıl sağlığını geri getiriyordu. En etkili yöntem önce kristal vermek, ardından iğne yapmaktı. Morganville'deki hasta vampirlerde işe yaramıştı.

"Onları kurtarabiliriz," dedi Oliver. "Aileniz ve dostlarınızın tedavi edilebileceğine inanıyoruz. Ama insanlığa döndürülemezler. Anladınız mı? O konuda olan oldu. Ama bu ufak değişikliğe alışabilirseniz onları tekrar kazanabilirsiniz."

"Bu çılgınlık," dedi korumalardan biri. Yaylı tüfeği artık Morley'nin adamlarından birindeydi. "Savaşmak zorundayız Lillian!"

"Buraya sizinle savaşmaya gelmedik," dedi Oliver. "Sizi kurtarmaya da gelmedik. Ben bu salgını önlemek için ne gerekirse yapmaya geldim. Ki bu da sizin hedeflerinizle örtüşüyor. Diğer arkadaşlarımsa," dedi son sözcüğü vurgulayarak, "güzel kasabanızdan sadece geçiyordu. Hiçbirimizin size zarar vermek için bir sebebi yok."

"Siz *vampirsiniz*," dedi Bayan Grant.

"Orası bariz," dedi Oliver, başka bir pompalıyı birine atarak.

"Sorusu olan?"

Bayan Grant ağzını açtı, sonra kapattı ve etrafına baktı. İçeride insan kadar vampir vardı ve hiçbiri tehditkar bir harekette bulunmuyordu. Shane dolanıp elinden geldiğince gülümseyerek insanlara gümüş zincir dağıtıyordu. Jason bile masum görünmek için çabalıyordu ki onun için hayli zordu bu.

"Öyleyse oturalım," dedi Oliver, masaya bir sandalye çekerek. "Kendi adıma ben çok zor bir gün geçirdim."

12

Tansiyon giderek düşerken gece oldu. Blackeliler tamamen rahatlamasa da biraz olsun gevşemişti. Kütüphanenin küçük mutfağındaki minyatür gazlı ocağa birkaç tencere koydular. Elektrik olmamasına rağmen anlaşılan doğalgaz hala sağlanabiliyordu. Hava kararırken Bayan Grant ve kovboy şapkalı üç koruma -Claire o şapkaların üniforma yerine geçtiğini düşünüyordu- kapılara ve pencerelere barikatlar kurdu.

Morley de onlara katıldı. Tedirgin edici kısa bir bekleyişten sonra Bayan Grant onu görmezden gelmeye karar verdi. Korumalar ise farklı görüşteydi. Silahlarını daha sıkı tuttular.

"Yardım edebilir miyim?" dedi Morley ellerini arkada birleştirerek. "Kimseyi yemeyeceğime söz veriyorum."

"Çok komik," dedi Bayan Grant. Morley ona ters ters baktı.

"Şaka yapmıyordum, sevgili bayan," dedi. "Gerçekten söz veriyorum. Ben tutmayacağım sözler vermem. Kendinizi güvende hissedebilirsiniz."

"Kusura bakmayın ama hissetmiyorum," dedi kadın. "Siz..."

"Fazlasıyla cesur ve çekici miyim?" diyerek sırıttı Morley. "Benimle karşılaşan kadınların ortak sorunları. Geçer. Siz işini şansa bırakmayan birine benziyorsunuz. Öylelerini severim."

Claire, Bayan Grant'in elindeki beyaz lambanın ışığında parlayan yüzündeki şaşkınlığa güldü. "Sen gerçekten... tuhafsın," dedi kadın şüpheyle.

Morley elini kalbine götürüp eğildi ve Claire'e, Myrnin'i anımsatan bir selam verdi. Claire onu ne kadar özlediğini de anımsamış oldu. Üstelik onu özlemesi çok *yersizdi*. Claire, Morganville'i ya da oradaki herhangi birini özlememeliydi. Özellikle de boynuna asla geçmeyecek o diş izlerini koyan birini. Onun yüzünden boğazlı şeyler giymeye mahkum olmuştu.

Ama onu sahiden de özlüyordu. Amelie'nin o sakin, durağan gücünü ve sağlamlığını bile özlüyordu. Acaba bu Amelie için de Oliver'ı, Claire'i ya da Eve'i düşünmek zorunda kalmadığı bir tatil sayılır mıydı?

Herhalde sayılırdı. Uykuları kaçmıyor olmalıydı. Tabii Amelie'nin uyumak gibi bir alışkanlığı varsa.

"Hey." Shane, Claire'in kulağına doğru eğildi. "Ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum."

"Kes."

"Düşünmeyi mi keseyim?"

"Çok fazla düşünüyorsun. O kadar düşünmek insanı kör eder."

Claire gülerek ona döndü. "Bence senin aklında başka bir şey var."

"Aklımda *kesinlikle* başka bir şey var," dedi Claire'i öperek. Uzun, tatlı, yavaş, dil dokunuşlarıyla süslü bir öpücüktü. Bir sıcaklık dalgası Claire'in içine yayılarak onu ürpertti. Shane geri çekilirken Claire onu yakasından çekip biraz daha öptü.

Sonunda onu bıraktığında birbirlerinden çok uzaklaşmadılar. Shane onun yanındaki sandalyeyi iyice yaklaştırıp oturdu. Claire'in yemeğini yemek ve düşünmek için geçtiği o köşe fazla aydınlık değildi. Mum ışığında Shane'le oturmak çok romantikti. Shane'in karanlık gözleri ışık vurdukça parlıyordu. Claire onun çenesine dokunup gülümsedi.

"Tıraş olmalısın."

"Beni dağınık halimle seviyorsun sanıyordum."

"Dağınıklık, evcil hayvanlarda ve rockçılarda güzel durur."

"Öyle mi? Ben hangisi oluyorum?" Claire'e o kadar yakındı ki. Etraflarındaki olup biten her şey dünyanın başka bir köşesine hapsolmuştu sanki. Shane yanında olduğu sürece her şey güzeldi. Gözlerindeki o büyüleyici ışıltıyla Claire'e baktığı sürece.

Claire'in yüzüne düşen bir tutamı geriye taradı. "Ne yolculuk, değil mi?"

"Daha kötüsünü de gördüm," dedi Claire. Shane'in yüz ifadesi çok komikti. "Doğru söylüyorum. Bir keresinde annemlerle ta Kanada'ya gitmiştik. Onlarla arabada bir hafta geçirmek, öğretici deneyimler peşinde koşmak nasıl bir şeydi, bilemezsin. Kafayı yiyecektim."

"Öğretici deneyimleri sevdiğini sanıyordum."

"*Senin* bana birkaç şey öğretebileceğinden eminim."

Shane onu tekrar istekle öpünce Claire'in nefesi kesildi. Claire ne istediğini biliyordu. Shane'in ne istediğini de biliyordu. O gece, orada bunun gerçekleşmeyeceğini de biliyordu. Claire, Shane'le bir daha yalnız kalmadan ölürse Oliver'a çok ama çok kızacaktı.

Arkalarında biri öksürünce Shane arkasına yaslandı. Claire dudaklarını yalayınca tekrar Shane'in tadını aldı, onları kimin rahatsız ettiğine dikkat edecek halde bile değildi. "Ne var?" dedi sertçe.

"Pardon." Jason'dı ve öyle söylemesine rağmen hiç özür dilermiş gibi bir hali yoktu. Daha çok eğleniyora benziyordu. "Porno gösterinize devam etmek istiyorsanız buyurun. Ben beklerim."

"Kes sesini," dedi Shane.

"Şimdi istesek *sen kes, hayır asıl sen kes* kavgasına tutuşabiliriz ama bence yapacak daha iyi işlerimiz var," dedi Jason. "Ben zaten seninle konuşmuyorum. Claire'e ihtiyacım var."

Claire'in çok şeye ihtiyacı vardı, bunların hepsi de Shane'deydi. Jason'da istediği tek bir şey bile olduğunu sanmıyordu. Sesi daha da sert çıktı. "Niçin?"

Jason gözlerini devirdi. Bunu tıpkı Eve gibi yapması garipti. Claire onların aynı gen havuzundan geldiği düşüncesinden bile hoşlanmıyordu. "Oliver seni istiyor ve Oliver istediğini elde eder, değil mi? O yüzden tatlı kıçını kaldır da gel."

"Hey," dedi Shane ayağa kalkarak. "Seni bir daha uyarmayacağım Jase. Kes şunu."

"Neden? Kıçına tatlı dedim diye mi? Sence değil mi yani? Oraya bakarak geçirdiğin zaman düşünülürse buna inanmak zor."

Shane yumruklarını sıktı. Claire, Jason'ın Common Grounds'un arkasında Eve'le ikisini yakaladığı günü hatırladı.

Shane unutmamıştı.

"Bir gün ikimiz bu işi bitireceğiz," dedi Shane usulca. "O güne kadar kız arkadaşımdan uzak dur. Anladın mı?"

"Sert çocuk," dedi Jason gülerek. "Anladım anladım. Zaten benim zevkime göre çok sıska kalıyor."

Jason giderken Claire, Shane'in kendini zor tuttuğunu gördü. Derin bir nefes alıp Claire'e döndü. "Bu herif hiç normal değil. Eve'in ne dediği umurumda değil. Senin yakınlarında olması hiç hoşuma gitmiyor."

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Biliyorum." Zorla gülümsedi. "Ama..." Omuz silkti. "Oliver çağırıyor, ha?"

"Öyleymiş." Claire mumu alıp resmi olmayan -yoksa resmi miydi?- yönetim masasına gitti. Oliver, yüzleri floresan ışığında parlayan birkaç vampirle konuşuyordu.

"Zamanı gelmişti," dedi Oliver. "Bu şeyle bir mesaj yollayıp yollayamayacağını öğrenmem gerekiyor." Bilgisayarı işaret etti.

"Elektrik yok."

"Bunu kullanmaya çalışıyorlarmış," dedi pedallı jeneratörü işaret ederek. "İşe yaradığını ama bilgisayarda bir arıza olduğunu söylediler. Tamir et."

"Bir anda mı?"

"Evet," dedi Oliver. "Hemen. Yakınacaksan sesini alçalt, biz duymayalım."

Claire bir şey diyemeden Shane gelip egzersiz bisikletine benzeyen jeneratöre baktı ve omuz silkti. "Biraz antrenman fena olmaz," dedi. "Bak ne diyeceğim. Ben pedal çevireyim, sen de sihrini göster. Nasıl?"

Yardıma gönüllü olması Claire'in hoşuna gitmişti. El ele tutuşup öpüştüler.

"Peki," dedi Claire.

Dizüstü bilgisayarı kendine çevirdi. Kırık dökük bir yeri yoktu. Shane koltuğa geçip pedal çevirmeye başladı. Göründüğü kadar kolay değildi anlaşılan çünkü Shane bile zorlanıyordu. Rezistans enerji depoluyor, elektriğe dönüşen bu enerji yedek pile bağlı bir uzatma kablosundan geçiyordu. Pil anında öttü ve kırmızı bir lamba yandı. "Çalışıyor," dedi Claire. "Pili şarj etmesi biraz sürebilir."

"Ne kadar mesela?" dedi Shane.

Claire sırıttı. "Tembel."

Kısa süre sonra bilgisayarın güç ışığı yandı. Claire aleti çalıştırıp sorunu anlamaya çalıştı. İşletim sistemini devreye sokmak için yarım saat uğraşması gerekti.

Bu sırada zavallı Shane pedal çevirip duruyordu. Nefesini laf dalaşına harcamaması gerektiğini anlayıp susmuştu. Pilin yeşil ışığı sonunda yanınca durup gidona yapıştı. "Tamam," dedi nefes nefese, "şu işi bitirelim, olur mu? Bunu baştan yapmak istemiyorum. Bir dahakine kendine bir vampir bul. Onların nefes alması gerekmiyor."

Claire yönetim masasına baktı. Oliver onları görmezden gelerek bir Blacke haritasına notlar alıyordu.

Ama hafifçe gülümseyerek.

"Açılıyor," dedi Claire, ekranda akan satırlara bakarak. "Başlıyoruz..."

Windows'un açılış melodisi duyulunca kütüphanedeki herkes yerinden sıçradı. Masaüstü görünürken Bayan Grant'la Morley önlem alma işlemini bırakıp Claire'in yanına geldi. Claire her şeyin yüklenmesini bekledikten sonra internet ikonuna tıkladı.

"Dört sıfır dört," diyerek iç çekti Claire.

"Ne?" Morley ekrana doğru eğildi. "O ne demek?"

"Sayfa bulunamadı," dedi Claire. "Bu bir dört sıfır dört hatası. Başka bir yer deneyelim." Google'ı, Wikipedia'yı, Twitter'ı denedi. Sonuç yoktu. "Servis Sağlayıcısı çalışmıyor olmalı. İnternet yok."

"Ya e-posta? Ona e-posta deniyordu, değil mi?" dedi Morley daha da eğilerek. "E-posta, elektronik posta demek. Havada gider gibi gidiyor." Bunun bilgisiyle gururlanıyor gibiydi.

"Pek sayılmaz. Lütfen ya geri çekil ya da bir duş al. Teşekkürler. E-posta yollamak için internet gerek. Yani o da işe yaramaz."

"Boş yere pedal çevirmişim," dedi Shane üzüntüyle. "İçim yanıyor."

"Ortalığın fazla sessiz olduğunu düşünen benden başka biri yok mu?" dedi Oliver başını haritadan kaldırarak.

Bir anlık sessizlikten sonra, "Bazen birkaç saat saldırmadıkları olur," dedi Bayan Grant. "Ama eninde sonunda gelirler. Her gece. Avlayabilecekleri sadece biz varız."

Oliver başını salladı, ayağa kalktı ve Morley'ye işaret verdi. İki vampir karanlık bir köşeye geçip insan kulağının duyamayacağı bir konuşmaya daldı.

Bayan Grant gözlerini kısarak onlara baktı. "Taraf değiştirecekler," dedi. "Er ya da geç, vampirleriniz bize saldıracak. Bu lafımı unutmayın."

"Hala hayattayız," dedi Claire arkadaşlarını göstererek. Eve birkaç metre ötede, Michael'ın kollarına iyice sığınmış oturuyordu. "Ve sizden çok daha uzun süredir bu işin içindeyiz."

"Öyleyse kendinizi kandırıyorsunuz," dedi Bayan Grant. "Bu... *kişilere* nasıl güvenirsiniz?" Başka bir sözcük seçmeyi tercih ederdi herhalde.

"Silahlarınızı geri verdiler," dedi Claire. "İsteseler sizi daha ilk birkaç dakika içinde öldürürlerdi. Zor olduğunu biliyorum. Bazen hepimize zor geliyor. Ama şu an söylediklerine inanmak zorundasınız."

Bayan Grant kaşlarını çattı. "Peki tam olarak ne zaman inanmaya son verebilirim?"

Claire gülümsedi. "Biz size söyleriz."

Kütüphanede çok çocuk yoktu. Claire biberonla beslenen bebeklerden yetişkinlere özenen on iki yaşında görünenlere kadar yedi tane saydı. Claire'in yaşına yakın kimse yoktu. Claire buna seviniyordu çünkü çocukların yüzündeki korkuyu kendi yaşında birinde görmek hoş olmazdı. Morganville'deki ilk günlerinde hissettiklerini hatırlamak bile istemiyordu.

Eve bir lamba getirip çocukları etrafına dizdi ve onlara kitap okumaya başladı. Sözcükler Claire'e tanıdık geldi. Eve, *Arkadaşım Canavar* kitabını okuyordu. O kitap için fazla büyük olduğunu söyleyebilecek olanlar da dahil bütün çocuklar dikkatle onu dinliyordu. Korkuları yavaşça yüzlerinden silinip gitti.

"Çocuklarla iyi anlaşıyor, değil mi?" dedi Michael, Claire'in arkasından. O da kitap okuyan Eve'i seyrediyordu. Sesinde hüzün vardı.

"Evet, öyle görünüyor." Claire ona baktı, sonra başını çevirdi. "Her şey yolunda mı?"

"Neden olmasın ki? Biz Morganvilleliler için sıradan bir gün." Hüznü gülümsemesine de karışmıştı. "Keşke onu

tüm bunlardan uzaklaştırabilseydim. Her şeyi değiştirebilseydim..."

"Ama yapamazsın."

"Doğru. Yapamam. Çünkü ben benim, o da Eve. O kadar." Omuzlarını belli belirsiz oynattı. "İlişkimizin nereye gittiğini sorup duruyor."

"Evet," dedi başka bir ses. Shane gelip Claire'in yanına bir sandalye çekti. "Kızlar bunu hep yapar. İlişkiyi illa bir yerlere götürmek isterler."

"Bu doğru değil!"

"Yok yok, doğru. Anlıyorum, biri de geleceğe bakmalı. Ama öyle olunca erkekler kendilerini..."

"Kapana kısılmış hissediyor," dedi Michael.

"Tuzağa düşmüş hissediyor," dedi Shane.

"Aptal gibi hissediyor," dedi Claire. "Tamam, öyle demek istemedim ama bu sadece bir soru."

"Öyle mi?" Michael mavi gözlerini Eve'e dikmiş, onun kitap okuyuşunu, gülümsemesini, çocuklarla ilgilenmesini seyrediyordu.

Claire cevap vermedi. Birden bire kapana kısıldığını hisseden kendisiydi. Michael'ın neden böyle... garip hissettiğini anlıyordu.

Eve'i çocukların yanında görüyordu ve onların hiç çocuğu olmayacaktı. En azından Claire, vampirlerin çocuk yapamadıklarını düşünüyordu. Bunu kimseye sormuşluğu yoktu ama yanıldığını sanmıyordu. Anlaşılan Michael geleceğe bakıyor ve kendisinin oradaki yerinden hoşlanmıyordu.

"Hey," dedi Shane, Claire'in omzuna dokunarak. "Neler olduğunu fark ettin mi?"

Claire, onun Michael'dan bahsetmediğini anlayınca gözlerini kırpıştırdı. Shane ona değil, vampirlerin dolaştığı karanlık köşelere bakıyordu.

"Ne olmuş?" Claire kimseyi göremiyordu.

"Gitmişler."

"*Ne?*"

"Vampirler binadan çıkmış. Birden banyoda kuyruk olmadıysa tabii. Jason bile gitmiş."

"Yok canım," dedi Claire. Kalkıp masaya gitti. Oliver da, Morley de görünürde yoktu. Köşelerine ağırlık konup yayılmış Blacke haritası masada duruyordu. Üstünde Claire'in anlamadığı renkli işaretler vardı. Claire lambayı kapıp kapıya, Jacob Goldman'ın yanına gitti.

Jacob da yoktu.

"Gördün mü?" dedi Shane. "Burayı boşaltmışlar."

"Bu imkansız. Neden bizi bıraksınlar?"

"Soruyor musun?" Shane başını iki yana salladı. "Claire, bazen bu hayatta kalma oyunundan kopuyorsun. Neden mi bıraksınlar? Mümkün de ondan. Sen ne kadar herkesi iyi görmeye çalışsan da onlar iyi değil."

"Hayır," dedi Claire. "Bizi bırakmazlar. Oliver bırakmaz."

"Bırakmazmış. Oliver'ın tam bir sahtekar olduğunu sen de biliyorsun. Bir saniye bile daha fazla yaşayacağına karar verirse üzücü bir hikaye uydurup çekip gider. Onlar böyle hayatta kalıyor Claire." Shane bir an duraksadıktan sonra

devam etti. "Belki de iyi olmuştur. O gittiyse biz de gidebiliriz. Kaçarız. Koşabildiğimiz kadar koşarız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki..." İç çekti. "Diyorum ki Morganville'den çıktık artık. Dünyada nereye istersek oraya gitmemizi engelleyen tek şey Oliver'dı."

Claire, Oliver'ın gittiğine inanmak istemiyordu. Onun Amelie gibi sözünü tutan, başı sıkışınca çekip gitmeyen biri olduğuna inanmak istiyordu.

Ama bundan emin olamıyordu. Morley konusunda hiç şüphesi yoktu. O her şartta, her zaman tam bir vampirdi. Bir an yüzünüze gülerken bir an sonra gırtlağınızı kesiverir, bunda hiç tuhaflık görmezdi.

Ama Shane haklıydı. Onlarla Morganville'siz bir hayat arasında duran tek şey Oliver'dı.

Arkada bıraktıkları insanlar hariç.

Claire çocukların çevrelediği Eve'e, acı dolu bir yüzle köşeden onu izleyen Michael'a baktı.

Birden kafasına dank etti.

"Michael," dedi. "Oliver bize her ne yaparsa yapsın Michael'ı asla ölüme terk edemez. İmkansız. Amelie onu öldürür."

Buna şüphe yoktu. Amelie, Michael'ın büyükbabası Sam'i çok sevmişti. Michael'ı vampir yaptığında onu kendi ailesinden bilmişti. Oliver onları hasta yaratıklara atacaksa bunu Michael'ı dahil etmeden, üstelik de ona bir şey çaktırmadan yapmak zorundaydı.

Michael adının söylendiğini duymuş olmalıydı ki o tarafa baktı. Shane parmağıyla onu çağırdı. Michael başını sallayarak o tarafa yürüdü.

Daha yanlarına ulaşmadan etrafına baktı. "Neredeler?"

"Sen biliyorsundur diye düşünmüştüm," dedi Shane. "Onlar senin sivri dişli arkadaşların değil mi? Sürü içgüdünüz yok mu sizin?"

"Saçmalama. Bana kimse bir şey söylemedi." Michael kaşlarını çattı. "Burada kalın. Ben binayı iyice araştıracağım. Birazdan dönerim."

Michael çıt çıkarmadan ortadan kayboldu. Claire ürpererek kendini Shane'in insansı sıcaklığına teslim etti. Shane sarılıp onu ensesinden öptü. "Böyle bir günden sonra nasıl hala böyle güzel kokabiliyorsun?"

"Ben parfüm terliyorum. Bütün kızlar gibi."

Shane gülerek onu kollarının arasına aldı. O da güzel kokuyordu. Daha erkeksi, daha sert bir kokusu vardı. Claire sabunu, suyu, şampuanı seviyordu ama bazen bu koku daha güzel geliyordu.

Michael sözünü tutup birkaç dakika sonra döndüğünde mutlu görünmüyordu. "Patience'ı buldum," dedi. "Jacob'la ikisi kapıları dışarıdan tutuyorlar. Oliver devriyeye çıkmış."

"Herkesle birlikte mi?" dedi Claire.

"Morley diğerlerini düşmanın üzerine götürmüş. Onların gelmesini bekleyemeyeceğini söylemiş. Patience'ın tahminine göre Morley'nin asıl derdi bir otobüs falan bulup yanındakilerle birlikte kaçmak olabilirmiş."

"Oliver bunu biliyor mu?"

Michael başını iki yana salladı. "Hayır ama onları dışarıda gördüyse artık öğrenmiş olabilir. Tek başına onları nasıl durdurur, orasını bilmiyorum."

Claire de bilmiyordu ama söz konusu olan *Oliver*'dı. O bir şey bulabilirdi ve bulacağı şey pek de hoş olmazdı.

"Güneşin doğmasına ne kadar kaldı?"

"Birkaç saat," dedi Michael. Eve hikayeyi bitirmiş, yatmaya gidecek çocuklara sarılıyordu. "Bayan Grant hep gece geldiklerini söyledi. Demek ki çok geçmeden gelirler. Tabii Morley ve yanındakiler bir şey yapmadıysa. Hazır olmalıyız."

Claire başka zaman olsa kendi tarafında bu kadar vampir varken endişe etmezdi ama o gece ediyordu. Yüzlerine bakınca Michael'la Shane'in de endişe içinde olduğunu anlayabiliyordu.

"Hadi o zaman," dedi Shane. "Yeni kural. Bu gece kimse ısırılmayacak."

Michael'la yumruk tokuşturup silah almaya gittiler.

Claire gidip olanları Eve'e anlattı. Ardından oğlanların yanına gittiler. Bayan Grant kucağında bir pompalı tüfekle bir koltukta uyuyordu ama onlar, silahları masaya yığarken uyandı. "Geliyorlar mı?"

"Muhtemelen," dedi Michael, gümüş kaplıları insanlara bırakıp birkaç tahta kazık alarak. Ayrıca bir de yaylı tüfekle birkaç ok aldı. "Biz nöbet işine el atacağız. Görünüşe bakılırsa o konuda sıkıntı yaşıyoruz."

"Ama Morley..." Neler olduğunu anlamak için Bayan Grant'ın bilgilendirilmeye ihtiyacı yoktu. "Tabii ya. Bizi sırtımızdan vuracağından şüphem yoktu."

"Öyle bir şey demiyorum," dedi Michael. "Tek bildiğimiz burada olmadığı. Bir şeyler ters giderse diye biz de hazırlıklı olmalıyız."

Bayan Grant koltuktan kalkıp sırtını ovuşturdu. Yorgun görünüyordu ama dikkatliydi. "Adamlarımı kaldıracağım," dedi. "Sorunsuz bir gece geçirmenin hayal olduğunu bilmeliydim."

"Bunu ne zamandır sürdürüyorsunuz?" dedi Claire. "Ne zamandır onlarla savaşıyorsunuz?"

"Başından beri böyle değildi," dedi yaşlı kadın. "Bulamadığımız kişiler sıradan bir hastalığa yakalandı sandık. Başlarda akıllılardı. İyi saklanıyor, dikkatsiz davrananları yakalıyorlardı. Başıboş hayvanları kapan kurtlar gibi. Biz durumu fark ettiğimizde insanları yönlendirebilecek kimse kalmamıştı. Galiba neredeyse üç haftadır bu kütüphanede kalıyoruz." Acı acı gülümsedi. "Bana daha uzun geliyor. Öncesini zar zor hatırlıyorum. Blacke eskiden huzurlu bir kasabaydı. Hiçbir şey olmazdı. Şimdiyse..."

"Belki de biz burayı eski haline döndürebiliriz," dedi Claire.

Bayan Grant ona baktı. "Sen ve arkadaşların mı?"

"Hey," dedi Shane, bir bilek hareketiyle pompalı tüfeğini ateşe hazır hale getirerek. "Biz sadece yardım etmeye çalışıyoruz."

"Ve hayatta kalmaya," dedi Eve. "Ama inanın ki bu yaşadığımız en kötü durum değil." Claire kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Tamam. Belki en kötü olma konusunda birinciliği paylaşır ama kesinlikle bir rekor söz konusu değil."

Bayan Grant onlara tek tek baktı ve adamlarını uyandırmaya gitti.

"En kötüsü bu sayılmaz mı cidden?" dedi Shane.

"Kendi adına konuş," dedi Michael. "Ben geçen sene iki kere öldüm."

"Doğru. Geçen sene senin adına pek iyi geçmedi."

"Çocuklar," dedi Eve, laf dalaşı büyümesin diye araya girerek. "Kafanızı toplayın. Vampirler saldırıyor. Plan ne?"

Michael onu dudaklarından hafifçe öptü. Gözleri yine vampir gözü parlaklığındaydı. "Kaybetmemek."

"Basit ama etkili. Hoşuma gitti." Shane yumruğunu kaldırdı, Michael yumruğuyla vurdu.

"Bir daha hiçbirinizle yolculuk yapmayacağım," dedi Eve. "Asla."

"Yaşasın," dedi Shane. "Bir dahaki yolculukta striptiz yapılan mekanlara gidiyoruz."

"Elimde silah var," dedi Eve.

"Seninkine mermi koydum mu sanıyorsun?"

Eve ona ortaparmağını gösterdi. Claire güldü.

O an bile nasıl oluyorsa her şey normal gibiydi.

Bir saat geçti ve hiçbir şey olmadı. Jason'ın yokluğu Eve'i tedirgin ediyordu ama Claire dakikalar sakince geçerken o gece hiçbir şey olmayacağına inanmak üzereydi.

Derken Bayan Grant'ın verdiği telsiz sessizce cızırdadı. Claire, Shane'in kendisiyle iletişime geçtiğini sandı. Shane, Claire'in dikkat dağıttığını söyleyerek binanın diğer kanadına geçmişti, aslında iyice düşününce Claire buna hiç bozulmadı.

Ama konuşan o değildi.

Eve'di. "Geliyorum," dedi endişeli bir sesle. "Bunu görmen gerek."

"Buradayım," dedi Claire. "Dikkatli ol."

Bir dakika geçmeden Eve, elinde bir cep telefonuyla yanına geldi. Eve'in karanlıkta parlayan kurukafa çıkartmalı telefonu değildi bu.

Oliver'ın otobüste cebine koyduğuydu. Tek telefonları buydu. Diğerleri muhtemelen hala Durram şerifinin çekmecesinde duruyordu.

Telefonda bir mesaj vardı. *Yaralıyım*, diyordu. *Yardım getirin. İstasyon.*

Oliver'dandı.

Mesaj bu kadardı. Dört kelime. Claire'e Oliver'dan telefon gelmişti ama hiç mesaj gelmemişti.

"Oliver bana mesaj yollamış," dedi Eve. "Oliver *mesaj* yollamış. Çok garip değil mi? Onun mesaj yollayabileceği kimin aklına gelir?"

"Bayan Grant cep telefonlarının burada çalışmadığını söylemişti."

"Hayır, onların cep telefonları çalışmıyor. Şarjları falan bitmiştir. Bu çalışıyor."

"Michael!" Claire seslenince Michael pencerenin yanındaki bir kitaplığın tepesinden yanlarına atladı. Claire onu son anda fark edince az daha telefonu elinden düşürüyordu. "Hey! Korku filmi hareketleri yapma bana! Hoşuma gitmiyor!"

"Bir dahaki sefere ıslık çalarım. Ne oldu?"

Claire telefonu gösterdi. Michael *ıslık çaldı* ve birkaç saniye düşündü.

"Ya ondan değilse?" dedi Claire. "Ya onlardansa? Belki onu yakalamışlardır, bizi de tuzağa çekmek istiyorlardır."

"Plan yapacak kadar akıllı olduklarını sanmıyorum ama iyi bir noktaya değindin. Tuzak olabilir." Kaşlarını çattı. "Ama Oliver, gerçekten yardım istiyorsa durum çok kötü demektir."

"Evet." Claire nefesinin kesildiğini hissetti. "Ne yapacağız? Büyük olasılıkla Morley'yi burada sanıyordur!"

"Ama değil." Michael odanın ortasındaki karyolalarda uyuyan çocuklara baktı. "Onları bırakmak hoşuma gitmiyor ama bunu görmezden gelemeyiz. Başı belada olabilir. Güneşin doğuşu yaklaştı. Onlar için iyi, Oliver için kötü."

Bayan Grant'ı buldular. Kadın onları dinleyip mesajı okudu ve omuz silkti.

Omuz silkti.

"Gitmek istiyorsanız gidin," dedi. "Siz gelmeden dayanabiliyorduk. Siz gittikten sonra da dayanabileceğiz. Burası bizim kasabamız, burada en son biz kalacağız. Buna inanabilirsiniz."

"Anlıyorum, hanımefendi," dedi Claire usulca. "Ama... Çocuklar..."

Bayan Grant gülümsedi. "Neden bu kadar çabalıyoruz sanıyorsun? Binalar için mi? Çocuklarımız için kanımızın son damlasına kadar mücadele edeceğiz. Silah alın, bizde çok var." Bayan Grant duraksayıp Claire'e baktı. "Bir dakika durun. Sizin için bir şeyim var."

Bir dolabı karıştırdı ve karmaşık görünen, kocaman bir şey çıkardı. Claire o şeyi alınca o kadar da karmaşık olmadığını gördü.

Bir yaydı bu. Makaralı yay denenlere benziyordu.

Bayan Grant ok dolu bir sadak verdi.

"Bunu kullanmayı bilmiyorum," dedi Claire.

"Öğren."

"Ama..."

"İstemiyorsan geri ver."

"Hayır," dedi Claire utanarak. "Özür dilerim. Bir şekilde çözerim."

Bayan Grant güldü ve Claire, çocuklardan biriymiş gibi onun saçını okşadı. "Çözeceğini biliyorum," dedi. "Sende bir ışık var. Cesursun. Hoşuma gitti."

Claire ne diyeceğini bilemeyerek başını salladı. Yayı ve sadağı alarak Michael'a baktı. "Öyleyse biz..."

"Oliver'ı kurtarmaya gidiyoruz," dedi Michael. "Önce o aleti kullanmayı denesen iyi olabilir."

Michael, Shane ve Eve, -Bayan Grant'a ve haritaya bakılırsa belediye binasının yanındaki Halley'in Benzin İstasyo-

nu denen kerpiç bir binadaki- Oliver'ı kurtarmak için gerekenleri ayarlarken Claire sandalyelere kağıttan hedefler koydu. Bir ok alıp yaya nasıl yerleştireceğini anlamaya çalıştı. Başarısız birkaç denemeden sonra yayı germeyi başardı.

Yay şaşılacak kadar sertti. Eli titremeden yayı gerip oku tutmak çok zordu. Hedefi değil, sandalyeyi bile tutturamadı. Ok bir metre kenardan geçip duvara çarptı. Ama hiç değilse oku atmayı başarmıştı.

Bir ok daha alıp yeniden denedi.

Yirmi ok sonra sandalyenin arkalığını vurmayı başardı. Sistemin nasıl işlediğini anlamaya başlamıştı. Fizik kavramlarıyla düşünmek, potansiyel ve kinetik enerjiyi, momentumu hesap etmek işi kolaylaştırıyordu.

Zihnini hesaplamalarla doldururken araya giren şeyler -yayın dengesi, nişan almak, başarısızlık korkusu- eridi ve her şey yerine oturdu ve Claire oku yolladı.

Daha o an hedefi vurduğunu biliyordu. Ok, kağıt hedefin tam ortasına saplandı.

Fizik.

Claire fiziğe bayılıyordu.

Tam o anda gelen Shane bir hedefe bir Claire'e baktı. "Şu an ne kadar çekici göründüğünü anlatamam," dedi Claire'e.

Claire gülerek okları toplamaya gitti. Bir iki tanesi duvara çarptıktan sonra kullanılamaz hale gelmişti ama diğerleri iyi durumdaydı. "Sonunda işe yarar bir şey yapma ihtimalim ortaya çıktığı için benden hoşlanıyorsun," dedi Claire.

"Sen her zaman işe yararsın," dedi Shane. "Ve çekicisin. Onu söylemiştim, değil mi?"

"Sen delisin. Bir duşa, temiz giysilere ve bin yıl kadar uyumaya ihtiyacım var."

"Aklına daha eğlenceli şeyler gelmiyor mu?" dedi Shane sırıtarak.

"Bir anlığına Eve olacağım," dedi Claire ve ortaparmağını gösterdi. Shane gülerek onu öptü.

"Hiç benzemedin. Hadi, huysuz bir vampiri kurtarmamız gerekiyor."

KAKTÜS TEAM

13

Dışarısı hala karanlıktı ama farklı görünüyordu. Sanki dünya rüya görüyormuş, rüyasında da uyandığını görüyormuş gibi. Hava serin ve canlandırıcıydı, karanlık az da olsa seyrelmişti.

"Şafağa az kaldı," dedi Michael. "Bu hem iyi, hem kötü haber."

"Bizim için iyi," dedi Shane. "Sözüm meclisten dışarı."

"Gerçek bir dostsun."

"Tütmeye başlarsan seni bir gölgeye çekerim," dedi Shane. "Benden fazlasını da bekleme." Kütüphanenin önünde birkaç saniye durdular. Bayan Grant onlara çadır fenerlerinden vermişti. Fenerler ileriyi pek aydınlatmıyordu. *Üç metre ötemizde bir şeyler volta atsa görmeyiz*, diye düşündü Claire. Bu o kadar da düşük bir ihtimal değildi.

Michael fenerini kapattı ve... ortadan kayboldu. Böyle olacağını bilmelerine rağmen yine de garip bir hisse kapıl-

dılar. Planları gereği Michael önden gidip etrafı kontrol edecekti. Öncülük yapmakla yem olmak arası bir görevi vardı yani. Hemen sonra Claire'in telsizi cızırdadı. Sesli bir mesaj yoktu. Elektronik bir sinyaldi bu sadece. "Hadi," dedi Claire. "Sorun yok."

Karanlıkta adımlarını dikkatle atarak yola koyuldular. Bir kabusu andıran Blacke felaket filmlerini akla getiriyordu. Arabalar sokakta terk edilmiş, binalar boşaltılmış, pencereler kırılmıştı. Gotik belediye binası gökyüzüne yükseliyordu ama binada hiç ışık yoktu. Hiram'ın heykeli yerde yüzüstü duruyordu. Hiç değilse eğik durup kimsenin canını tehdit etmiyordu.

Belediye binasının kaldırımına ulaştılar. "Bu taraftan," dedi Shane parmağıyla işaret ederek. "Şu köşede olmalı."

Michael birden durdu. "Geliyorlar. Arkamızda, sol taraftalar. Belediye binasının arkasında."

"Koşalım!" dedi Shane. Koşmaya başladılar. Sallanan fenerlerin ışıkları kırık camlardan, metallerden yansıyordu. Binayı çevreleyen demir parmaklık kaldırıma doğru eğrilmişti. Shane yüzünü çizebilecek kadar alçalmış bir çubuktan eğilerek kurtuldu. Claire yere düşmüş demirlere takılınca az daha düşüyordu. Çubuklara bir tekme savurdu, sonra durup yerden aldı.

"Durma!" dedi Eve onu çekerek. Sivri demir çubuk ağırdı ama mızrak gibi dümdüzdü. Claire bir sonraki kaldırıma takılınca fener elinden kurtulup yerde parçalandı. Işık bir an titreşti ve tamamen söndü.

Michael birden bire ortaya çıkıp kendi sönük fenerini ona verdi ve demir çubuğu aldı. "Devam et!" dedi demir çubukla onları korumaya hazırlanarak. Eve fenerin ışığında kapkara ve kocaman görünen gözlerle ona baktı.

"Michael?"

"Durma!"

Michael üç dört adım sonra karanlığa karıştı. Claire hırlamayı andıran bir ses duydu, ardından biri yere düştü.

Peşinden de tiz bir çığlık koptu.

Önlerinde pembemsi bir ışık vardı. Rüzgarda gıcırdayan bir tabelada paslı harflerle BENZİN İSTASYONU yazıyordu.

Kare şeklinde, kerpiç bir binaydı. Yan tarafında Claire'in annesinin çocukluk yıllarından beri kullanılmamışa benzeyen eski tarz benzin pompaları vardı. Camlar kırıktı ama pencereler başka şeylerle kapatılmıştı. İçerisi görünmüyordu.

Shane binanın kapısına koşup koca ahşap kapıya vurdu. "Oliver!" dedi. "Süvariler geldi!"

Garipti ama Claire o an kendini hiç de süvari gibi hissetmiyordu. O, daha çok avcısından kaçan bir tavşan gibiydi. Kalbi güm güm atıyordu ve soğuğa rağmen su gibi terliyordu. *Bu bir tuzaksa...*

Kapı karanlığa açıldı ve bir el uzanıp Shane'i tişörtünden içeri çekti.

"Hayır!" diye bağırarak atıldı Claire. Fenerini havaya kaldırınca Shane'in içeri sürüklendiğini gördü. Yay için ne

vakit vardı ne de yeterince boşluk. Yayı bırakıp sadaktan bir ok aldı ve içeri daldı.

Oliver hırlayarak dönüp oka öyle bir vurdu ki Claire'in eli hissizleşti. Claire ani bir nefes alarak olduğu yerde kaldı. Oliver... Oliver'a pek benzemiyordu. Üstü başı paçavraya dönmüştü. Kolu ve gömleğinin önü kan içindeydi.

Boğazında iyileşmeye başlayan açık bir yara vardı.

Üstündeki kendi kanı, dedi Claire içinden. Bir şey -biri- onu ısırmıştı ve görünüşe bakılırsa Oliver ölümün kıyısından dönmüştü.

"İçeri," dedi Oliver sertçe. Eve kapıdan başını uzattı. "Michael?"

Michael birden ortaya çıktı, durup Claire'in yayını aldı ve Eve'i binaya sokup kapıyı içeriden kilitledi. Kapının eski tarz, kalın, demir bir kilidi vardı. Oliver yerde duran kalası işaret etti. Michael, yayı Claire'e verip kalası kapının iki yanındaki metal girişlere oturttu.

Tam o sırada bir şey kapıya çarptı ve hem metalleri hem kalası yamulttu ama kapı dayandı.

Dışarıda bir şey hüsranla haykırdı ve kapıdan tırnak sesleri geldi.

Claire'in gördüğü kadarıyla Michael'ın yarası yoktu. Eve'e sarıldı ve ikisi birlikte Claire'e doğru geldi.

Oliver hala Shane'i tişörtünden sıkı sıkı tutuyordu.

"Hey," dedi Shane. "Bırak beni!"

Oliver onu tuttuğunu bile unutmuş gibiydi. Claire onun gözlerinin Shane çırpındıkça kırmızılaştığını fark etti.

"Dur," dedi Claire usulca Shane'e. "Çok kan kaybetti. Kendinde değil. Kıpırdama."

Shane derin bir nefes alıp zor da olsa kıpırdamamayı başardı. İçgüdüleri o kırmızı gözlerden uzak durması için elinden geleni yapmasını haykırıyordu.

Shane güçlüklü içgüdülerini dinlemedi. Sonsuz gibi gelen birkaç saniyeden sonra Oliver onu bıraktı ve anında dönüp gitti.

Claire, Shane'in gözlerindeki saf korkuyu bir an için de olsa gördü. Sonra Shane korkusunu yüzünden sildi, gülümsedi ve elini kaldırarak işaret parmağıyla başparmağını birbirine yaklaştırdı. "Çok az kalmıştı."

"Belki tipi değilsindir," dedi Michael.

"Hakaret etmekten de çekinmiyorsun." Shane, Claire'in elini tutup sıktı. Sinirlerinin ne kadar yıprandığını Claire'e belli etmekten çekinmiyordu ama Michael'a hiçbir şey göstermeyecekti. "Neler oluyor burada?"

Karanlıkta arkalarından bir siluet yaklaştı. Sonra bir tane daha. Derken bir tane daha. Shane ve Claire hemen gerileyip sırt sırta verdi. Eve'le Michael da onlar gibi yaptı. Dördü birlikte her köşeyi kontrol edebiliyorlardı.

"İnsanın etrafını sarınca soruya yanıt vermiş sayılmıyorsun," dedi Shane. "Oliver, bir el atsan?"

Siluetlerden biri aydınlığa çıktı. Morley! Claire hem rahatladı, hem kızdı. Elbette Morley'ydi. Neden bundan şüphe etmişti ki? O pusuların kralıydı.

"Ne getirdiniz?" dedi Morley.

"Güzellik ve zarafete ek olarak mı?" dedi Eve. "Neden soruyorsun? Ne lazımdı ki? Burada ne yapıyorsunuz?"

"Bize yardım ettiler," dedi karanlıktan bir fısıltı. Eve, fenerinin ışığını iyice açınca soğuk, beyaz ışık yerde yatan insanları aydınlattı. Onlara insan demek aslında uygun değildi. Claire onların vampir olduğunu gördü.

Hiçbirini tanımıyordu. Neden tanımadığını birkaç saniye sonra anladı.

Bunlar Blackeli vampirlerdi. Hasta olanlar. On kişi kadarlardı. Yaklaşık on beş tane de Morley'nin vampirlerinden vardı. Onca vampir o küçük, kerpiç binaya sığışmıştı.

"Onları tek tek yakaladık," dedi Morley. "Saatlerdir uğraşıyoruz. Bazılarını buraya getirmek bile çok zor oldu. Nasıl ilaç verdiğimizi siz düşünün. Her şeye rağmen senin bu koca karı ilacın işe yarıyor, Claire'cik. Biraz kristal verebilirsek ilacı kabul edecek kadar akılları başlarına geliyor."

Claire afallamıştı. Gidişata bakınca onları kurtarabileceklerine hiç inanmamıştı. Ama işte karşısındaydılar. Titreyerek, bitkin bir halde yerde yatıyorlardı. Claire'in Morganville'de uğraştığı vampirlerin aksine bunlar Michael gibi yeni vampir olmuştu. Zorla vampir yapılırken hastalığa da yakalanmışlardı. Claire'in gördüğü tüm vampirlerden daha hızlı hasta oluyorlardı.

Aynı şekilde, iyileşmeleri de yavaştı. Bishop'tan kurtulmalarından sonra Myrnin, Amelie ve Oliver'ın ilacı alıp iyileşmeleri çok vakit almamıştı ama onlar çok yaşlıydı ve vampir olmaya çoktan alışmıştı.

Claire kendi yaşlarındaki bir çocuğa baktı. Çocuk korku içindeydi. Kıpırdayacak hali yoktu. Haftalardır yaptıklarını hatırlıyormuş gibi *suçlu* görünüyordu.

"Kendilerine geliyorlar," dedi Morley. "Ama ne kadar çoğalırlarsa kendimizi o kadar zor koruruz. Onlara güvensek bile henüz kalkıp dövüşemezler. Diğerleri bizi takip edip yerimizi öğrendi. Oliver cesurca direndi ama hala buraya geldiklerine şüphe yok."

"Şey, biz de onları doğruca buraya getirmiş olabiliriz," dedi Eve. "Kusura bakmayın. Mesajda kimse gizlilikten bahsetmemişti."

"Onu söylemeye gerek olmadığını düşünüyordum," diye çıkıştı Oliver. "Bunu tahmin etmeliydim."

"Peki kardeşim nerede, adi herif?"

"Onun bazı görevleri var," dedi Oliver. "Bu kadarını bilmeniz yeterli."

"Çocuklar, çocuklar, öfke bizi bir yere götürmez," dedi Morley bir anne edasıyla, alay eder gibi. "Yakalamayı ve ilaç vermeyi başaramadıklarımız on beş kadar. İlaç da maalesef çok azaldı. İyileştiremediklerimizi Morganville'den ilaç gelene kadar bir yere hapsetmeliyiz."

Claire, Morley'nin sözlerini yadırgadı. Onu bir hümanist -yoksa vampirist mi demeliydi?- olarak düşünmek hiç aklına gelmemişti. Başkalarının çıkarlarını düşünen biri değildi o. Ama Morganville'den -ve Amelie'den- uzaklaşmak sanki onu değiştirmişti. Claire neredeyse onun başkalarını umursadığına inanacaktı.

Neredeyse.

"Hapset, öldürme," dedi Oliver. Gözleri yeniden siyahtı ama Claire onun ne kadar yorgun ve aç olduğunu sert hareketlerinden ve kaslarının gerginliğinden anlayabiliyordu. "Bunu nasıl yapacağız peki Morley? Bu yaratıkları tek tek yakalayıp etkisiz hale getirirken bile zorlandık. Sabaha az kaldı ve belki farkında değilsin ama takipçilerin çok azaldı."

Morley omuz silkti. "Bazıları kütüphaneye yakın bir yerde kaldı. Bazıları da gitmek istedi, ben de izin verdim. Tüm bunların amacı özgürlüğümüzü elde etmekti Oliver. Özgürlüğün ne demek olduğunu sen belki hiç..."

"Özgürlük mü?" dedi Oliver kesik bir kahkahayla. "Sen anarşi istiyorsun Morley. Hep bunu istedin. Sakın kalkıp da..."

"Hey!" dedi Claire'den ayrılıp iki vampirin karşısına dikilerek. "Politikayı sonraya bırakın! Şu ana odaklanın! Gelirlerse ne yapacağız? Onları durdurabilir miyiz?"

"Burası kütüphaneden sonra kasabadaki en korunaklı yer," dedi Morley. "Adamlarla burayı koruyabiliriz."

"Bunun peşinden bir *ama* geleceğini seziyorum," dedi Shane.

"*Ama*," dedi Morley, "erzak namına pek bir şeyimiz yok. Neyimiz varsa dışarıdaki arkadaşların dişleri arasında yok oldu. İyileşmeye başlayanların da hemen doyurulması gerek."

Kısa, ölümcül bir sessizlik oldu. Yorgun görünen Oliver ağzını bile açmadı.

"Bir dakika," dedi Eve yavaşça. "Ne demek istiyorsun?"

Biraz daha sessizlik. Claire tepeden tırnağa ürperdi. "Kan bağışı için gönüllü mü olmuş olduk yani?"

"Ciddi olamazsınız," dedi Shane. "Bizi mi yiyeceksiniz?"

"Hepinizi değil elbette," dedi Morley. "Kız muaf. O, Amelie'nin oyuncağı. Ona hayatta zarar vermem. Michael'ın da bizim soframıza uymadığı ortada. Ama sen ve yaşayan ölüye benzeyen bu arkadaşın..."

"Hayır," dedi Claire. "Öyle bir şey kesinlikle olmayacak. Geri çekilin."

"Tatlım, sana seçme şansı verdiğimi mi sanıyorsun? Bu bir *açıklama*. Bir özür de denebilir. Mesajı size Oliver yollamadı. Onu tutup telefona benzeyen cihazını aldım ve kendim kullandım. Neden bu halde sandınız?"

O an bu kadar sakin olmak Claire'e tuhaf geldi. "Eve'le Shane'in kanını emeceğini mi söylüyorsun?"

"Onları kaybetmeye dayanamayacaksan işimiz bitince onları vampir yapabilirim. O konuda oldukça ilericiyim. Bu durumda sizin sürüde nefes alan bir tek sen kalacaksın Claire. Sence sevgilin de sana *ölümsüz* aşkını ilan ettiğinde sen ne kadar dayanacaksın?" Morley iki elini kalbine götürerek gözlerini bir çizgi film kahramanı gibi kırpıştırdı. "Senin yerinde olsam onlara katılmaya gönüllü olurdum. İnsan olmak iyi bir plan değil."

"Öyle mi? Peki buna ne dersin?" Claire hızla sadaktan bir ok alıp yaya yerleştirdi ve Morley'nin kalbinin üstündeki ellerine nişan aldı.

Morley güldü. "Ciddi olamazsın..."

Claire oku yolladı.

Ok, Morley'nin iki elini de göğsüne çaktı. Morley göğsünü delen oka dehşetle baktı, sendeledi ve dizlerinin üstüne düştü.

Sonra da yüzüstü yere yapıştı. Ok, bir ünlem işareti gibi sırtından çıkıyordu.

"Ciddiyim," dedi Claire usulca. Sadaktan bir ok daha alıp yaya yerleştirdi. "Keskin nişancı olmayabilirim ama bu oda küçük. Herkes beni iyi dinlesin. Arkadaşlarıma dokunmaya kalkan ilk vampir, Morley gibi yeni bir piercing sahibi olur. Yiyeceğe ihtiyacınız varsa bir çözüm buluruz. Ama arkadaşlarımı yiyecek otomatı yerine koyamazsınız. Anlaşıldı mı?"

İnanamayarak Morley'ye bakan vampirler başlarını salladı. Oliver bile Claire'e, onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Claire buna şaşırdı. Oliver'ın onu daha iyi tanıdığını sanıyordu.

Yoksa Claire değişmiş miydi?

"Shane?" dedi Claire. Shane yanına geldi. "Eve'in telefonunu al. Bayan Grant'ı ara. Organize olmalıyız."

"Ne konuda?"

"Kan toplayacağız."

"Bir dakika..."

"Shane." Claire başını kaldırıp gülümsemeden Shane'e baktı. "Yapacaklardır. Bunlar onların ailesi ve dostları. Onları kurtarmak için yaparlar. Ben *seni* kurtarmak için yapardım."

Shane onun yanağına şefkatle dokundu. "Evet, yapardın," dedi. "Deli kız."

"Ne kadar deli olduğumu Morley'ye sor," dedi Claire. "Ama önce oku çıkarman gerekir."

"Belki sonra. Yüzüstü durmak ona yakışıyor." Shane bir an durup gülümsedi ve telefon etmeye gitti.

Michael başını iki yana sallıyordu. Claire yayı indirmeden ona baktı. "Ne oldu?"

Michael güldü. "Sen," dedi Michael. "Tanrım, Claire. Seni sevmeseydim senden korkardım."

"Ben onu sevmiyorum," dedi Oliver ters ters. "O oku bana doğrultacak olursan, Amelie'nin neyi olursan ol, seni o okun sivri ucuyla tanıştırırım. Anladın mı, kızım?"

"Evet," dedi Claire ve oku ondan uzak tuttu. "Morley senin canına okudu, sonra da senin sorunlarını çözdüm diye beni tehdit ediyorsun. Çok iyi anladım. Ama merak etme. Sana bir şey yapmayacağım Oliver."

Bir an, odada çıt çıkmadı.

Oliver güldü.

Claire'in beklediği alaycı, öfkeli, korkunç kahkaha değildi bu. Neredeyse bir insanın atabileceği bir kahkahaydı. Oliver duvara dayanarak gülmeyi sürdürdü. Çok uzun zamandır böyle gülmemişti sanki. Eve de kıkırdamaya başladı. Michael onun gülmesini tutmaya çalışmasına güldü. Claire de yayı düz tutmakta zorlanıyordu.

"Rahatlayabilirsin," dedi Michael onun titreyen koluna dokunarak. Claire'in omuzları da acıyordu.

"Claire," dedi Oliver. Claire yayı tekrar geremeyeceğinden korkarak ona baktı ama Oliver gülümsüyordu. Yüzünde Claire'in görmeye alıştığı gerginlikten eser yoktu. "Keşke vampir olsaydın."

"Bu galiba bir iltifattı. Teşekkür ederim ama istemem, kalsın."

Oliver omuz silkti. Claire düşünmeden edemedi. *Bütün o yıllar. Öğrenecek, hissedecek onca şey...* Myrnin bilmenin coşkusuyla yaşıyordu. Aralarındaki tek gerçek fark, Myrnin'in sonsuza dek öğrenmeye devam edeceğiydi.

Tüm bunlara, ölümsüzlük düşüncesinin güzelliğine ve Claire'in nefret etmediği birkaç vampirin -o an Oliver da aralarındaydı- bile varlığına rağmen Claire insan olmak için doğduğunu biliyordu.

Ve bundan gocunmuyordu.

Shane sanki bunu kanıtlamak ister gibi onun koluna girip yanağını öptü. "Harika olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben bir rock yıldızıyım," dedi Claire sakince. "Ama muhtemelen gelmiş geçmiş en zavallı rock yıldızıyım. Bayan Grant ne dedi?"

"Orada bir bağış merkezi oluşturulup toplananlar şişelerle getirilecekmiş. Kendi adamlarını buraya yollamak istemiyor. Birinin gidip şişeleri alması gerekecek."

"Bize inanıyor mu?"

"İnanmak istiyor," dedi Shane. "Kocası burada bir yerde. Oğlu da öyle."

tg: kaktusunx

Morley işte bu yüzden haklıydı, diye düşündü Claire. Tamamen bir vampirin bakış açısından baksa bile.

Kurtarabileceğini kurtarmak zorundaydın.

Amelie de bunu en başından beri anlıyor olmalıydı. Morganville bu yüzden vardı. Denemekten başka çare yoktu çünkü.

Kanı alıp gelmeyi Oliver üstlendi. Belki de Eve'le Shane'in hayatını riske attığı için sessiz bir özür olarak. Dağıtım, her vampire küçük, plastik bir bardak olarak yapılırken Claire gidip diz çöktü ve oku Morley'nin göğsünden çıkarıp yere attı.

Morley ani ve derin bir nefes alıp bağırdı. Ellerini kaldırıp kapanana kadar deliklere baktı.

Sırtüstü uzanıp boşluğa baktı. "Sen katil değilsin diyecektim. Bu konuda lafımın arkasındayım çünkü anlaşılan ölmedim. Ne var ki *çok* kızgınım."

"Al." Claire ona bir bardak kan verdi. "Haklısın. Ben katil değilim. Umarım sen de değilsindir."

Morley doğrulup oturdu ve gözlerini Claire'e dikerek kanı içti. "Tabii ki katilim kızım," dedi. "Aptallaşma. Benim doğamda var. Amelie, Morganville'deki yapay tahtında ne düşünürse düşünsün, yırtıcı hayvanlarız biz. Hayatta kalmak için öldürürüz."

"Ama mecbur değilsiniz," dedi Claire. "Şu an birinin sana verdiği kanı içiyorsun. Ya öl ya öldür gibi bir durum zorunlu değil. Değişebilir. Tek yapman gereken başka bir şey olmaya karar vermek."

Morley bu sefer dişlerini göstermeden gülümsedi. "Bu kadar basit mi sanıyorsun?"

"Hayır." Claire kalkıp dizlerindeki tozları silkeledi. "Ama insanların inanmasına göz yumduğunuz kadar basit olmadığınızı biliyorum."

Morley kaşlarını kaldırdı. "Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun."

"Akıllı olduğunu, birilerinin seni takip ettiğini biliyorum. Patience ve Jacob gibi sana güvenenler için iyi şeyler yapabileceğini de biliyorum. Onlara ihanet etme."

"Etmem ama..." Susup başını çevirdi. "Bunların bir önemi yok. Onları Morganville'den çıkaracağıma dair söz verdim. Çıktılar. Artık ne yapacakları onlara kalmış."

"Hayır," dedi Oliver. Eski bir lastik yığınına yaslanmış, kanını içiyordu. "Morganville'den çıkarak onların sorumluluğunu üstlendin Morley. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık Blackeli vampirlerin önderisin. Asıl soru, onlarla ne yapacağın."

"Ne mi yapacağım?" Morley neredeyse paniğe kapılacaktı. "Hiç!"

"Bu bir cevap değil. Bunu biraz düşünmeni tavsiye ediyorum." Kandan aldığı hazla gözlerini kısmıştı. "Blacke ideal bir yer olabilir. Ücra, sessiz, gelen giden az. İnsanların senin sırlarını tutmak için geçerli nedenleri var. Ne de olsa içlerinden vampir olanlar var. Oldukça ilginç bir şeyin tohumları burada atılabilir."

Morley güldü. "Beni *Amelie* yapmaya çalışıyorsun."

"Tanrım, hayır. Seni etekli düşünemiyorum bile."

Claire başını iki yana sallayıp onları tartışmaya bıraktı. Şafak pembe, turuncu ve mor patlamalar halinde söküyordu. Çok güzeldi ve... yeniydi. Yıkım hala gözler önündeydi. Hiram'ın heykeli otların içinde yüzüstü yatıyor, karanlık köşelerde hastalıklı vampirler saklanıyordu.

Ama sanki kasabaya yeni bir can gelmişti. Meydanın karşısında kütüphanenin kapıları ardına dek açılmış, insanlar serin sabah havasına çıkıyordu.

Kaybettiklerini sandıkları yakınlarını görmeye geliyorlardı.

Shane eski benzin pompalarının yanında kaldırıma oturmuş, gofret yiyordu. Claire yanına oturdu. "Yarısını yiyebilir miyim?"

"Ortak mülkiyet esasına geçtiğine göre artık gerçekten kız arkadaşım olduğunu biliyorum," dedi gofretin yarısını vererek. "Bak. Yaşıyoruz."

"Gofretimiz de var."

"Bu sadece bir mucize değil, bu çikolatalı bir mucize. En güzeli."

Eve istasyon binasından gelip Claire'in yanına oturdu ve çenesini yumruklarına dayadı. "Yorgunluktan kusabilirim. Kahvaltıda ne var? Lütfen kan demeyin."

Claire yarım gofretinin yarısını koparıp Eve'e verdi. "Gofret," dedi. "Şampiyonların..."

"Kahvaltısı mı?" Eve gofreti ağzına atıp homurdandı.

"Yeme yarışması yoksa şampiyon da olmaz," dedi Shane. "Morley kalıyor, ha? Blacke'nin kralı mı olacak?"

"Bana daha çok ölümsüz bir belediye başkanı gibi geliyor ama evet. Galiba öyle."

"Oliver'ı sepetliyor muyuz?"

"Sanmıyorum," dedi Claire. "Geç kalmadan gideceğimizi söyledi."

"O nasıl olacak?"

"Hiç bilmiyorum..."

İnatçı bir sivrisineği andıran bir ses duydular. Ses artarak bir gürlemeye dönüştü.

Kocaman, siyah bir cenaze arabası anayoldan çıkıp istasyonun önünde durdu.

Cam indi ve Jason Rosser sırıtarak dışarı baktı. "Gezmek isteyen? Durram'a dönüp senin arabayı almak iyi olur diye düşündüm, abla. Ne de olsa resmi olarak sahibi sensin. Cep telefonunu da aldım."

"Kardeşim, sen bir tanesin." Eve ayağa kalkıp kaportayı okşadı. "Peki, hemen benim koltuğumdan kalkıyorsun hergele. Hemen."

Jason arabadan inip kapıyı ona tuttu. Eve direksiyon başına geçerken onun boynuna sarıldı. Jason şaşırmış görünüyordu. Rahatladığı da belliydi. Bunu görünce Claire'in içi cız etti.

"Hadi," dedi Eve. "Arka camı ışık geçirmez yapmalıyız."

"Bir saniye," dedi Jason. "Lavaboya uğramam gerek."

"Kütüphanede var," dedi Shane. "Kasabadan nasıl çıktın?"

"Traktör çaldım," dedi Jason.

"Ne?"

"Traktör çaldım. Durram'a ulaşmam bütün gecemi aldı. Ulaşacağımdan da emin değildim. Arabaya üç kilometre kala benzin bitti."

"Ya." Shane etkilenmişe benziyordu. "Yürüdün o zaman?"

"Hayır, melek kanatlarımla uçtum."

"Ukala."

"Arabayı nasıl aldın? El koymuşlardı."

"Meslek sırrı," dedi Jason. "Ama rica etmek etmediğimi söyleyebilirim. Telefon için de aynı şey geçerli. Lafı geçmişken..." Kapüşonlu sweatshirtünün cebinden telefonları çıkarıp Shane'e verdi. Yumruk falan tokuşturmadılar ama Shane başını hafifçe salladı, Jason da aynı şekilde karşılık verdi.

"Hat yok," dedi Claire kendi telefonuna bakarak. "Morganville'in servis sağlayıcısı tam bir rezalet."

"Amelie istediği zaman çalışıyor," dedi Shane. "Anlaşılan şu an istemiyor."

"Michael'ın Dallas'taki adamı araması gerek. Yolda olduğumuzu bilsin."

"Vampir dolu bir kasabada mahsur kaldığımızı ve bir zombi ordusuyla savaştığımızı mı söyleyelim?"

"Ben araba arızası falan gibi şeyler düşünmüştüm."

"Sıkıcı ama işe yarar," dedi Shane. "Telefon olayını çözmeye çalışayım. Belki kesintiler vampirleri etkilemiyordur."

Onlar konuşurken Jason başını öne eğmiş, kütüphaneye doğru yürüyordu. *Belki*, diyordu Claire içinden. *Belki de kurtulur bu çocuk.*

Çok düşük bir olasılık olsa bile, belki...

Son Söz

"İşte sen busun," dedi Eve, Claire'in başındaki peruğa son bir dokunuş yaptıktan sonra. Peruk birden güzel göründü. Claire'in başının üstünde duran naylon iplik parçaları gibi değil de... saç gibi. Yapay saçtı tabii ama görüntüsü...

Claire nasıl göründüğüne karar veremedi. Başını bir o yana, bir bu yana eğdi. Hoş bir poz yakalamaya çalıştı.

"Güzel mi? Bana güzel geldi. Bir şeye benziyor mu?" Aynadan ona bakan kız çekingen, sıska bir kız değildi artık. Yeni Claire Danvers, daha uzun boylu ve dolgundu. Siyah üstüne pembe çizgili bir gömleği, ceplerinde kurukafa deseni taşıyan düşük belli bir kot pantolonu, pembe-beyaz saçları vardı. Peruk dalga dalga omuzlarına yayılıyor, onu gizemli, narin ve kadınsı gösteriyordu. Claire hayatı boyunca hiç gizemli ve kadınsı olmamıştı.

"Sen tam da busun işte," dedi Eve mutlulukla iç çekerek. Kurukafa kabartmalı yeni deri botlarıyla zıplayarak Claire'in

etrafında döndü. "Bunu almak *zorundasın*. Ve takacaksın tabii. İnan bana, Shane kafayı yiyecek. Çok *tehlikeli* görünüyorsun!"

"Shane zaten kafayı yedi," dedi Claire gülerek. "Tişörtlerin ortasındaki halini görmedin mi? Ağlayacak sandım. Ama ben tehlikeli görünmek isteyip istemediğimden emin değilim."

Eve ona ters ters baktı. "Ama sen zaten tehlikelisin."

"Değilim."

"Saçından bahsetmiyorum. Sen başkasın Claire. Biz ne tarafa gideceğimizi bilemediğimizde, sen... yürüyüveriyorsun. Korkmuyorsun."

"Bu doğru değil," dedi Claire iç çekerek. "Sürekli korkuyorum. Çocuklar gibi çığlık çığlığa kaçmadığım için şanslıyım."

Eve gülümsedi. "O benim işim. Kahramanlık da sana düşüyor."

"Yok canım!"

"Kapat çeneni de al şu peruğu."

"Olmaz."

"Al al al!"

"Tamam! Sakin ol, diğer manyakları korkutuyorsun!"

Kıkırdadılar. Gerçekten de, gotik giyimli iki kız onlara tuhaf tuhaf bakarak koşar adım uzaklaşıyordu. Morganvilleli olmak insanı farklılaştırıyordu herhalde. Claire bundan şikayetçi değildi. Özellikle de Dallas gibi insanı ürkütecek kadar büyük ve hızlı bir yerdeyken. Claire, Eve'in onları

otele, Michael'ı da stüdyodaki randevusuna nasıl götürdüğünü bir türlü anlayamıyordu. Ama götürmüştü ve bu harikaydı.

Otel odalarında eşantiyon sabunlar, şampuanlar ve bornozlar vardı. Müthişti. Plazma televizyonları ve melek kanadı gibi yumuşacık yataklarıyla modern odalardı bunlar.

Claire'in alıştığı hayata hiç benzemiyordu ve bu kadar mutlu olmasının bir nedeni de buydu.

"Ben bir rock yıldızıyım," dedi aynadaki yansımasına. Yansıması da onunla aynı fikirde gibiydi. Düşününce hala için için gülüyordu. Morley'nin vurulduğu anki şaşkınlığı ve Oliver'ın gülüşü aklından gitmiyordu.

Belki de içinde gerçekten bir rock yıldızının kırıntıları vardı.

Saçları omuzlarına atıp makyajı düşünmeye başladı. "Kalın göz kalemine ne dersin?" dedi Claire. Son derece gereksiz bir soruydu bu. Eve, kalın göz kalemi kullanmadan dışarı adımını bile atmazdı. Onun bir numaralı silahıydı o.

Eve anında kalemini çıkarıp Claire'e makyaj yapmaya başladı. Claire tekrar aynaya baktığında... gerçekten de *gizemli* görünüyordu. Yüzünde sayısız sırlar gizli gibiydi.

Vay canına. Küçük bir değişikliğin bunları yapabilmesi inanılmazdı.

Biraz da uykunun, diye ekledi Claire içinden. Aylardır kendini bu kadar iyi hissetmemişti. Onu kaçırmak, boynunu ısırmak ya da öldürmek için etrafta bekleyen kimse yoktu.

"Olağanüstü oldun," dedi Eve. "Ölümcül bir güzellik bu."

"Ölümcül olmasa da olur."

"Seni görenler için ölümcül, hayatım. Bunu da bana açıklattın ya."

Shane kucağında bir tişört yığınıyla -her biri Morganville'de birilerini kızdıracak tişörtlerdi bunlar- koridora girdi ve onları görünce durdu. Ağzı açıldı, kapandı. Eve kenara çekildi ama Shane onu fark etmedi. Gözleri Claire'e kilitlenmişti. Yüzüne kürek yemiş gibi bakıyordu.

"Nasıl oldum?" dedi Claire. Shane'in yüzü her şeyi açık ediyorken bu da gereksiz bir soruydu.

Tişörtleri bırakıp Claire'i uzun uzun öptü ve Claire'in içinde neşeli bir fırtına kopardı.

Gotik kızlar bir anda bu kadar mutluluğa tanık olmaktan rahatsız olmuş olacaklardı ki deri pantolonları ve boyalı saçlarıyla burun kıvırarak gittiler.

"Kutlama yapmadan önce bunları satın alsak daha doğru olur," dedi Claire, Shane nefes almak için onu bırakınca.

"Neden bekleyelim ki?"

Claire'i tekrar öptü.

Dallas *müthişti*. Işıklar, baş döndürücü binalar, trafik, gürültü, insanlar. Alışverişle geçen upuzun bir sabahın ardından Claire o kadar yorgundu ki otelin güzelliğini bile yeterince takdir edemedi. Michael'ın akşam sekize kadar stüdyoda olması gerekmiyordu. Claire giysileriyle yatağa girip uzun uzun uyudu. Uyandığında Eve, makyajını bitir-

mek üzereydi. Aynada kısa elbisesine bakıyordu. Bacakları Claire'den uzun görünüyordu.

"Vay be," dedi Claire doğrulup oturarak. Yataktan kalkıp aynaya baktığında saçlarının ne kadar rezalet olabileceğini görüyordu.

"Duş enfes," dedi Eve yan dönerek. "Çok mu aşırı oldu?"

"Morganville için mi? Evet. Dallas için ise hiçbir fikrim yok. Ama nefes kesiyorsun."

Gülümserken Eve'in gözleri parlıyordu.

Michael'ı düşündüğü sır değildi.

Claire esneyerek yataktan çıktı ve duşu denemeye gitti. Yarım saat sonra saçı tahammül edilebilir bir hal almıştı. Claire temizlenmiş, kurulanmış, kotunu ve Shane'in sevdiğini söylediği mavi bluzunu giymişti. Eve'in yanında hiçbir şansı olmadığını bilse de biraz makyaj bile yaptı.

On dakika sonra Shane kapılarını çaldı. Uykulu ama rahat görünüyordu. Yeni duş almıştı. Claire onun o halini hep seviyordu. Saçları havluyla kurulanıp unutulmuş gibi, her zamankinden daha çılgın görünüyordu. Claire onun saçlarını düzeltirken Shane de onu öptü. "Hey, Eve! Manyaklar treni şehirden ayrılıyor!"

"Hemen geliyorum!" Eve elbisesini düzelterek banyodan çıktı.

Shane gözlerini kırpıştırdı ama bir şey söylemedi. "Michael bekliyor. Geç kalacak diye fıttırdı."

"Kalmayacak," dedi Eve. "İyi görünüyor muyum? Rock yıldızının sevgilisi gibi olmuş muyum?"

"Hayır," dedi Shane. Eve'in yüzünü asınca, "O dediğinden çok daha iyi olmuşsun," diye ekledi.

Eve ona bir öpücük yollayarak koridorda yürümeye başladı. Michael asansörün önünde volta atıyordu. Eşyalarını duvarın dibine koymuştu. Yüzündeki tuhaf ifade Eve'i gördüğü an yok oldu.

Michael sevgilisini öpüp kulağına bir şey fısıldarken Claire gülümseyerek iç çekti. Eve gülerek Michael'a sarıldı.

Shane gözlerini devirdi. "Acelen var sanıyordum," dedi Michael'a.

"Asla o kadar acelem olamaz," dedi Michael gitarlarından birini alarak.

Shane diğer gitarı alıp vurması için yumruğunu Michael'a uzattı. "Hadi gidip günlerini göster Mikey." Michael bir süre konuşmadan ona baktı. "Michael. Yapabilirsin. Güven bana."

Michael derin bir nefes alıp Shane'in yumruğuna vurdu ve başını sallayarak asansörü çağırdı.

Aşağıda onları bir araba bekliyordu. Limuzine benzeyen büyük, siyah arabanın ceketli bir sürücüsü vardı. Eve'le Claire'in binmesine yardım etti. Michael'la Shane karşılıklı koltuklara oturdu. Gitarlar bagaja konmuştu.

Michael'ın yüzü bembeyazdı ama ne zaman değildi ki? Araba hareket ederken uzanıp Eve'in elini tuttu. "Elbiseye bayıldım."

"Seni seviyorum," dedi Eve birden. Michael kaşlarını hafifçe kaldırıp gülümsedi.

"Ben de o kısma geliyordum."

"Biliyorum." Eve onun eline pat pat vurdu. "Ama sen erkeksin. Kestirmeden gideyim dedim. Çok başarılı olacağını biliyorsun, değil mi?"

Kısa yolculuğun kalanında başka bir şey söylemediler. Tavan penceresi açıktı, gökdelenlerin ve renkli ışıkların manzarası nefes kesiyordu. Claire kalbinin küt küt attığını hissedebiliyordu. *Tüm bunlar gerçek.* Michael'ın kafasında ya da kalbinde olup bitenleri tahmin edemiyordu. Her şey rüya gibiydi. Morganville, başka birinin gördüğü bir rüyaya benziyordu. Bu gerçekliği bırakıp ona dönecekleri düşüncesi...

Shane dönmek zorunda değil, diye düşündü Claire yine. Dördü arasında Shane'i Morganville'e bağlayan hiçbir şey yoktu. İstese çekip gidebilirdi.

Claire hariç hiçbir şey.

Şehir merkezinin sınırındaki stüdyo binasında sürücü, gitarları indirip onları içeri soktu. Orada onları bekleyen iki kişi hemen Michael'la ilgilendiler. Claire, Eve ve Shane birden kendilerini ünlü birinin yanında gezen arkadaşları konumunda buldular. Bu hem gülünç hem harikaydı. İki görevli Michael'a yapılacakları açıklarken üçü birlikte onları takip ettiler.

Gitarları Shane taşıyordu. Gülümsemesi, arkadaşıyla duyduğu gururu yansıtıyordu. Michael her söyleneni dikkatle dinliyordu. Claire onun sahne havasına girmeye başladığını fark etti. Sahneye çıkınca bambaşka biri oluyordu.

Stüdyonun kapısında iki adamdan biri dönüp elini kaldırdı. "Sizin şu odada beklemeniz gerekecek," dedi. "Şu kapıdan." Pencereli, metal bir kapıyı işaret etti ve gitarları Shane'den alarak gülümsedi. "Harika olacak. Bana güvenin. Yoksa zaten buraya kadar gelemezdi."

"Herhalde yani," dedi Shane, kızları odaya sokarak. Orası stüdyonun kontrol odasıydı. Kıvırcık saçlı iriyarı bir adam uzay aracından daha karmaşık görünen mix masasının başında oturuyordu. Onları karşılayıp odanın arka kısmındaki peluş kanepeyi gösterdi.

Stüdyo göz alıcı bir yerdi. İşini çok iyi yapan insanlarla doluydu. Masanın başındaki teknisyen sakin, hoşsohbet biriydi. Camın diğer tarafındaki iki kişi Michael'ın hazırlanmasına yardımcı oldu, ses denemeleri yaptı ve Michael'ı orada bırakarak kontrol odasına geldi.

"Tamam," dedi teknisyen, asistanlara bakıp başını sallayarak. En azından Claire onların asistan olduğunu tahmin ediyordu. "Bakalım ne yapabiliyor." Bir düğmeye bastı. "Michael? Hazır olduğunda başlayabilirsin."

Michael başını önüne eğip slow bir şarkıya başladı. Claire içerideki profesyonel havanın yumuşadığını, herkesin kendini şarkıya kaptırdığını hissetti. Müzik, güneş ışığı kadar doğal bir şey gibi Michael'dan süzülüp içeriye doluyordu. Akustik gitarla çalınan bir besteydi. Claire'in gözleri doldu. Hüzünlü şarkı bitince Michael bastığı son akorun tamamen susmasını bekledi, sonra başını kaldırıp onlara baktı.

Teknisyen, açık kalan ağzını kapattı, gırtlağını temizledi ve "Bunun adı neydi evlat?" dedi.

"Sam'in Şarkısı," dedi Michael. "Dedeme yazmıştım."

Teknisyen mikrofonu kapatıp asistanlara döndü. "Bunda iş var. Çok gerçek, hayat dolu."

Tam üstüne bastın, dedi Claire içinden. Adam gerçeği bir bilseydi.

"Bu adam müthiş," dedi Shane, ilk kez fark ediyormuş gibi. "Çok ciddiyim. Ben delirmedim, değil mi? Bu adam *müthiş*."

"Delirmemişsin," dedi teknisyen. "Arkadaşınız çok yetenekli. Onu çok sevecekler."

Sevecekler... İnsanlar...

Gerçek dünyada yaşayan insanlar.

Michael'ın uzun süre kalamayacağı bir dünyaydı o.

Kapı açıldı ve Oliver içeri girdi. Yine sıradan insan görünümüne bürünmüştü. Babacan ve cana yakın bir tavrı vardı. Rengarenk gömleği, solmuş kotu ve ayağında sandaletleriyle orta yaşlı bir hippiden farksızdı. Claire teknisyene onun vampir olduğunu söylese adam kesin güler ve ona uyuşturucuyu bırakmasını söylerdi.

Oliver kanepenin koluna oturup Michael'ı dinledi. Nasıl görünürse görünsün Claire bile ona yakın oturmak istemediği için hepsi kanepenin diğer ucuna doğru kaymıştı. Oliver hiç konuşmadı. Michael stüdyo camının diğer tarafında müthiş şarkılarını sıralarken biraz gevşediler. Hızlı, yavaş, hard rock... Hepsi vardı.

İki saat sonra son şarkı da bitince teknisyen düğmeye bastı. "Kusursuz. Tek kelimeyle kusursuz. Oldu bu iş. Tamamdır. Tebrikler. Resmen yola adımını attın dostum."

Michael elinde gitarıyla gülümseyerek ayağa kalktı ve Oliver'ı gördü.

Gülümsemesi yüzünde donacakken öpücükler yollayarak onu ayakta alkışlayan Eve'i gördü ve kahkaha attı.

"Rock yıldızı!" diye bağırdı Eve. Claire'le Shane de kalkıp alkışladı.

Michael'ın başarısı kutlanırken Oliver ifadesiz bir yüzle sessizce oturdu.

Dallas'ta son geceleriydi bu.

Oliver akşam yemeğini dışarıda yemelerine izin vermişti. Garsonların bile Claire'den bin kat şık olduğu aşırı pahalı bir restorana gitmişlerdi. Oliver gelmemişti tabii ama Claire nedense onun varlığını hep hissetmişti. Onları izliyordu sanki.

Yine de unutulmaz bir yemekti. Claire diğerlerinin tabağındaki her şeyin de tadına baktı. Gülüşüp birbirlerine kur yaptılar. Hesabı Oliver'ın kredi kartıyla ödedikten sonra yolun karşısındaki bir dans kulübüne gittiler. İçerisi göz alıcı insanlarla ve yanıp dönen ışıklarla doluydu. O parlak bilekliklerden alamadıkları için onlara içki yasaktı ama dans ettiler. Shane bile dans etti. Dans eden Claire'e tutunmak danstan sayılırsa tabii. Ama çok güzeldi. Adım atacak halleri kalmayıncaya kadar dans ettiler ve bir taksiye atlayıp ter içinde otele döndüler.

Shane o soruyu sorduğunda asansördeydiler. "Gerçekten geri dönecek miyiz?"

Odaları yüksek binanın en tepesinde olduğu için asansörün yolu uzundu. Kimse konuşmadı. Michael bile. Eve'e sarılmış ve çenesini onun başına dayamıştı.

Shane soran gözlerle Claire'e baktı. Claire o sorunun ağırlığını, hayati önemini hissedebiliyordu.

Sağ elindeki *claddagh* yüzüğü birden buz kesti.

"Ben ciddiyim," dedi Shane. "Tüm *bunları* bırakıp *oraya* mı döneceğiz? Michael, önünde bir gelecek var. Gerçekten var."

"Öyle mi?" dedi Michael. Yenilgiyi kabullendiği sesindeki yorgunluktan belliydi. "Bir şeyler ters gitmeden ne kadar dayanabilirim sence? Morganville güvenli. Burası... çok güzel ama geçici. Geçici olmak zorunda."

"Değil," diye üsteledi Shane. "Bir yolunu buluruz. Başarabiliriz."

Michael daha cevap veremeden kat zili çaldı ve dışarı çıktılar.

Oliver üstünde deri ceketi ve yüzünde ciddi bir ifadeyle onları koridorda bekliyordu. Belli ki *İyi Huylu Bay Hippi*'den eser kalmamıştı. Onları bir süredir bekliyor olmalıydı.

Dördü birden durup ona baktı. Claire, Shane'in onu belinden iyice kendine çektiğini hissetti. Onu neden koruyacaktı?

Oliver'ın bakışlarında bir tuhaflık vardı çünkü doğrudan onlara bakmıyordu.

Cep telefonuyla bir numara tuşladı ve koridorun ortasında hoparlörü açtı. Telefondaki sesi duyunca Claire kadife halıları, ışıkları, normal dünyayı görmez oldu. "Hepsi yanında mı?" dedi Amelie. Sakin, sert ve otoriterdi.

"Jason dışında evet," dedi Oliver. "O bir görevi yerine getiriyor. Bu durumla bir ilgisi yok."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Amelie devam etti. "Bundan benim de hoşlanmadığımı bilmenizi istiyorum. Sana ve Morganville için yaptıklarına değer verdiğimi, bizim için önemli olduğunu açık açık söyledim Claire. Anlıyor musun?"

"Evet." Boğazı kuruduğu için sesi zor çıkmıştı.

"Michael," dedi Amelie. "Seninle özel bir görüşme yapmıştım. Şimdi de herkesin huzurunda söylüyorum. Morganville'e dönmelisin. Bu, Claire için de geçerli. Dönmek *zorundasınız.* İtiraz yok, pazarlık yok. Oliver da bunun farkında ve orada benim uygulayıcım olarak bulunuyor. Dallas'taki ışıklar gözlerinizi kamaştırdığı için Morganville'in çok uzaklarda kaldığını sanmış olabilirsiniz. Emin olun ki yanılıyorsunuz. Kaçmaktan, özgür kalmaktan bahsettiğinize şüphe yok ama şunu unutmayın. Benim elim her yere uzanır ve sabrımın da bir sınırı vardır. Ailenin içinde bulundukları tehlikenin farkında olmadan yaşamaya devam etmesini tercih ederim Claire. Senin ailenin de Eve. Hatta seninkilerin de Michael. Morganville'den ayrılmış olmaları benim kontrolümde olmadıkları anlamına gelmez."

"Sürtük," dedi Shane fısıldayarak.

"Bay Collins, dördünüze ve senin kabalığına tahammül göstermeye devam edeceğim. Sana da geniş ölçüde serbestlik tanıyacağım. Ama hataya düşme, seni özgür bırakmayacağım. Buna alış. İstersen benden nefret et ama Morganville'e döneceksin. Yoksa sonuçlarına katlanırsın. Bu konudaki ciddiyetimi de en iyi sen bilirsin."

Claire yüzü bembeyaz olan Shane'in bütün kaslarının gerildiğini hissetti. "Evet, biliyorum," dedi boğuk bir sesle. "Annemi kendi kanıyla dolu bir küvette buldum. Neler yapabileceğini iyi biliyorum."

Amelie bir süre daha sessiz kaldı. "Morganville cennet olmayabilir, size hak ettiğinizi düşündüğünüz geleceği sunmayabilir. Ama ben başta olduğum sürece siz ve aileleriniz Morganville'de güvende olacak. Kurucu olarak size bunun sözünü veriyorum. Anlaşıldı mı?"

"Ailelerimizi rehin tutuyorsun," dedi Claire. "Bunu zaten biliyorduk."

"Benim ağzımdan da duyun ki yanılgıya pay bırakmayalım," dedi Amelie. "Artık duymuş oldunuz. Yarın burada olacaksınız. İyi geceler."

Oliver telefonu kapatıp cebine koydu. Onlara bir şey demeden yoldan çekildi. Birkaç saniye kıpırdamadan durdular. "Demek böyle," dedi Shane.

"Evet," dedi Oliver. "Yarın dönüyoruz. Bu gece kalan vaktinizi iyi değerlendirmeye bakın." Gitmek üzere arkasını döndü, sonra omzunun üstünden bir an onlara baktı. "Ve sizin adınıza üzüldüm."

Shane hiçbir şey söylemeden Claire'i elinden tutup kendi odasına götürdü.

Sabahleyin, özgürlüklerinin son gününde güneş ışığı üzerlerine düşerken Shane yan dönüp dirseğine dayandı ve ona baktı. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Söylemeyi hiç beceremiyorum da," dedi. "Bu ilişki olayları benim için yapımı devam eden bir süreç."

Claire gece hiç uyumamıştı. Düşünmüş, endişelenmiş, merak etmişti. Çeşitli gelecekler kurgulamıştı. O anı hayal etmişti. Soruyu ağzından çıkarırken yüksekten düşermiş gibi oldu. "Shane? Sen... Morganville'e dönecek misin?"

Artık vampir olan babası Frank dışında Amelie'nin rehin tutabileceği kimsesi yoktu. Claire ve Michael dışında tabii. Amelie'nin Shane'e ihtiyacı hiç olmamıştı. Claire'in ise ona ihtiyacı vardı. Her geçen saniye artan bir ihtiyaç hem de.

Shane onun gözlerinin içine baktı. Sessizlik uzadıkça Claire'in düşüşü de sürüyordu.

Sonra alçak sesle konuştu Shane. "Nasıl dönmem? Seni nasıl bırakırım Claire? Ya birlikte kalırız ya da birlikte döneriz. Tek başına oraya dönmene göz yumamam." Parmağının ucuyla onun burnuna dokundu ve onu güldürdü. "Birinin sana korumalık yapması gerekiyor."

Claire onu öptü. Güneş ışığı tenlerini ısıtıyordu. Shane sessizce Claire'in sağ elini dudaklarına götürdü. Parmaklarını öptü, parlayan *claddagh* yüzüğünü öptü. Geçmişte çok değer verdiği bir geleceği vaat ediyordu o yüzük.

Ve hazır tamamen özgürlerken bir kez daha Claire'e onu ne kadar sevdiğini söyledi.

Sonrasında Morganville'e dönmek Claire'e o kadar da korkutucu gelmedi.

ŞARKI LİSTESİ

Hep söylediğim gibi, içimdeki yaratıcılık otobüsünün direksiyonunda müzik var. O nedenle size bu yol macerasına eşlik eden şarkılardan bazılarını sunuyorum. Sanatçılara destek olmayı ihmal etmeyin lütfen. Bunu hak ediyorlar.

"Good 2 U"	Dave Mason
"Fire"	Daniel Lanois
"Guilty as Charged"	Gym Class Heroes
"Call in the Cavalry"	The Shys
"Troubled Land"	John Mellencamp
"Luisa's Bones"	Crooked Fingers
"Looking Pretty, Pretty"	TAB The Band
"Post Blue (Dave Bascombe Mix)"	Placebo
"Running up that Hill"	Placebo
"Sister Rosetta (Capture the Spirit)"	Noisettes
"Circle the Fringes"	The Gutter Twins
"Nighttiming"	Coconut Records
"I Can't Do It Alone"	3OH!3

"Wish We Were Older"	Metro Station
"That Dress Looks Nice on You"	Sufjan Stevens
"Kill Kill"	Lizzy Grant
"I Love You Good-bye"	Thomas Dolby
"Prime Mover"	Steve Stevens
"I Don't Live in a Dream"	Jackie Greene
"Down Boy"	Yeah Yeah Yeahs
"People C'mon"	Delta Spirit
"The Future's Nothing New"	The Alternate Routes
"Snakes and Lions"	Melpo Mene
"Gift"	Curve
"World Can't Have Her"	Cobra Verde
"Go My Way (The iPod Song)"	Bacon Brothers
"Don't Let the Devil Take Your Mind"	Jackie Greene
"Keeper"	Butterfly Boucher
"Lonely Ghosts"	O+S
"Mama Told Me (Not to Come)"	Three Dog Night
"2080"	Yeasayer
"Wild Life"	Bacon Brothers
"Architeuthis"	Bacon Brothers
"On Fire"	JJ Grey & Mofro
"I'm Good, I'm Gone"	Lykke Li
"Disappearing"	Simon Collins

www.rachelcaine.com adresinde başka şarkı listeleri de bulabilirsiniz.